

Esther Vilar

The Polygamous Sex: A man's right to the other woman.

W. H. Allen. 1976. ISBN 0-491-01737-5.

A férfi joga két nőre

Semmelweis Kiadó, Bp. 2007 ISBN: 978-963-9656-57-4

Ez a könyv a szerelemről szól. Arról,
hogyan mi a szerelem, mi lehetne, és hogy
mit csináltak belőle az asszonyok.

Előszó

Esther Vilar műve "botrányos" könyv, amelyet tőlünk nyugatra mind a női, mind a férfi olvasók, de leginkább az esztéták hevesen reagáltak a hetvenes évek végén. Hozzánk talán túl későn érkezett, vagy éppenséggel túl korán, miközben Nyugaton már elfelejtették. Lehetetlen megjósolni, hogyan fogadják idehaza. Most van újra megszületőben a polgárosodás, de valószínűleg de valószínűleg sohasem lesz olyan mint amilyen valaha volt. Éppen ezért elképzelhető, hogy sokan mélységesen felháborodnak, és kártékony világpszichológiának bélyegzik Vilar kissé fésületlen gondolatait. Meglehet, hogy ezek csak egy szűk készletnek ironikus önvizsgálatra, másoknak kellemetlen borzongás a tudat, hogy különböznek a könyvben szereplő típusoktól. Egyszóval fogalmam sincs, mit vált ki Vilar munkája: fölháborodást, sértődöttséget, gúnyt... de hogy untatni nem fog senkit, azt remélem.

A könyv fogadtatása azonban semmit nem változtat azon a tényen, hogy neveltetésünk a másik ember ismerete tárgyában hiányos. Magunkat sem ismerjük jól, a hiányok

helyén pedig kegyes hazugságok rejtőznek. Nálunk az elmúlt két emberöltő a férfiakból és a nőkből is egyforma bér munkásokat csinált, s ezzel megszüntette a nemek előjogait. Vilar dimenziói tehát a mai Közép-Kelet-Európára még nem alkalmazhatóak.

Vilar "asszonyos" könyvei bátor írások; ez a bátorság a szaktudományokat művelő férfiaknál csak ritkán tapasztalható. Különösebb erőlködés nélkül létrehozta a szerelem értéktörvényét, emiatt tekinthető a könyv tudományos munkának. Játszik a tudományos rendszerrel, és ezzel kicsúfolja, az ismétlésekkel azonban jól bánik. Úgy, mint egy gyakorlott publicista, akinek ráadásul a pszichológia a főfoglalkozása.

Egy férfinak nehéz "körömcipőben" fordítani. Ezért aztán nem vagyok biztos benne, hogy segíték-e a fordítással városi jó barátainak, akik végzik a dolgukat, s a férfi-nő kapcsolattal, amely a legfontosabb a világon, nem sokat törődnek, és keveset is tudnak róla. Valóban meglepő, hogy hányféle kapcsolatot tartunk sokkal fontosabbnak a legfontosabb kárára. A könyv, hol okos érveléssel, hol meg merész általánosításaival sémák nélküli gondolkodásra tanít.

Csak a férfiak prúdek, állítja az írónő, ők nyugodtan megbotránkozhatnak, csak rajta! Sok kérdés azonban válasz nélkül marad, például: Tényleg van nőuralom? Ha van, akkor valóban minden hatalmi rendszer támogatja?

Miért mennek bele a férfiak a játékba, hiszen ezzel lényeges területeken elvesz a dominanciájuk. Léteznek ilyen területek? Van a férfiaknak dominanciájuk egyáltalán? Ilyen keveset tudunk egymásról?

Bevallom, hogy fordítás közben minduntalan alkalmaztam a könyv kategóriáit az ismerőseimre, sőt saját magamat is besoroltam. Nem fáj nagyon. Vilar karikíroz, és jól teszi. A világ kétnemű, mondja, de

elsősorban nőnemű. Az állítja (Karinthy Frigyeshez hasonlóan, de nem olyan udvariasan), hogy a világ szebbik része az asszonyoké. Szerinte a kultúrák különbsége a nemek eltérő viszonyaiban keresendő. A nyugati kultúra matriarchális, de minden nő úgy tesz, mintha patriarchális lenne (lásd a brutális férfierő dicséretét, gyermekeink pótszereit, amiben a megengedett férfiideál tartozéka a kantárba fogott agresszió). A keleti kultúra patriarchális, de minden férfi úgy tesz, mintha matriarchális lenne (lásd a női lágyság, a jó szív dicséretét a szlávoknál, nagy elbeszélők ikon tisztaságú asszonyait).

A feministák, akiknek Vilar nem hízeleg, talán sokkal jobban azoknál, akik mind a keleti, mind a nyugati országokban felbukkannak és gomba módra szaporodnak. Ez a típus városi termék. Uralja a mellékhelyiségeket és a hivatalok nagy részét. Szabályokat csinál, ő a reklámok üzenetének elsődleges célja, és szidja a férfiakat. Ezért nem csoda, hogy van mitől tartania. Gondoljanak csak a női önvédelmi sportok nagy divatjára! Ez a csőd, amely arról árulkodik, hogy a férfiak gyengülnek, de erőlködnek még. Pedig mennyi más régi jó módszer volt és lenne ma is tökéletes kontroll megteremtésére felettük! Ezt meg is lehet tanulni ebből a könyvből.

A kétneműre osztott világ kétnemű szabályai és szabálytalanságai: maga a világ. Ezt állítja Vilar, és megmagyarázza, hogy a manipuláció magas színvonalú emberi tevékenység, csak tudni kell a módját. Ennyiben humanista alkotás a könyv. A szónokok és politikusok szerinte nem kinyilatkoztatóak, hanem érzékelők. Megnyugodva vettem tudomásul, hogy manipulálni csak azzal a gondolattal lehet, amelyet az emberek többsége elfogad, de semmit nem fogad el, ami

nincsen meg benne...

A nőolvasók Vilar szemére vethetik, hogy rosszhiszemű, és szándékot sejt, ott ahol nincsen. Lehetséges. De ez nem egyenlő azzal, hogy nincs igaza. Súlyosabb dolgot jelent annál: a megfigyelt hatások eléréséhez, ami a férfiak helyzetét illeti, még csak szándék sem kell, meg az "magától". És ez nem jelent egyebet, mint azt, hogy ésszel megzavarhatatlan, ésszel egyedül felfogható. Ezért fordítottam le.

Szirmai Imre

1. Kétféle szeretet van férfi és nő között?

Az "igazi" szerelem

Képzelnék el egy filmforgatókönyvet, amely a következő jelenettel indul: *nap, tenger, elhagyott strand, egy férfi meg egy nő.*

Férfi : Drágám, olyan hallgatag vagy. Bánt valami?

Nő : Semmi.

Férfi : Mondd már!

Nő : Nem tudom, hogyan mondhatnám meg neked.

Férfi : De micsodát?

(Szünet)

Nő : El akarlak hagyni.

Férfi : Van valakid?

Nő : Igen.

Férfi : Biztos vagy abban, hogy szereted?

Nő : Igen.

Férfi : Jobban mint engem?

Nő : Nem tudok élni nélküle.

Férfi : *(átöleli)* Csodálatos!

Nő : Hogyan?

Férfi : Azt mondtam, csodálatos! Szerezd meg magadnak!

Nő : Te ennek örülsz?

Férfi : Miért ne örülnék?

Nő : Akkor már nem szeretsz?

Férfi : Éppen ellenkezőleg!

Nő : Hát szeretsz?

Férfi : Persze, hogy szeretlek, és azt akarom, hogy boldog légy. Valami mást vártál?

Legkésőbb ennél a mondatnál kapja fel a telefonkagylót a forgatókönyvet olvasó producer, és a szerzőt követeli. Megkérdi tőle, hogy megbolondult-e, hiszen ő határozottan szerelmi jelenetet rendelt, de ez attól messze van. Egy igazi szerelmi jelenetben ebben a helyzetben a férfi felpofozza a feleségét, vagy legalábbis megfenyegeti. Azután autóba vágódik, csikorgó gumikkal riválisához hajt, hogy alaposan megleckéztesse.

A forgatókönyvíró azonban nem áll kötélnek, mondván, hogy egy férfi és egy nő, akik valóban szeretik egymást, így viselkedik és nem másként. Szerinte ugyanis az igazi szerelem elsősorban önzetlen. Ha a producer belemenne a vitába akkor kiderülne, hogy férfi és nő között többféle szerelem lehetséges, úgymint: megbocsátó és bosszúálló, áldozatkész és önző, adakozó és elfogadó stb.

Tényleg így van? Többféle vonzalom létezne férfi és nő között? Vagy csak egyféle "igazi" szerelem van, és a többi mind hamis? Hogyan lehet az, hogy ezt az érzést, amelyet mindenki legalább egyszer átélt, az írók, zeneszerzők és más művészek kedvenc témáját, amelyet pszichoanalitikusok generációi szedtek ízekre, mégis olyan sok félreértés övezi? Mi a szerelem valójában?

Kezdjük az elején: az a tény, hogy létezőnk, és hogy bennünket élők vesznek körül, bizonyos alapelvekre vezethető vissza. Az egyik az, hogy bolygónkon vagy egy más égitesten az élet csak élettelen anyagból keletkezhet, megfelelő törvényszerűség alapján. Ha a változást tartjuk az élet alapvető ismérvének - Darwin ezt "variációnak és szelekciónak" nevezi - akkor a folyamatba be kell vonni a halált, az élő megsemmisülését, mert ha minden örök életű volna, akkor a minőségi változásra szánt anyag nagyon hamar elhasználna a Földön.

Az élőlények fennmaradását három alaptörvény betartása szolgálja:

1. A saját élet védelme (*önfenntartás*)
2. Az élet továbbadása a halál előtt (*szaporodás*)
3. Mindenki megóvása, akinek életet adtunk, amíg nem képes a saját léte

védelmére (*ivadékgondozás*).

Az emberi fajt az önfenntartás, szaporodás és ivadékgondozás ösztönei kormányozzák, ezek működése nélkül kihalna az emberiség. Az *önfenntartási* ösztön nagyrészt aszociális, célja ugyanis saját személyünk védelme, ezzel szemben a szaporodási és ivadékgondozási ösztönökben szociális hajtóerők munkálkodnak. A *szaporodási* ösztön kielésee (amit a nemi ösztön megédesít) egyedül nem megy, ugyanígy az *ivadékgondozási* ösztön működéséhez is kell még valaki rajtunk kívül. Szociális ösztöneink kielégítését szexuális partnerünkötől és védenccinktől várjuk.

Ha azt gondoljuk, hogy a két alapvető szociális ösztön biológiai alapja a szeretet, akkor közel járunk az igazsághoz. A szeretet legerősebb és legtartósabb formában a szexuális partnerhez vagy a saját gyermekhez való kötődésben jelenik meg. Szerencsés az, akinek *szeretője* van. Megtérhet hozzá bármikor, ha kívánja, és elmondhatja neki, hogy szereti. Ha a kapcsolat megszakad, akkor *szerelmi csalódásról* beszélünk. Ez az állapot egészen addig tart, amíg egy újabb szerető be nem tölti a helyét.

Mindenki nagyon vigyáz a védencére. Az életét is kockára teszi érte, kedvében jár szüntelen, a javát akarja, és vonzalmáról biztosítja. Amikor már nincs többé, szerencsétlennek érzi magát; azt állítja, hogy a világ legdrágább kincsét veszítette el.

Vonzalmunkat, legyen annak tárgya akár a *védenc*, akár a *szexuális partner*, mindig ugyanazzal a szóval fejezzük ki: *szeretet*. A mögöttes érzelmek azonban, attól függően, hogy melyik váltja ki őket, döntően különböznek egymástól. A védencnek - ahhoz, hogy a másikban felébressze a gondoskodás ösztönét - a szexuális partnertől eltérő feltételeket kell teljesítenie. Éppen ez a lényeges vonása a védenc-gyám kapcsolat működésének, hogy egy alapvetően biológiai szükséglet kielégítésének

módját egy másik személy valamilyen tulajdonságai határozzák meg. Végző soron ezek szabják meg a vonzalom jellegét és megnyilvánulását. Vizsgáljuk meg, hogy mik ezek a tulajdonságok!

Ki a védenc?

Ahhoz, hogy valaki a másik ember ivadékgondozó ösztönét kiváltsa, három alapkövetelménynek kell megfelelnie. A kiszemelt gyámhoz viszonyítva

- 1. Testileg elesettebbnek*
- 2. Szellemileg gyengébbnek, ugyanakkor*
- 3. Hasonlónak kell lennie.*

Az első két feltétel fontosságát nem kell bizonygatni: értelmetlen volna egy testileg erősebbet, hasonlóan erőset vagy okosabbat védelmezni. A gondoskodás kiváltása szempontjából kívánatos testi és lelki különbségek követelményét tiszta formában az egymást követő nemzedékek egyedei teljesítik. Éppen ezért a "védenc mechanizmus" a legjobban a gyermekek és szülők viszonyában működik.

Könnyű igazolni a hasonlóság jelentőségét is: a védenc szeretetének alapfeltétele az azonosulás (identifikáció). Saját magunkat kell felismernünk benne, neki pedig a lehető legnagyobb mértékben hasonlítania kell hozzánk. Ha mindenki mindenkit védelmezne, csak azért mert gyengébb nála, akkor az egy fajhoz tartozók közül is megrövidítene néhányat, mások viszont illetéktelen előnyökhöz jutnának. Valamennyi közösségi mechanizmus közül a csoportegoizmus a legegyszerűbb és leghatásosabb hajtóerő: először mindenki magáról és az övéiről gondoskodik. Társadalmi törvények nélkül azonban a faji azonosulás ösztöne csupán az állatok túlélését biztosítaná, az emberét nem.

Az ivadékgondozási ösztönt csak a hasonló egyedek váltják ki, ez kitűnően tanulmányozható az állatvilágban: a nőstény kíméletlenül eltaszítja azt a kölyköt, amelyik nem olyan mint ő. A faji ösztön nemcsak a megjelenésre szorítkozik, hanem jelentősége lehet olyan, emberi mértékek szerint lényegtelennek látszó tulajdonságnak is, mint például a szag. Ez a csekélység azonban bizonyos körülmények között, élet-halál kérdése. Minden gyermek tudja, hogy a fészekből kiesett madárfiókat csupasz

kézzel nem szabad visszatenni. Ha az a célunk, hogy az anyaállat visszafogadja kicsinyét, akkor csaláshoz kell folyamodni. Nem észlelve rajta idegen szagot, felismeri a faji azonosságot, és gondjaiba veszi a fiókát.

Az embert is a közös fajhoz tartozás ösztöne vezeti az utódok gondozásában. Az anya könnyen azonosul az újszülöttel, hiszen hónapokon át érezte magában, belőle kerekedett a világra, így a csecsemő ő maga. Viszont az apa csak az észére hagyatkozhat, számára ugyanis a gyermek kezdetben majdnem közömbös. Annak ellenére, hogy a születés után mindenki váltig bizonygatja: a kicsi "tisza apja", csupán később hiszi el, hogy hozzá hasonlít, és csak akkor kezdi a gyermeket szeretni. A nők közvetlen azonosulási képessége miatt (amely a férfiakra nem jellemző) tartják

őket önzetlenebb szülőknek. Mivel az anyák ivadékgondozási ösztöne, biológiai parancsra, a szülés utána azonnal működni kezd, és habozás nélkül védencnek tekintik a gyermeküket, mindenki erősebb érzelemnek gondolja az anyai szeretetet az apainál. A valóságban azonban két egyformán erős érzelmi kötődés időbeli eltolódásáról van szó, amelyet kizárólag biológiai okok magyaráznak.

Az apák ugyanúgy szerethetik gyermekeiket, mint az anyák. Az apai gondoskodás nem marad el szükségképpen az anyaké mögött, ezt a primitív kultúrákban megfigyelhető szülői szerepcserre éppúgy bizonyítja, mint a modern szociológiai kísérletek.

A felebaráti szeretet

Az ember nem állat, amely vakon követi ösztöneit, hanem képes azokat felismerni, átalakítani, kiterjeszteni (általánosítani) vagy elfojtani. **A közös fajhoz tartozás alaptörvényének általánosításával például alkalmas lehet arra, hogy saját magát lássa a segítségre szorulóban. Józan ésszel - ösztöneinek kérlelhetetlen parancsai ellenére - meggyőzheti magát arról, hogy a más bűrszínűek azonosak vele ("a néger is ember, a fehér is ember"), és hogy a testi-lelki nyomorultak nem különböznek az egészségestől. Az ivadékgondozási ösztön ilyenféle "humanizálása" a felebaráti szeretet.** Másképpen fogalmazva azt is mondhatnánk, hogy a *felebaráti*

szerepet az észszel művelt ivadékgondozás.

Forrását nem az alapösztönökben kell keresni, a más fajhoz tartozó védenc ugyanis biológiai szempontból idegen. Éppen ezért az oltalmazó viselkedés gyakorlása egy idegennel szemben nem tartozik a magától értetődő dolgok közé. Ilyenkor a rendkívül erős azonosságösztönt csak sok rábeszéléssel és óriási önuralommal lehet legyőzni. E miatt a többletteljesítmény miatt tartjuk a felebaráti szeretetet *erénynek*. Keresztény országokban: gyakran sikerül az ivadékgondozási ösztön - először Jézus által javasolt - racionalizálását tömegméretűvé duzzasztva a gyakorlatba vinni. Jézus tanítása (ismerd meg embertársadban önmagadat, és neki akként szolgálj) az azonosságösztönt az ész működésével pótolja, a biológiai feltételeket tagadja, sőt "gonosznak" bélyegzi. Megjegyzem, ugyanígy tettek a marxisták az "egyenlősdiben". A felebaráti szeretet gyakorlása tehát idegenekkel szemben természetellenes és nehéz feladat, rendkívüli értékét annak köszönheti, hogy ritkán fordul elő. Nem valódi védenceket az ember csak bizonyos ellenszolgáltatásért gondoz. A fizetség lehet anyagi vagy erkölcsi természetű, mondjuk pénz, örökség, kevesebb magány, társadalmi megbecsülés vagy éppen: örök élet a paradicsomban.

A nem valódi védencek leggyakoribb formái:

- *másfélék, akik testileg gyengébbek*: betegek, szegények,
- *másfélék, akik lelkileg gyengék*: elmebetegek
- *testileg és szellemileg egyaránt gyengébbek*: idegen gyermekek, nők.

A nőkkel mint a férfiak nem valódi védenceivel egy másik fejezetben foglalkozunk részletesen.

Szólnunk kell még a másfajú védencekről, amelyek, ha nem állatok lennének, megfelelnek a tökéletes védenc minden ismérvének. A pszichológusok meggyőződéssel állítják, hogy a kutyákat az azonosságtörvény, azaz a gazdájukhoz való hasonlóság alapján választják ki. A kutyák, különösen az ölebek, gyakran élvezik a saját gyermek státusának minden előnyét.

Ki a szexuális partner?

A védencé fogadás feltételeiről azt állítottuk, hogy a védenc a lehető legnagyobb

mértékben hasonlítson az eltartóra, ugyanakkor szellemi képességei és testi ereje tekintetében különbözzön tőle. Ezek a kikötések az életkorok optimális különbsége miatt az egymást követő nemzedékeknel teljesülnek leginkább. A szexuális partnerré válás feltételei a fentiekkel ellentétesek. Ehhez a külső megjelenés - a nemhez kötött fizikai sajátosságok - szöges ellentéte mellett a nemtől független lelki tulajdonságok legtagabb értelemben vett hasonlósága szükséges.

Nemhez kötött megjelenésünkben a másiktól határozottan eltérő tulajdonságok növelik az esélyünket arra, hogy szexuális partnerré váljunk, feltéve, ha "megértjük egymást", azaz más dolgokban, amelyek nem nemhez kötöttek, egyformák vagyunk. A nemhez kötött ellentétes tulajdonságok lehetnek többé-kevésbé általánosak vagy egyediek, azaz vonatkozhatnak minden másneműre, de egy meghatározott személyre is. Az erős szakállú, szőrös mellű, széles vállú, keskeny csípőjű, lófarkú férfiak általában jóval kapósabbak, mint a nyeszlettek. A férfiak a finom bőrű, nagy mellű, széles csípőjű asszonyokat kedvelik. Minél kifejezettebb a partnerek ellentéte a külső jegyekben, annál ideálisabbnak tűnik szexuális kapcsolatuk. Nem véletlen a szókék jól ismert vonzódása a feketékhez vagy a kék szeműeké a barna szeműekhez. Ezért ügyeskedik mindenki, hogy a másik nemtől vagy a kiválasztott személytől külső jegyeiben kívánatos mértékben különbözzön. Természetes adottságai híján megpróbálja pótolni a hiányosságokat, például: erősíti a karizmat, gumimelleket hord, a haját rövidre vágatja vagy a derekáig növeszti.

Még az ún. tipikusan férfias vagy nőies magatartásformák eredetét is a nemhez kötött jellemvonások tudatos vagy tudattalan alakításában kell keresni. Gyakran vagy ritkán nevetni, sokat vagy keveset beszélni, járás közben a csípőt riszálni vagy nem riszálni, ezek teszik az embert férfiasná vagy nőiessé. A napnál világosabb, hogy ezek a tulajdonságok szerepjátékok, mert a divat kormányozza őket, és ha már nincs rájuk szükség, azonnal felfüggeszthetők. A régi filmekben az asszonyok egészen másként nőiesek, mint Truffaut-nál vagy Godard-nál. Ha egy asszony manapság úgy viselkedne, mint a húszas évek vampja, azt a férfiak egyenesen nevetségesnek találnák. A biológia egyik törvénye, hogy az eltérő tulajdonságok az öröklésben keveredjenek. Akinek nem férfias vagy nőies a megjelenése, és ezeket a tulajdonságokat színlelni sem képes, annak kevés a kilátása arra, hogy másokban kiváltsa a nemi ösztönt, ami egyértelmű azzal, hogy kevés reménye lehet a

szaporodásra.

Ahogy említettük, a nemmel kapcsolatos ellentétes tulajdonságok más dolgok hasonlóságához társulhatnak. A férfiak testi erő tekintetében általában az asszonynép felett állnak, ami természetes, nemhez kötött vonás, ez is lehet a vonzalom alapja. Ha a testi erő túlságosan nagygyá válik, és túllépi a nemek között megszokott arányokat, akkor megnő a veszélye annak, hogy az erősebb partner szexuális ösztöne kitolódik. Attól fél, hogy fájdalmat okoz, és kíméli a partnerét. Ha a testi alárendeltséggel még lelki is párosul, akkor a szexuális partner egyre inkább védencsé alakul. A szeretkezés, amely normális körülmények között a közelharc egy formája, ilyen esetekben csak az erősebb jelentős önmérséklete esetén lehetséges, de abban semmi öröme nem lesz. A fizikai tulajdonságok ellentétéhez társuló intellektuális hasonlóság éppen ezért a férfiak és nők szerelmének alapvető feltétele.

A nemhez nem kötött testi és lelki vonásokban az egymást követő generációk egyedi hasonlítanak egymáshoz legjobban. Generáció alatt az egyén születésétől az első utód születéséig tartó időszakot értjük, amely az embernél kb. húsz-huszonöt év. A szexualitás a felnőttek szokványos kapcsolata, de ha az egyik partner a másiknál több mint huszonöt évnél idősebb, és így a nagyszülők generációjához sorolható, akkor a mindkettőt kielégítő szexuális viszony eléggé valószínűtlen. Előfordul, hogy a személyiség különös dinamikája rövid időre áthidalja a biológiai szakadékot, de ez ritka kivétel, amely csak a szabályt erősíti. Fiatal nők és egy generációval idősebb férfiak kapcsolata elég gyakori, ez azonban nem cáfolja a biológiai törvényt. Az ilyen kapcsolatoknak ugyanis többnyire az anyagi jólét vagy a generációval idősebb férfiak társadalmi elismertsége az alapja. *Ha létezne olyan biológiai törvény, amely a vonzó fiatal nőket az öregedő férfiak karjába hajtja, akkor gyakrabban kötnének szegény öreg nyugdíjasok gazdag fiatal lányokkal házasságot.*

Érdekszerelem

Nemcsak az ivadékgondozási ösztön és a felebaráti szeretet racionalizálható,

hanem a nemi ösztön is szabályozható. Az állatoktól eltérően az ember képes arra, hogy kulturális vagy vallási kötődés hatására, a következményektől való félelme miatt vagy bizonyos előny (mondjuk egy házasság) reményében átmenetileg vagy örökre

felfüggeszse szexuális aktivitását. Mindenki alkalmas a nemi ösztönök elfojtására, de annak korrekciójára is, pótcselekvések vagy átvitelek segítségével. Tegyük fel, hogy találkozik X-szel, aki rendkívül vonzó szexuális partnernek ígérkezik, de nem kaphatja meg, ezért meggyőzi magát arról, hogy mégiscsak jobb lesz, ha Y-nal kezd, aki ugyan nem olyan vonzó, de legalább hajlandó lefeküdni vele. A nemi ösztön racionalizálását nevezzük érdekszerelemnek. Az *érdekszerelem: szerelem "magasabb belátások" alapján.*

Ahogy a felebaráti szeretet tárgya mindig egy nem valódi védenc, ugyanígy az érdekszerelem tárgya mindig csak egy nem valódi szexuális partner lehet: tehát egy olyan személy, aki szexuális partnerként fizikai valóságban nem eléggé ellentétes (férfiatlan vagy nőietlen), vagy lelkileg nem eléggé hasonló (nagyon buta vagy túl okos). Nem valódi szexuális partnert mindenki csak addig tart, amíg valódihoz nem

jut, vagy ameddig a jutalmazás vagy fizetség (lehet az pénz, kevesebb magány, társadalmi tekintély, a védencek hálája) kilátásban van.

Az érdekszerelem (racionalizált szerelem) extrém formáiban, például bordélyház látogatása, önkielégítés, pornográfia, voyeurizmus, a valóságos szerelem elképzelése oly távoli, hogy az egésztest csak szimbólumok helyettesítik.

Minden ösztön manipulálható

Foglaljuk össze: a védenc és a szexuális partner tulajdonságai egymásnak szöges ellentétei. A védenc és a gyám külső jegyeiben hasonlít egymáshoz, a szexuális partnerek ellenben különbözőek, A védenc testileg is, szellemileg is gyengébb, mint a gyám, a szexuális partnerek viszont ezekben a tulajdonságokban megfelelnek egymásnak. A szexuális partnerhez és a védenchez fűződő viszonyban az őket meghatározó ellentétes tulajdonságok ellentétes érzelmeket váltanak ki, mégis ugyanúgy viszonyulunk mindegyikhez. Ezeknek az érzelmeknek egyetlen közös neve van, mégpedig: *szeretet*.

Térjünk vissza példánkhoz, a filmgyáros és az író vitájához az "igaz" szerelemről. Az író szerint az *igaz* szerelmet arról lehet felismerni, hogy a férfi harc nélkül átengedi vetélytársának a nőt, mivel annak boldogsága drágább a magáénál. Most már

tudjuk, hogy ez valóban igazi szeretet, csak hogy *felebaráti*. Férfi és nő között a felebaráti szeretetnek semmi köze a szerelemhez, az ezt alkotó érzelmek (önzetlenség, önfeláldozás, türelmesség) kizárólag a védencet illetik. Ezeket az érzelmeket egy kedves örökbe fogadott gyermek is kiválthatja. Szamaritánust játszó férfiak gyakran kerítenek maguknak védencül egy nőt. A védenc-gyám viszonyban a felebaráti szeretet ismerve egyértelműen kiütözköznek.

Miért látszik mégis olyan ésszerűnek a forgatókönyvíró okoskodása? Miért tévesztik össze oly gyakran a szerelmet és a felebaráti szeretet? Miért tartják sokan, főként azok akik szerelmesek, az altruizmust a legfontosabb, legtisztább és követésre méltó erénynek, a "csak" szexualitáson alapuló szerelmet pedig alacsonyabb rendűnek? Miért furdalja az embert a lelkiismerete, amikor a szeretője iránt nem ugyanolyan önzetlenséget, önfeláldozást és türelmet érez, mint egy rászoruló elesett iránt? Ráadásul szégyelli is magát amiatt, hogy érzelme talán "nem az igazi", annak ellenére, hogy a partnert szerelemmel szereti.

Láttuk, hogy mindaddig, amíg az ösztöneinket követjük, minden nagyon egyszerű: gyermekeink vannak, akik védencek, és partnerünk, aki szexuális objektum. Ám az ember nem oktalan állat, értelme révén képes az ösztönök közötti különbségeket felismerni és uralni. Ha akar, szerezhethet magának nem valódi védencet és nem valódi szexuális partnert, még azt is megteheti, hogy védencét szexuális partnerként vagy szexuális partnerét védencként kezelje.

Mivel a szerelem felebaráti szeretetté torzult, feltételezhető, hogy valami vagy valaki szándékosan rontotta el ezt a természeti törvényt. Ahogy a detektív keresi a

tettet, kezdünk nyomozni a bűnös után, akinek előnye származik egy ilyen manipulációból. A kérdés az, kinek van annyi hatalma, hogy ezt a manipulációt sikerre vigye?

SZERELEM ÉS HATALOM

Mi a hatalom?

A szaporodási és ivadék gondozási ösztönök - az önfenntartásával ellentétben -

szociálisak. Az önfenntartás ösztöne saját személyünkre irányul, a szaporodási és ivadékgondozási ösztönök kieléséhez viszont egy másik ember kell. Emiatt aztán a szaporodási és ivadékgondozási ösztönök másoktól függővé tesznek bennünket, miközben mi is függésben tartunk másokat. A hatalom és függés kérdésének megoldásához éppen ezért a két alapvető ösztön hatásainak vizsgálatával jutunk közelebb.

Úgy szerezhethetünk hatalmat valaki felett, hogy szociális ösztöneinek célpontjaivá válunk anélkül, hogy felhasználnánk a saját szociális ösztöneink kielégítésére. Ennek következtében a másik mindent megtesz, amit az ösztönét elfojtó személy kíván tőle.

Akkor jön létre kiszolgáltatottság, ha valakinek lehetővé tesszük, hogy szociális ösztöneit a segítségünkkel kielégítse, ellenben neki nem adunk esélyt arra, hogy a mi szociális ösztöneink objektuma legyen, így a kielégített mindent megtesz amit elvárnak tőle. Ennek alapján tehát attól függően uralunk valakit részlegesen vagy teljesen, hogy az egyik vagy mindkét szociális ösztönének kontrollja révén tartjuk függésben (itt a hatalom biológiai vonatkozásairól van szó, pszichológiai természetéről majd később).

Ha kíváncsiak vagyunk arra, hogy két személy közül kinek van a másikon hatalma, akkor azt kell kideríteni, hogy melyik tudja a másikat szexuális vagy ivadékgondozási ösztön által manipulálni. Ugyanez érvényes bizonyos embercsoportok, úgymint osztályok, rasszok, vallási gyülekezetek, nemzedékek viszonyaira is. Aki kedvezőbb kiinduló helyzetben van ahhoz, hogy a másik szociális ösztöneit magára összpontosítsa, anélkül, hogy a saját szociális ösztöneit működni hagyná, az uralja a másikat.

A nemi és az ivadékgondozási hajtóerő a két legerősebb szociális hajtóerő, ezért a hatalom kérdését mindig a nemekkel és a generációkkal összefüggésben kell vizsgálni. Csak a védenceknek és a szexuális objektumoknak van a másikon valódi hatalmuk (hatalompolitikai szempontból a szexuális partner is "objektum"). Ezenkívül csak a nyers testi erő formájában megnyilvánuló erőszak tekinthető hatalmi tényezőnek.

Akik erőszakot tehetnek rajtam, azoknak engedelmeskedem, viszont mindenkit szabad akaratomból szolgállok, aki uralkodik felettem.

Saját nememből való felnőtt, egy társadalmi osztály, tőlem eltérő rassz vagy politikai csoport legfeljebb erőszakot tehet velem, vagyis csak akkor győzhet le, ha

erősebb mint én. Ezzel szemben mindenki hatalmasabb nálam, aki az utódgondozási vagy szexuális ösztöneimet saját jószántából vagy kényszerűségből kielégíti. Ha ez a valaki ezerszer gyengébb is, mint én, akkor is mindent meg kell tennem, amit akar tőlem. Az ilyen kapcsolat tehát önmagában is tökéletes hatalmat biztosít a másik ember felett, míg az erőszak másodrendű, és messze nem olyan hatékony.

Kinek van hatalma?

Mivel az ivadékgondozási és szaporodási ösztönök határozzák meg a hatalmat és

kiszolgáltatottságot, az emberi közösségekben három hatalmi egység létezik.

- Gyermek (védencek), akiknek hatalmuk van eltartójuk felett, azaz minden férfi és nő felett, akik gondoskodnak róluk.

- Férfiak (szexuális objektumok), akiknek minden nő felett hatalmuk van, akiknek kellene, a gyermekek felett azonban nincsen (őket csak erőszakkal uralhatják).

- Nők (szexuális objektumok), akiknek minden férfi felett hatalmuk van, akiknek kellene, ám a gyermekekkel szemben tehetetlenek, őket csak erőszakkal uralhatják.

A fenti alapséma szerint egyik embernek sincs a másikon abszolút hatalma, ugyanis a férfiak és nők hatalmi eszköze egyedül a nemi, a gyermekeké pedig az ivadékgondozási ösztön, amely csak részleges kontrollt enged meg a szülők felett.

Láttuk az imént, hogy az ember az állattal ellentétben képes arra, hogy ösztöneit az értelem jármába fogja. Ez teszi lehetővé, hogy mások és saját ösztöneinek

manipulációja révén több biológiai hatalomra tehet szert, mint amennyi egyébként járna neki.

A legfontosabb manipulációs lehetőségek a következők:

- A védencek azzal terjeszthetnék ki eltartóik felett a hatalmukat, ha felajánlanák az egyidejű szexuális partnerkapcsolatot is.
- A szexuális partnerek azáltal terjeszthetnék ki a másik felett a hatalmukat, ha védenceként is felkínálkoznának.
- A szexuális partnerek azáltal terjeszthetnék ki egymás felett a hatalmukat, ha saját nemi ösztöneiket féken tartanák, így a másikat egyoldalú szexuális függésre kényszerítenék.

Tegyük fel, hogy a hatalomra törekvés általános emberi vonás, következésképpen mind a három hatalmi frakció megkísérli, hogy az ivadékgondozási és szaporodási ösztön révén uralkodjon a másik felett; a kérdés csak az, hogy a három csoport közül, úgymint: *gyermekek*, *férfiak* és *nők*, melyiknek van erre a legjobb esélye.

A *gyermekek* elméletileg azzal szerezhethetnének nagyobb hatalmat, ha szexuális partneri viszonyt is felkínálnának eltartóiknak. A szexualitásnak azonban feltétele a nemi érettség, ezért ez nem teljesülhet. Ennélfogva a gyermekek eltartóikat csak az ivadékgondozási ösztön révén uralhatják, ezért hatalmuk, biológiai szempontból erősen korlátozott.

A *férfiak* elméletileg azzal növelhetnék hatalmukat, ha uralkodnának nemi ösztöneik felett, ezáltal a nőket egyoldalú szexuális függésben tartanák. Mivel a férfiak okosabbak és fizikai erő tekintetében is a partnereik felett állnak, csak nagyon ritkán tudják kiváltani a nők ivadékgondozási ösztönét. Ebből következik, hogy a férfiaknak a nők felett csak kivételes esetben van abszolút hatalmuk.

A *nők* elméletileg azzal terjeszthetnék ki hatalmukat a férfiak felett, ha saját nemi ösztöneiket kontroll alatt tartanák, így a férfiakat egyoldalú szexuális függésbe kényszerítenék. Mivel általában mind testileg, mind szellemileg gyengébbek náluk,

ezért könnyedén felkelthetik ivadékgondozási ösztönüket. Egyedül nekik van lehetőségük arra, hogy egy másik felnőtt védencei és szexuális partnerei is lehessenek, tehát egyszerre kiszolgáltatottak és szöges ellentétek. A felsorolt hatalmi csoportok közül csak ők alkalmasak arra, hogy a másikat, vagyis a férfit tökéletesen uralják.

Ha igaz, hogy minden ember hatalomra törekszik, akkor teljesen abszurd volna azt feltételezni, hogy éppen az asszonyok mondanának le róla önként.

A gyengébbek hatalma

Azt állítottuk, hogy a védencnek gyengébbnek, egyszersmind hasonlóknak is kell lennie. Tehát ha egy nő a védenc előjogait kívánja élvezni, akkor két feltételt kell teljesítenie: a férfinál gyengébbnek és butábbnak kell lennie.

Ha ezek a tulajdonságok hiányoznak, akkor nem marad más hátra mint a színlelés. A másik alapkövetelményt, a védenc megjelenésének hasonlóságát az eltartóhoz, a nők nem tudják teljesíteni. Éppen ezért a kiválasztott férfiaknak örökbefogadásra alkalmas gyermekként ajánlkoznak, így jutnak a nem valódi védenc státusához. Magyarán szólva megkísérlik, hogy a férfiak felebaráti szeretetének tárgyai lehessenek.

Ezekben az ösztönmanipulációkban az a legnehezebb feladat, hogy az eltartó szemében mindig ők látsszanak testileg gyengébbnek. Valójában az asszony testi jegyeit illetően, eléggé durva konstrukció: nagy melleivel, széles farával, húsos combjaival jobban hasonlít a Picasso-képek matrónáira, mint a képes újságok manőkenjeire, ezenfelül sokkal szívósabb a férfinál. A statisztika szerint ugyanis a csecsemőhalandóság jobban tizedeli a fiúkat, mint a lányokat. Annak ellenére, hogy a menstruáció, a terhesség és a változó kor igencsak próbára teszi a testüket, a civilizált országokban a nők átlagosan öt-hat évvel túlélnek a férfiakat. "Biológiai alárendeltségük" tehát nagyon viszonylagos: testi erejükből úgyszólván semmit sem árulnak el. Éppen ezért néhány jelentéktelen hátrányukat alaposan fel kell nagyítaniuk ahhoz, hogy kétségtelen biológiai magasabbrendűségüket bagatellizálják, és ezzel sikerre vigyék az ösztönmanipulációt. Férfiak jelenlétében soha nem emelnek, tolnak

vagy cipelnek nehéz terheket, ezért testi gyengeségük a kívánt megvilágításba kerül. Ezenkívül, ha a helyzet úgy kívánja, bármikor könnyekre fakadnak, amiből azt gondolhatnánk, hogy gyengébbek az idegeik. Mivel könnyű leplekbe burkolóznak és mindenféle smink-trükkökkel betegesre maszkírozzák magukat, az a benyomásunk támadhat, mintha a testi-lelki összeomlás határán lebegnének. Nem is olyan régen még ehhez a színházhoz tartozott az úton-útfélen meggyőzően alakított ájulás is.

A nők előszeretettel mutatkoznak megtermett, idősebb férfiak társaságában, hogy még inkább hangsúlyozzák megjátszott törekenységüket. Végül is minden a védenc és az eltartó közötti erőkülönbség mértékétől függ. Az asszonyok elnyűhetetlen szívóssága természetesen rejtve marad a férjek előtt, mert amire kiderülne, addigra már elhantolják őket. Az amerikai nők például átlagosan tizenegy évvel élik túl eltartójukat.

A butábbak hatalma

A férfiak ivadékgondozó ösztönéért folytatott harcban a nők legnagyobb előnye alacsonyabb szintű intellektusuk. A testi erő önmagában nem volna elég ahhoz, hogy a nő egy férfi eltartottja legyen. Ha csak gyengébb lenne, úgy minden erőfeszítés ellenére csupán annyira látszhatna elesettnek a férfi mellett, mint egy nyeszlett kínai egy nagydarab svéd mellett, és ez kevés volna ahhoz, hogy felnőttként egy gyermek privilegizált helyzetébe kerüljön. Csak akkor tűnik ellenállhatatlannak a férfi szemében, ha gyengébb is, butább is náluk. Ha valakivel el akarja tartatni magát, elsősorban arra kell vigyáznia, hogy ne legyen túlságosan intelligens. Amennyiben véletlenül mégis az, akkor az okosságát legalább addig el kell titkolnia, amíg a férfi pecsétes írással, hivatalosan el nem ismeri eltartási szándékát.

Ebben kézenfekvő az asszonyok előnye: a butaság az intelligencia megszerzésével ellentétben semmi fáradságba nem kerül. Az ember nem butul el, csak buta marad. A mai tudomány bizonyítottan véli, hogy az egészséges férfi és nő, mindegy, hogy szegény vagy gazdag, fekete vagy fehér, azonos lelki képességekkel születik. A képességek kifejlődése a támogatás vagy a versenykihívás hiánya révén hatásosan gátolható. A támogatás hiánya a szegénység következménye, ez elsősorban az alacsonyabb szociális osztályokban fordul elő. A másik hathatós ok a luxus, ami a tehetős asszonyokra vonatkozik. Mivel a házassá egyértelmű azzal, hogy a férfi

eltartja a nőt, és legtöbbjük már serdülőkor előtt eldönti, hogy férjhez fog menni, így ők már a kezdet kezdetén kiesnek a versenyből. Tisztában vannak vele, ugyanis, hogy később sem kell semmit tudniuk vagy megtanulniuk. Ősanyáinknak mindenesetre sokkal könnyebb volt megjátszaniuk a szellemi alárendeltséget, mint a mostaniaknak. Mivel a házon kívül végzett munkák többsége nagyobb testi erőt kívánt - a férfi vadászott, ha kellett, karddal verekedett, a házát maga építette -, ezért valószínű, hogy a munkamegosztás inkább a férfiakat és nem a nőket kényszerítette az intellektus fejlesztésére. Az asszonyok a házhoz kötődtek, és mivel semmilyen határos módszer nem szabályozta a születést, sok gyermekük volt. Életük nagy részében teherben voltak, így a férfiak és nők munkaterületét aligha lehetett felcserélni.

Gyökeresen megváltozott a helyzet a modern időkben. Iparosodott országokban alig akad olyan munka, amely a nőt próbára tevő, durva testi erőt igényelne. Ma már lehet védekezni a teherbe esés ellen, a terhesség időpontja szabályozható, ezért a családok egyre kisebbek, és a csecsemőket a mesterséges anyatej feltalálása után a férfiak is dajkálhatják. Más szóval: manapság minden asszony el tudná tartani a férjét és gyermekeit, ugyanúgy, ahogy azt a férfiak a feleségükkel és gyermekeikkel teszik, eközben, versenyben a többi eltartóval, olyan sokoldalúak lehetnének, ahogy azt a nemek egyenjogúsága megköveteli. Ebben nem jelenthetne akadályt az átlagosan két vagy három terhesség, amelyet az asszonyok maguk mögött tudnak. Eltartói tevékenységüket ugyanis életükben kétszer-háromszor, mindössze négy-négy hétre kellene felfüggeszteniük. Ezekről az időszakokról eltekintve nem volna alapos okuk a katonai szolgálat alól való kibújásra sem, férfiak és nők könnyedén feloszthatnák egymás között a megpróbáltatásokat.

Ha egy nő a partneréhez viszonyítva szellemileg tartósan gyengébb, s ennek révén gondozott akar maradni - és nem kétséges, hogy ez a szándéka -, akkor cselhez kell folyamodnia. Rossz taktika lenne, ha a férjjel nyíltan közölné, hogy mivel "olyan erős", menjen a hivatalba pénzt keresni, ezért úgy idomítja, hogy eszébe ne juthasson, ő maga is odaülhetne ahhoz az íróasztalhoz. "Egy igazi férfi - így szól a fiúgyermekhez intézett tanítás - olyan valaki, aki eltartja a feleségét és gyermekeit." Mivel a férfiak nem nevelnek fel senkit, így revánsot sem vehetnek rajtuk azzal, hogy a saját lányukat az ellenkezőjére okítják (értsd: hogy egy nő is el tud tartani egy férfit

- fordító), emiatt aztán a lányok butábbak maradnak, mint a fiúk.

Az egyetlen kísérlet, amely az asszonyokat a házon kívüli munkára és az azzal kapcsolatos intelligencia-fejlesztésre kívánta ösztönözni, a feministák nevéhez fűződik.

Ők azt vallják, hogy igazi nőnek meg kell valósítania önmagát, és ez csak úgy sikerülhet, ha a férfiakhoz hasonlóan a családi házon kívül dolgozik. De a nők rögtön átláttak a ravaszságon, mert bár együgyűek, ám mégsem annyira, ahogy azt a feministák hitték. Férfiként dolgozni egyet jelentene azzal a munkával, amely egy család eltartásának az alapja. A párban élő emberek azonban nem tudnak egyszerre dolgozni, ha gyerekeik vannak, hanem csak felváltva. Az asszonyok mind ez ideig sikerrel elhárították, hogy ők legyenek az eltartók, annak ellenére, hogy az elmúlt fél évszázadban minden hivatás nyitva állt előttük. **Mégsem ismerünk egyetlen olyan példát sem, hogy egy asszony saját jószántából egy életen keresztül eltartott volna egy egészséges férfit és a vele élő gyermekeit.** Ha egy nő manapság munkát vállal, azért teszi, mert nincsen férje, vagy ha van, túl keveset keres, vagy pedig "kedvtelésből" (értsd: **hogyan emberek közé mehessen**). Mivel a nők számára a munka semmilyen kihívást vagy erőfeszítést nem jelent, így intellektuális másodrendűségük érintetlen marad. Annak, hogy a legtöbb dolgozó nő jelentéktelen pozíciókat foglal el, nem az az oka, hogy a "férfiak elnyomják a nőket", hanem a többségüknél kimutatható munkaundor, nevezetesen az, hogy csak átmenetileg szándékoznak dolgozni, és ezért tudatosan képzetlenek, vagy alulképzettek maradnak. Egy nőt - aki a foglalkozását csak az iskola és a házasság közötti intermezzónak tekinti - nem szívesen bíznak meg felelős beosztással. Ez azokra is érvényes, akiknek a hivatásszerű foglalkozása csak hobbi, mivel általában nincs égető szükségük pénzre. Minden férfikollégájuk megbízhatóbb náluk, mert ők legalább "komolyan veszik" a dolgokat.

Az, hogy ettől a megítéléstől és az ebből eredő helyzettől csak kevés nő szenved, nem a férfiak felelősségével, hanem a többi nő kollektív felelőtlenységével függ össze. Honnan tudhatná a munkaadó, hogy éppen ő találkozik azzal a kivételes nővel, aki komolyan veszi a munkáját, és nem akar kiszállni az első adódó alkalommal? Bár a fent említett régi szép idők már elmúltak, a kebel és a vagina az asszonyok elismert monopóliuma maradt, ugyanúgy, mint az, hogy szellemi színvonaluk mércéjét ők

állítják be maguknak. A nő általában buta, mert buta akar lenni, a férfi általában okos, mert az kell hogy legyen.

Másképpen: a nő egy férfi, akinek nem kell férfinak lennie, és a férfi egy nő, akinek nem szabad asszonnyá válnia. **Ha a férfiak ugyanolyan szabadon dönthetnének az ész dolgában mint a nők, akkor éppen olyan buták maradnának.** A férfiak többsége jócskán félreérti az ebben rejlő okokat, és tisztelni kezdi a nőket, mégpedig a butaságukért. A dolog érthető: be kellene látni végre, hogy a nők azért alkalmas tárgyai ennek a tiszteletnek, **mert a férfiaknak csak ebben a formában van szükségük rájuk.**

A nők a vázolt manipulációval tökéletesen elérték azt is, hogy a butaság számukra nem lealacsonyító többé; az intelligencia viszont olyasmi, ami megszerezhető, csak akarni kellene. Jól érzik magukat ebben a szerepben, amit az is bizonyít, hogy butaságukat nem rejtegetik, hanem, miután sikerült a férfiak ivadékgondozó ösztönét felkelteni, inkább tüntetnek vele. Csak kifejezetten férfias értékrend szerint élő nők számára elviselhetetlen, ha használhatatlannak tartják őket. Az ilyenek azonban ritkák, mint a fehér holló, mert őket az apjuk nevelte, ami egyértelmű azzal, hogy olyan anyjuk lehetett, aki legalább tíz éven át képes volt eltartani a férjét és gyermekeit is.

Az eszményi pár

Egy férfi védencének lenni egyenlő az eltartottsággal és az anyagi biztonsággal. Egy férfi szexuális partnerének lenni azt jelenti, hogy valaki a vágy becses tárgya, és ez gyönyört okoz. Abból azonban, ahogy a nők a - náluk rendszerint mindenben jobb - férfiakat kiválasztják, **mégis arra lehet következtetni, hogy a biztonságot többre értékelik a gyönyörnél, tehát a férjük felebaráti szeretetét hasznosabbnak tartják a szerelemnél.** A véletlen műve is lehetne, hogy a nők előszeretettel mennek feleségül olyan

férfiakhoz, akik nagyobbak és erősebbek náluk, hiszen a legtöbb férfi valóban nagyobb és erősebb a nőknél. Azt is lehetne véletlennek tartani, hogy okosabb férfihoz mennek feleségül, mert a férfiak **az egzisztenciális kihívás miatt** (amelyben a nők általában nem vesznek részt) többet tudnak a nők zöménél. Az azonban nem lehet véletlen, hogy olyan férfiakat választanak, akik idősebbek náluk. Azonfelül nem lehet

véletlen, hogy házastársaknál mindezek a tulajdonságok olyan markánsan különböznek egymástól: az asszony rendszerint kisebb, gyengébb, butább és fiatalabb a férfinál, aki nagyobb, erősebb, okosabb és idősebb nála.

Az *ideális* pár tehát, amelyben a férfi mindenben jobb a feleségénél, az asszonyok ügyes kreációja. A nők hatalma a választásban jut kifejezésre. A helyzet ugyanaz, mint az üzleti életben: a férfiak felmutatják a kínálatot, a nők kiválasztják a legjobbat. Könnyű belátni, hogy ha a nők egy mindenben jobb férfit választanak, akkor eltartásuk örök időkre biztosítva van. Ha egy maguknál gyengébb mellett döntenek, az nem tud róluk megfelelően gondoskodni, másrészt nem is akar, mert a gyengébb férfi szemében a nő nem látszik eléggé gondozásra szorulónak.

A kis növésű, nyeszlett fiatalembereknek már kamaszkorukban rá kell jönniük, hogy milyen nehéz barátnőt találniuk. Felnőttként aztán megkapják csökkentértékűségük végleges bizonyítványát. Ha mégis szert akarnak tenni egy vonzó nőre, akkor hivatásukban igen sikeresnek kell lenniük. Ez lehet az egyik oka annak, hogy az apró emberek hatalmas becsvágygal és szorgalommal vannak megverve. Az átlagférfiak vagy azok, akik sikertelenek, sohasem jutnak okos vagy hivatásukban sikeres nőkhöz. A nő a társadalmi ranglétrán mindig felfelé házasodik. Az orvosok nővéreket vesznek el, az orvosnő a főorvoshoz megy feleségül, sohasem a beteghordóhoz. A vezető beosztású hivatalnokok elveszik a titkárnőjüket, a vezető beosztású nők viszont inkább hajadonok maradnak, mintsem az előszobájukban ülő asszisztenseikkel kezdjenek viszonyt. Hivatással bíró fiatal nőknek a velük egy szinten lévő férfiak nem elég jók. A stewardess pilótához vagy üzletemberhez megy feleségül, sohasem stewardhoz vagy pincérhez. Csinos butikos hölgyeknek nem az a vágyalmuk, hogy valamelyik kollegájuk felcsípje őket a férfidivatosztályról. A jelszó az, hogy "olyan férfi kell, aki megvéd; és erre csak akkor képes, ha nagyobb, erősebb, okosabb is nálam, olyan, akire az ember felnézhet".

A házastársak közötti életkorkülönbségek azt sugallják, hogy a nők gyermekként kínálják fel magukat a férfiaknak. Semmi akadályja nem lenne annak, hogy ifjabb férfihoz menjenek feleségül, az asszonyok mégis átlagosan négy évvel fiatalabbak a férjüknél. Biológiai szempontból éppen az ellenkezője volna ésszerű. Az asszonyok

öt-hat évvel tovább élnek, mint a férjek, ezért fiatalabb férfiakkal kötött házasság esetén, öregkorukra nem maradnának magukra átlagosan kilenc-tizenegy évig. Itt van aztán az a tény, hogy a nőknek Masters és Johnson szerint, gyakorlatilag az életük végéig van orgazmusuk, a férfiaké viszont a 60. és 70. életév között megszűnik, tehát a nőknek fiatal férjeket kellene választaniuk, ha nem akarnák nélkülözni a szexuális örömet életük nagyobbik részében. Azt hiszem, hogy a nőket ez az egész hidegen hagyja. Mivel nem szeretőt, hanem eltartót keresnek, ezért idősebb férfiakat választanak. Egy harmincéves egy húszévest könnyebben el tud tartani, tágabb értelemben is, mint egy érettségiző. Az érettségiző, ha már egy eltartó van, legjobb esetben szeretőnek lesz jó. Az eltartónak ebből, lehetőség szerint, semmit sem szabad észrevennie, mert különben odalenne a munkakedve.

A nőknek nagyon fontos a gyermekszerep játék, ami abból is látható, hogy sokan közülük már a huszadik születésnap után elkezdik szépítgetni az életkorukat. Az, hogy az asszonyok meghamisítják személyi adataikat, olyan szokványos dolog, hogy nagyon sok országban nem is számít jogi kihágásnak, feltéve, ha egyéb adataikhoz nem nyúlnak. Nagyon sok cég bevett szokása a munkatársak születési dátumának nyilvánosságra hozása, hogy a többiek felköszönthessék őket. Minden férfi tudja, hogy egy hölgy életkorát illetlenség megkérdezni. Ezenkívül értelmetlen is: a válasz rendreutasítás vagy átverés. A női munkatársak neve mellett a napot és a hónapot megjelölik, az év helyén azonban három pont áll.

Természetesen ezt másképp is lehetne magyarázni. A feministák azt állítják, hogy a kegyetlen társadalom kényszeríti a nőket ilyen manőverekre. De miért az asszonyok teszik, miért nem a férfiak? A nő, aki gyermekként kel el a vásáron, örök ifjúságra ítéli magát. Ha fiatalabbnak tűnik, mint amilyen, és ezzel a férfiaknak az ifjúságot a legértékesebb női tulajdonságként állítja be, nem a társadalom kegyetlen törvényeinek enged, hanem kíméletlenül diszkriminál minden nőt, aki nála idősebb vagy idősebbnek látszik, holott ilyenek képezik a társadalom nagyobb hányadát. Csak mellékesen jegyzem meg, hogy a nők ezzel hazug hírbe hozzák a saját nemüket. Nem törődnek vele. Éppoly kevésbé zavaró számukra, hogy a férfiak szellemileg csökkent értékűnek tartják őket. Az ösztinteség, ugyanúgy, mint az intelligencia, az értékcsálójuk alján helyezkedik el. Egyedül az a fontos, hogy segítségre szorulónak látszanak mert az elesettség az a tulajdonság, amely mindennél biztosabban kiváltja a

férfiak ivadékgondozó ösztönét. Az asszonyokban nincs tisztesség, de nem is érzik a hiányát.

Az örökbefogadás

A saját gyermekekkel ellentétben, akiket az ember automatikusan oltalmaz, az asszonyok nem valódi védencek. A férfiaknak előbb magasabb szempontok alapján meg kell győzniük magukat arról, hogy igazán gondozásra szoruló élőlényekről van szó. Ebben tehát minden nőnek konkurenciát jelent a többi nem valódi védenc. Alapjában véve a nyomorékok, betegek, öregek, háborodottak, szegények, kutyakölykök és kóbor macskák mind sokkal inkább igénylik a törődést, mint az asszonyok. A legfontosabb teendő tehát az, hogy a férfi mindezeket a védenc objektumokat elvess, és parlagon heverő ivadékgondozó ösztönét csak nőkkel akarja kielégíteni.

Ez nem lesz olyan nehéz feladat, ahogy első pillanatban látszik. Ahogy mondtuk, a legtöbb ember a felebaráti szeretet valamilyen ellenszolgáltatás fejében gyakorolja, úgymint pénz, társadalmi megbecsülés, kevesebb magány, örök élet. Mivel a nők nagyon vonzó jutalmat ígérnek a férfiaknak a gondoskodásukért, biztosak lehetnek felebaráti szeretetükben. És biztosak is. Az összes nem valódi védenc közül csak a nők képesek a második legfontosabb szociális ösztön, a nemi ösztön kielégítésére.

Az a nő, aki nem valódi védencként kínálgatja magát, sohasem lesz tökéletes szexuális partner. Látszólag ugyan mindene megvan, tehát külső jegyekben partnerének szöges ellentéte, de az esze hiányzik a szerephez. Mivel a férfiak csak elvétve találnak tökéletes szexuális partner a nők között, nincs sok választási lehetőségük. Ha nem akarnak kifosztva távozni, akkor meg kell elégedniük a felebaráti szeretettel a gyermeki szeretet helyett, és érdekszerellemmel az igazi szexualitás helyett. Hogy mégis jusson nekik valami, belemennek az alkuba, s elfogadnak egy védencet, aki félig szexuális partner, vagy egy gyermeket, aki csak félig nő. "Nem álmaim királynője - mondogatják -, de végül is az ember ágyba viheti, amikor csak akarja, ráadásul a kicsike egészen kiszolgáltatott lenne nélkülem."

Ahhoz, hogy a nőt saját gyermekének tekintse, nem hasonlít hozzá eléggé, noha testileg és lelkileg gyengébb nála. Ahhoz, hogy igazi szexuális partner legyen, szegény nem elég intelligens - külső megjelenésében viszont a lehető legnagyobb mértékben különbözik tőle.

Más szóval: a férfi beugró apaszerepet alakít egy másik felnőttnek, aki ezért időnként szexuális céllal a rendelkezésére bocsátja a testét. Viszonzásul a férfi lemond két legfontosabb szociális ösztöne kielégítéséről. Mivel nem talál házasságra alkalmas asszonyt, elvesz egyet a sok közül, akit a szülei aktuális napi áron adoptálásra ajánlanak, aztán megfejezi a vételt egy pompázatos ünneppel, kifejezve, hogy attól kezdve vér szerinti apja helyett ő gondoskodik anyagilag a lányról. A vőlegény bizonyára zavarba jönne, ha a pap vagy az anyakönyvvezető azt kérdezné tőle szó szerint: akarja-e az ott megjelent nőt gyermekként adoptálni? A lényeg az, hogy a talpig fehérbe öltözött leány, virágcsokroskával a kezében gyorsan igent mondjon, ezzel a dolog el van intézve. Nagyon jól tudja: az adoptálás egyenes következménye, hogy elismeri az új apát, viseli nevét, és a továbbiakban az ő pénzéből él. Időnként megjátssza a szeretőt, hogy a férjnek ne jusson eszébe más nők után koslatni. Az első igazi védenc megszületését követően az adoptáltak hatalmas mértékben megszilárdul, hogy csekélyé válik annak a veszélye, hogy egy igazi asszony miatt elveszítsék az "apjukat". **A nő egyre inkább elhanyagolja a szerető szerepét, amely nemrég még csaliként szolgált. Egy napon már csak a közös gyermekek emlékeztetnek arra, hogy a szülők valamikor együtt háltak.**

A frigidek hatalma

Ha egy nő első lépésként a szexuális partner szerep elé helyezi a gyermekszerepet, akkor ezt hamarosan követi a másik. Egy gyermek semmiképpen nem mutathat túlzott szexuális érdeklődést, mert akkor elveszíti a hitelét és ezzel együtt gyermeki privilégiumait. Az asszonynak, aki a férj előtt a gyermeket játssza, mindenkor uralkodnia kell szexuális vágyain. Képesnek kell lennie arra, hogy a számára elsősorban apának alkalmas férfi meghódításában célzatosan vesse be a szexualitást, és olyannak kell tünnie, aki a férfit izgatja és zavarba ejti. Azonkívül, szükséghelyzetben, mindezt mindaddig késleltetnie kell, amíg örökbe nem fogadják, vagy az örökbefogadási szándékot egyértelműen kifejezésre nem juttatják. Ha a

férjben a szexuális partnert látna, az a hatalma végét jelentené. Elveszítené az indítékait ahhoz, hogy a férj ivadékgondozó ösztönére apelláljon, és végül is mit kezdhetne egy szeretővel, aki legfeljebb kímélni akarja, egy szeretővel, akivel a szexuális ösztön révén egyenlő mértékben függenek egymástól. Butának maradni - ahogy mondtuk - tisztán luxus, és semmi fáradtságba nem kerül. A frigiditáshoz viszont tekintélyes önuralom kell - az asszonyoknak ennek ellenére az a véleménye, hogy megéri.

Nők és férfiak ugyanazokkal a lelki képességekkel, önfenntartó és ivadékgondozó ösztönökkel és az aktív nemi élet azonos feltételeivel megáldva jönnek a világra. A szexuális örömmel kapcsolatos viselkedés kondicionálható: jó példa erre az apácák és a papok esete. Mivel a kedvesnővérek, nők lévén, sokkal korábban kezdik a lemondás gyakorlását, mint férfi hittársaik, kisiklások és botrányok náluk jóval ritkábban fordul elő. Az összes többi nőnek egyáltalán nem fontos a teljes lemondás, éppen ellenkezőleg: a kifejlődött frigiditás akadálya volna annak, hogy szexuális szempontból egyáltalán igénybe lehessen venni őket, és ez csökkentené esélyeiket a védenc privilégiumaiért folyó alkuban. A nemi ösztön kondicionálása egyébként könnyen vezethet frigiditáshoz. Ezt bizonyította az olasz nők szélesebb rétegeit átfogó közvélemény-kutatás is. A szexualitással kapcsolatos kérdésre a 20. és 50. Életév közötti asszonyok 36%-a azt válaszolta, hogy a házasságban a nemi élet egyáltalán nem érdekli, és legszívesebben hagyná a fenébe az egészséget. A szexuális frigiditás ilyen foka felesleges és zavaró. **Egyedül az a fontos, hogy a két partner közül az egyik mindig hidegebb legyen, ugyanis annak van hatalma a másik felett, akinek gyengébb a szexuális késztetése.**

A részleges frigiditás manapság nem jár semmilyen hátránnyal. Korábban a hideg nők orgazmus nélkül kászálódtak ki a nászágyból, mostanában a férfi partnernek kell a hiányzó érzést kompenzálnia. A playboy-érában a férfi csak akkor érezheti magát jó szeretőnek, ha egy frigid nőt - azaz egy olyat, akinek nem kell - képes felcipelni a szexuális csúcsra. Népszerű kézikönyvek tömege regél arról, hogyan kezdjen a feladathoz. Annak ellenére, hogy a mechanikai ingerlés önmagában - akár az asszonyok végzik saját magukon - tökéletesen elegendő a szexuális jó érzés kiváltásához, a modern férfi tanult trükkök sikeres alkalmazását a saját attraktivitása bizonyítékának tekinti.

Megkérdezhetnénk, hogy kifizetődik-e az asszonyoknak, ha az eltartó apát szeretőre cserélik. A kérdés azonban értelmetlen volna: a nők, akik naponta kötnek házasságot idősebb férfiakkal, köztük homoszexuálisokkal is, kitérnének a válasz elől. A szexualitás aligha játszhat szerepet abban, hogy a fiatal nők miért mennek hatvanéves férfiakkal feleségül. Egy hatvanéves, tisztán élettani okokból, nincs már abban a helyzetben, hogy egy egészséges húsz- vagy harmincéves nő szexuális igényeit kielégítse. Ha mégis képes rá, akkor ez az igény egyáltalán nem létezik, tehát minden a nőtől függ és nem a férfitől. Férfikörökben úgy vélekednek erről, hogy a férfiakat a szexuális tapasztalatuk teszi vonzóvá, amit az a néhány ritka eset igazolna, amelyben egy jól szituált öregúr képes volt elnyerni egy fiatal nő szívét. Ez a vélekedés azonban minden reális alapot nélkülöz.

A férfi prostituáltak hiánya egyértelműen bizonyítja, hogy az asszonyok a hidegebbek. Az asszonyoknak nyitott bordélyházak, amelyek még fellelhetők különböző városokban, a nőnemű vendégek hiánya és homoszexuális férfiak látogatása miatt céljukat tévesztették. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy nincsenek olyan nők, akiket a szexualitás ugyanolyan mértékben érdekel, mint az átlagférfiak. **Vannak, de ők megtalálják a kínálatot mindenütt, nem kell, hogy bordélyba menjenek, hiszen abban élnek.**

A feministák viszont úgy vélik, hogy az asszonyok azért nem mennek nyilvánosházba, mert az zseniőrizza őket. Szerintem viszont éppen a polgár feleségeket fenyegetné legkevésbé, ha a bordély a kívánságaik teljesülését szolgálná. Gondoljunk csak arra, hogy a közép- és felső osztályok asszonyai bundákban pompáznak, amelyekhez a bőrt eléggé barbár módon szerzik. Az újságok minden évben beszámolnak a főkabérik elpusztításáról. A kedvelt perzsabundák anyagát pedig még meg sem született bárányokról nyúzzák le úgy, hogy az anyaállatokat brutális vetelésre kényszerítik. Minden bundához egy tucat terhesség-megszakítást kell végezni. Balgaság volna azt gondolni, hogy a nőt, aki saját testével tapasztalta, mit jelent egy gyermeket világra hozni, és még sincs gátlása, hogy elvetélt állatok bőrrel ékesítse magát, éppen az zavarná, hogy felkeressen egy bordélyt természetes szexuális vágyainak kielégítésére.

Az apáknak nincs hatalmuk

A gyermekek nem szeretik a szülőket, csak függnek tőlük, szükségük van rájuk, legfeljebb néha szimpatikusnak tartják őket. Ha az anya és az apa megtanulja, hogy az ivadékgondozó ösztön korántsem magától értetődő imágóját hogyan kell bemutatni, kiválthatja gyermekei kötelességérzetét és háláját. De ez nem szeretet, nem is szabad, hogy az legyen: **ha a gyermekek úgy szeretnék a szüleiket, mint azok őket, megállna az élet, mert mindig mellettük akarnának maradni.** Általában azonban, ahogy csak lehet, elhagyják a családi fészket, és védencet keresnek maguknak. Soha többé nem térnek vissza, vagy csak kötelességtudásból.

Csak akkor képesek igazán szeretni a szüleiket, amikor azok megöregszenek és segítségre szorulnak. Amikor a *testi gyengeség, intellektuális csökkenéértékűség (hanyaglás)* és a *hasonlóság* hármasa megvalósul, a felnőtt fiú éppen úgy szeretheti elaggott apját, mintha az valóságos védenc volna. Addigra már nyilvánvalóan vége az öregember apai szeretetének, a védenc-gyám kapcsolatban már csak egy szeret, mégpedig a gondoskodó. A védenc mindenkit akceptál aki törődik vele. Ha jobb eltartóra van kilátása, akkor attól fogadja el az istápolást. Nagy érzelmeket ebben nem kell keresni: egy bizonyos lojalitás a legtöbb, amire az eltartó ellenszolgáltatásként számíthat. A folyamatban a védencnek csak az önfenntartási ösztöne működik, amelyről tudjuk, hogy aszociális ösztön. Elpusztulna a kiteszített védenc, ha az ösztöne kizárólag egy meghatározott személyhez kötne.

A férfi aki nála értéktelenebb nővel köt házasságot, azaz egy nőt adoptál, kezdettől fogva felkészülhet rá, hogy szimpátián és hálán kívül semmit nem kap viszonzásul. A nő a gyermekekhez képest sokkal előnyösebb helyzetben van, főként azért, mert nem igazi gyermek, és ezért éppen úgy el tudná magát tartani, mint egy férfi. Tulajdonképpen szívességet tesz azzal, hogy ennek ellenére hagyja, hogy a férfi gondoskodjon róla. Különböző is: az egészet bármikor vissza lehet csinálni. Pont emiatt különleges igényekkel lép fel. Az eltartásnak első osztályúnak kell lennie, ha nem akkor kerít magának egy másikat, vagy bizonyos körülmények között önellátó lesz. A valódi apákkal szemben egy nőt örökbe fogadó apának semmi reménye nincs arra, hogy alkalmas életkorban ő legyen a fogadott gyermeke védence. Az egyetlen, amit elérhet, az a nem valódi védenc státusa, ami azt jelenti, hogy szerencsés esetben, valamikor később élvezheti a feleség felebaráti szeretetét. Ezért ellenszolgáltatásul felajánlja minden örökölhető ingóságát, tetézve havi nyugdíjjal, amelyet az

özvegynek a férj kimúlása után is rendszeresen kifizetnek. Hangsúlyozom, a *férfiak halála után is*, amelyet az asszonyok a statisztika szerint átlagosan hat évvel élnek túl, s ehhez jönnek még azok az évek, amennyivel a házastársuknál fiatalabbak.

A nőktől eltekintve azt gondolhatnánk, hogy egy védencet gondozó eltartó kiszolgáltatottsága révén függésben tartja és bármikor megszarolhatja eltartottját. Ez azonban teljesen kizárt, ugyanis ha zsarolni tudná, bele sem kezdett volna a gondozásba. Végül is, másokért dolgozni nem a legnagyobb élvezet, de az utódgondozási ösztön elementáris erejű, és hatása alól senki sem képes kivonni magát. Az asszonyoknak többnyire sikerül ez a kondicionálás. Nekik az ivadékgondozási ösztön kielégítése egyetlen esetben sem okoz nagyobb erőfeszítést. Mivel a férfiak eredetileg is gyermeket szerettek volna kapni - a férfiaknak a feleségük a gyermekük -, mindig is ők lesznek a gondoskodók. **Az ivadékgondozó ösztön polivalens, azaz egy férfinak egyszerre több védence is lehet. Az első valódi védenc megszületése után az asszony a legidősebb nővér pozíciójába emelkedik. Kettős előnye származik a szülésből: kiélheti saját ivadékgondozási ösztönét, valamint még biztosabb alapot helyezheti eltartását.** Az igazi védenc anyjaként még akkor is el kell tartani, ha nem látszik is olyan szerencsétlennek, mint amilyennek a szerepe szerint lennie kellene.

A gyermekek hatalma a szüleik felett - a biológiailag gyengébbek hatalma az erősebbek felett - természeti alaptörvény. Mivel nem tudják magukat fenntartani, a felnőttek érzelmeinek kormányzása nélkül éhen halnának. **Teljesen természetes, hogy a szülők lángokba vagy zavaros árba vetik magukat, ha gyermekeik veszélybe kerülnek. Ugyanígy magától értetődik az, hogy a férfiak az asszonyok miatt háborúznak. Ugyanis az a férfi, aki egy nőnek az apát játssza, kiszolgáltatottá válik vele szemben.**

A szeretők tehetetlensége

Amennyiben a férfi hatalomra törekedne a nő felett, akkor arra csak a nő példájának követésével volna lehetősége, mégpedig a nemi ösztön kondicionálása révén. Ha a férfi ugyanolyan hideg lenne, mint a nő, akkor nem lehetne zsarolni a szexualitással. Megeshetne, hogy ő uralná a nőket, legalábbis kiegyenlítődné mostani

aránytalan kiszolgáltatottsága. Ha a férfiak a szexuális absztinencia gyakorlása mellett döntenének, akkor szerencsés körülmények között rendbe hozhatnák a nők nemi ösztönét. Talán még az is előfordulhatna, hogy a nők egyszer csak jobban kívánnák őket, mint ők a nőket. A férfiak még így sem nyernének abszolút hatalmat felettük, mert nem lehetnének például az asszonyok védenecsei, de az egyenlőség kora azért lényegesen közelebb kerülne.

Mindenesetre úgy tűnik, mintha a férfiak eleve megadták volna magukat a félelmetes mértékű női frigiditásnak. Valójában nem nagyon hihető, hogy az asszonyok a nyilvános frigiditásfogadalmak ellenére, olyan nagyon visszafogottak lennének. Korábban azt hajtogatták, hogy a "férfiak mind ugyanazt akarják", éreztetvén, hogy ők "annak a dolognak" nem tulajdonítanak nagy jelentőséget, sőt viszolyognak tőle. Manapság még érthetőbben fogalmaznak: az asszonyoknak írt harcias újságokban hősként ünnepeltek tudósokat, akik - úgymond - bebizonyították, hogy az asszonyok egy nap akár ötven orgazmusra is képesek, a férfiak pedig legfeljebb ötre, és hogy a nőknek még kilencvenévesen is könnyedén lehet szexuális öröme, a férfiaknak pedig már hatvan felé komoly nehézségeik vannak ezzel kapcsolatban. Egy normális libidójú embert egy ilyen hír pánikba kergetne, mert ez olyan, mintha valaki megpróbálná "racionalizálni" az ivóvíz fogyasztását és a levegő belélegzését. Az asszonyok persze ebben a női elvek újabb győzelmét látják.

Jó pár évvel ezelőtt egy mozgalom indult el az USA-ban, amely a nemek elválasztását tűzte zászlajára: a nők arra biztatják egymást, hogy tagadják meg a megalázó coitust. Ilyesmi is csak nekik juthat eszükbe. Nem véletlen, hogy Lűszisztraté nőnemű volt: egy férfi már az első próbálkozásnál feladta volna. Lűszisztraté számára az ellenállás csak a naponta gyakorolt zsarolás átmeneti kielezése volt. Köztudott, hogy a szexualitás felfüggesztése, különösen akkor, ha az valami jó ügy szolgálatában áll, egyáltalán nem jelent áldozatot az asszonyoknak.

Ennyi lesújtó bizonyíték hatására talán minden értelmes férfi belátja, hogy libidója fékezésében a legjobb szándék mellett sem tud olyan messzire jutni, mint egy átlagos képességű nő. A teljes szabadság persze elérhetetlen, ezért választja a férfi a teljes rabságot, amelyhez az apák és szeretők kiszolgáltatottságát biggyeszi. Mivel a saját felesége felett egyáltalán nincs hatalma, püdesztálra állítja és imádni kezdi. Így

sikerülhet lassacskán, ahogy azt később látni fogjuk, két legfontosabb szociális ösztönét két különböző nő segítségével kielégítenie, és ezzel két személy között megosztania függését. A baj csak az, hogy mindkettő nőnemű: ily módon a függés mégis csak egyoldalú marad.

A férfi értékskáláján jelentős szerepet kap egy hízelgő fogalom, az agresszivitás, amelyre azért van szükség, hogy a papucsszerep miatt legalább a személyiségét megvédje. A férfi agresszivitás archetípusa szerint a megkívánt nőnek közöselési ajánlatot kell tenni, és mindaddig várni, amíg az igent vagy véglegesen nemet mond. Ügyesen taktikázó férfiak kilátásai javulnak, ha egyszerre több nőt cserkésznek be, így a pozitív válaszok valószínűsége számottevően növekszik. A valóságos agresszivitást - az asszonyok megerősökölését - azonban a törvény bünteti.

A férfi szexszimbólumok - híres színészek, énekesek - iránti, néha már a hisztériáig fokozott női rajongás mindezzel ellentétesnek látszik, bár a férfi szexszimbólumoknak van egy közös sajátossága: azok számára elérhetetlenek, akiknek szüksége lenne rájuk. Itt aztán könnyedén szabadjára lehet engedni a női libidót, elenyésző a kockázata annak, hogy a kíváncsiságnak negatív következményei legyenek.

Az elérhető férfiakat viszont azonnal megvizsgálják abból a szempontból, hogy alkalmasak-e örökbefogadónak. Ez még akkor is megtörténik, ha a próbaidő szenvedélyes románc jegyében telik el. A jóképű és sikeres nőtlen fiatalembereknek, akiket az egyértelmű felkínálkozástól semmi sem ment meg, csak látszólag jobb a sora. Az igaz, hogy több nőt kapnak az ágyba és korábban, mint mások, de abban a pillanatban, amikor örökbefogadási ajánlatot tesznek, azonnal elveszítik az erre ajánlkozó konkurenciát. A szexuális partnerek gyakori cseréje az ilyen férfiaknál azzal magyarázható, hogy egy nő sem marad meg náluk sokáig. Főként a valóban vonzó nők, akiket sokan szeretnének megkapni, töltenek velük rövid időt. Amikor megbizonyosodnak arról, hogy a férfi senkit sem akar örökbe fogadni, azonnal elhagyják a közös táborát, és becsusszannak egy örökbefogadó ágyába, aki nemcsak gyönyört szerez nekik, hanem "igazán szereti" őket.

Az együttélés nagyon sokszor nem más, mint az adoptálás egy módja, amely csak

abban különbözik a házasságtól, hogy a védenc, legalábbis átmenetileg, a saját nevét használja. A családtervezésnek ez az egyre népszerűbb formája is kétségtelenül igazolja az asszonyok hatalmát, azt, hogy végre megértették: a gondozásba vételhez egyáltalán nincs szükség jogi eljárásra. Éppen ellenkezőleg: a törvényes keretek tagadása miatt a partner még inkább lekötözöttnek érezheti magát. Azt gondolhatja ugyanis, hogy íme, ez az asszony az összes korábbival ellentétben, csakis a szép szeméért jött hozzá. A valóságos védencek, akik majd ebből a kapcsolatból születnek, úgyszólván a férfi nevét viselik, és magától értetődik, hogy az egész illegitim család eltartása végül is a férfi dolga.

A gyengébb nem az erősebb

A nemi és ivadékgondozó ösztön az összes, biológiailag megalapozott hatalmi struktúra alapja. Az kerül függésbe, aki az egyik vagy mindkét alapösztön kielégítése révén ki van szolgáltatva valakinek (aki szeret). Az uralkodik a másikon, aki annak szociális ösztönét magára tudja irányítani (akit szeretnek). A hatalom az a képesség, hogy magunkat egyoldalúan egy másik szeretetének tárgyává tudjuk tenni. Egyedül a nők vannak abban a helyzetben, hogy a férfiösztönök céljává váljanak anélkül, hogy a saját ösztöneik kielégítése révén függésbe kerülnének tőle. Az ivadékgondozó ösztön működése következtében az asszonyok gyermeket szülnek, a nemi ösztön viszont képesek oly mértékben kontroll alatt tartani, hogy a férfiaktól függetlenek lehessenek. Amikor tehát felmerül a kérdés, hogy a nemek között melyik uralja a másikat, akkor azt kell válaszolni, hogy mindenképp csak a női lehet és nem a hím.

"Az első társadalmi elnyomás az asszonyok elnyomása a férfiak által." - így szól Friedrich Engels híres mondata. Engels - sajnálatos módon - összekeverte az erőszakot a hatalommal. A nyomdokain járó baloldaliak ugyanezt a hibát követték el, nevezetesen: az uralkodás struktúráit, amelyek fizikai erőszakon alapulnak, minden kritika nélkül átvitték a nemek közötti harc területére. Mivel a férfi, fizikai adottságait tekintve, erősebb, általában a pénzt is ő keresi, ebből azt gondolták, hogy hatalma van a nő felett. Fizikai erővel valóban uralkodni lehet egy szociális osztályon, csak az a

bökkenő, hogy a nemek közötti viszonylatokban lehetetlen erőszakkal megszerezni a hatalmat. Nem az erősebbek a potenciális uralkodók, hanem a segítségre szorulóknak, nem a vágyakozók, hanem akire vágynak. A legtöbb nő testileg-lelkileg gyengébb ugyan a férfiaknál, de mivel a másik nem vágyainak célja, következésképpen az "első társadalmi kizsákmányolás" nem a nők kizsákmányolása a férfiak által, hanem a férfiaké a nők által. Egy asszonynak akkor kezd "rosszul menni", amikor a férje dolgai már régóta rosszul mennek.

A nők hatalma képezi minden más lehetséges hatalmi rendszer alapját. Azok a társadalmi rendszerek, amelyek nem az ösztönök kielégítésén nyugszanak, csak ingatag felépítményei lehetnek a fenti alapoknak, vezérei is csak szűk területeket uralhatnak, amelyek semmilyen hatást nem gyakorolnak a védencekre és a szexuális partnerekre. Egy olyan rendszer, amelyik az erősebb ne hatalmát figyelmen kívül hagyja, zátonyra fut, és követők nélkül marad. Azt mondhatnánk, hogy az erősebb nem hatalma a feltétele a többi hatalmi rendszer életképességének. Sem az imperializmus, sem a fasizmus, sem az inkvizíció nem jöhetett volna létre a nők egyetértése nélkül. A tőlük való függés nélkül a férfiak nem váltak volna hatalmi rendszerek eszközeivé. **Egyedül csak a család élén álló férfi, akit alapvető ösztönei a másik nemhez kötnek, kerülhet a másodlagos rendszerek hatalmába, és így kényszeríthető erőszakra, képmutatásra vagy árulásra.** Az asszonyok segítik a másik nemet az erőszak gyakorlásában.

A papok, politikusok és diktátorok jól ismerik ezeket az íratlan törvényeket. Az uralkodó legfontosabb politikai feladata az, hogy udvaroljon a nőknek, és az ő nyelvükön beszéljen. A politikusok tudják, hogy ha az asszonyokat megnyerik, akkor a férjeiket is automatikusan megkaparintják. Mindaddig, amíg az egyház az asszonyok védenc státusát prédikálja, az apák könnyen rávehetők arra, hogy gyermekeiket az egyház befolyásának fennmaradása szempontjából oly fontos - láthatatlan lényben való - hitben neveljék. Érdekes, hogy amíg a politikusok az asszonyoknak szociális juttatásokat ígérnek, addig a férfiaknak tett ígéretek közül csak a katonai szolgálat vagy a magasabb nyugdíjélelkor elismerését tartják be. A diktátorok a női hadsereg felszerelését nem tartják kívánatosnak, ugyanakkor a férfiakat minden szívfájdalom nélkül küldik háborúba. Az egyház is ott erősödött meg, ahol Szűz Mária kultusza vallásos imádat tárgyává tette a nőket, és ezeken a

területeken hatalma most is érintetlen. Jézus szégyenkezett, amikor asszonnal került kapcsolatba, mondván anyjának egyszer: *"Asszony, mi dolgom veled?"*. A nőekkel hadilábon álló Pál apostol sem dicsekedhetett sok szerencsével. A keresztények tulajdonképpen a nők védenc státuszának intézményesítésével szereztek maguknak a hívők tömegét. Ennek ismeretében valószínű, hogy a nagy szociális forradalmárok az "elnyomott asszony" jelszavát csak taktikai céllal, igaz meggyőződésük ellenére találták ki. Az előbb említettem, hogy Engels összetévesztette a hatalmat az erőszakkal. Elképzelhető azonban, hogy pontosan ismerte a nők hatalmát, és akkor pedig tudatosan dobta be elnyomásuk hiedelmét, csak azért hogy a saját rendszerét győzelemre segítse. Nagyon furcsa lenne, ha olyan okos férfiak, mint Marx, Engels, Lenin és Mao, akik proletár környezetben olyan jól kiismerték magukat, ahogyan rajtuk kívül senki sem, komolyan hitték volna, hogy a munkások feleségeinek még rosszabb a sora mint a munkásoknak. Valószínűtlen, hogy ne tudták volna - a szegénység és a bő gyermekáldás ellenére - az embertelen proletáréletből a mégis jobbik részt kapják. Viszont ha a többi forradalmárral együtt a proletárok sorsán könnyíteni akartak, nem maradt számukra más lehetőség, mint az, hogy szövetséget kössenek a proletár asszonyokkal, és úgy tegyenek, mintha a harc elsősorban őértük folyt volna. Ez a módszer akkor okos volt és elfogadható, csak a követők fejében okozott máig ható zűrzavart.

A taktikát egyébként - sok más elődjéhez hasonlóan - Hitler Adolf is alkalmazta. Kreációja, az idealizált német asszony támogatása nélkül lehetetlen lett volna az útja a hatalomhoz, majd ezen keresztül a vérfürdőhöz. Mivel a nemzet erősebb részét nem a férfiak alkották, bátran nyilvánosság elé állhatott kormányprogramjával, amely semmi mást nem tartalmazott, mint a szomszédok elleni háborút és egy rasszűldözést. Emlékezetes, hogy elsősorban az asszonyok ünnepelték Adolfot kitörő lelkesedéssel. Ez nem jelenti azt, hogy jobban akarták volna a háborút, mint a férfiak (egyáltalán kinek kell háború?), viszont sokkal kevésbé elleneztek, hiszen őket nem küldték frontra, így kevesebbet kockáztattak, és minthogy absztrakt gondolkodásuk gyenge, ezért a halált sem tudják teljes valóságban elképzelni. **Ellenben azt senki sem láthatta előre, hogy egy demokratikus kormány, mint az angol, bombákat fog szórni védtelen polgárokra, és hogy ezek a bombák több mint félmillió asszony és gyermek életét oltják ki (most már tudjuk, hogy nem a városok bombázása, hanem egyedül az ipari centrumok elpusztítása siettette a háború befejezését).** Az angol bombázókat persze

férfiak vezették, s az asszonyok talán emiatt nem csináltak nagy ügyet belőle. A szüfrazettek országában a nők szavazati jogáért folyt a harc, és nem azért, hogy ők is részt vehessenek a háborús gépezetben. Azokban az országokban viszont, ahol szavazhattak, éppen úgy felelőssé tehetőek a háborúért, mint a férfiak, ennek ellenére a nőket senki sem nevezte tettestársnak, hanem inkább pacifistának. Nálunk (Németországban) egyetlen olyan tisztfeleség ellen sem emeltek vádat, akik évekig megsemmisítő koncentrációs táborok pribékjeinek az illetményéből éltek. Eltekintve néhány fiatal nőtől, akik személyesen is részt vettek a szélsőbal radikálisok harci akcióiban, a többség köztudottan alig kockáztatott valamit a háborúban. Az izraeli hadsereg női alakulatai is csak tartalékként szerepeltek a hatnapos és a Jom Kippur háborúban. Ahol lőnek, ott mindig férfiak vannak. És azt, hogy kinek kell meghalnia, mindig az erősebbek döntenek el, s a nők az erősebbek.

4. Az apaszindróma

Hogyan jön létre az apaszindróma?

A nő a férfivágyalmok tökéletes beteljesítője. Első pillanatban valóban úgy tűnik fel, mintha a három alapvető ösztönből kettőt csak a nők tudnának kielégíteni: a nemi és az ivadék gondozási ösztönt. Benyomásunkban azonban csalatkozhatunk. Valakit védeni vagy szexuálisan kívánni egymással ellentétes emberi érzelmek, ezért mindkettőt tartósan ugyanarra a személyre irányítani csak a legnagyobb nehézségek árán lehet. Ugyanis ha valakit óvunk, akkor annak adni akarunk, ha valakit kívánunk attól kapni szeretnénk. Adni és kapni pedig ellentétes fogalmak.

A férfiak sziszifuszi makacssággal mégis minduntalan megkísérlik, hogy a két alapösztönt ugyanazzal a személlyel elégítsék ki. Ennek érdekében annyi dicséretes igyekezetet fejtenek ki, amennyit csak lehet. Mivel szándékuk kezdettől kudarcra van ítélve, fáradtságuk hiábavaló. Először azt gondolják, hogy a dolog miattuk nem megy. Később azt hiszik, hogy a partnerük a rossz. Nosza, kerítenek egy másikat, és kezdik az egészet előlről. Az eredmény ugyanaz. Mindaddig folytatják a játékot, amíg a szexuális ösztön alábbhagy, és az ivadék gondozási diadalmaskodik felette. A férfiak csak ekkor - ötven és hatvan év között - azonosulnak végleg az apaszereppel, és csak néha álmodnak szeretőkről. Találnak egy asszonyt, "aki mellett jó megöregedni", és akit ezért "az igazi"-nak vagy "életem párj"-nak hívnak, az is lehet, hogy

visszatérnek a családhoz, ha már van nekik, és "megkomolyodnak". Általában ezután állítják a férfiek, hogy hatalmuk teljes, és otthon "kézben tartják" az asszonyt. Az igazság az, hogy addigra csupán szexuális érdeklődésük hagyott alább.

A nemek közötti félreértések végtelen láncolataért az a skizofrén helyzet a felelős, amelyben a férfiak a nőknek kettős szerepet kínálnak fel, amit azok el is játszanak. Ennek persze katasztrofális hatása van a férfiak szexuális erkölcsére. Ez rejtőzik minden szexuális perverzió és tabu mélyén, amelyeket itt összefoglalóan *apaszindrómának* nevezünk.

Az apaszindróma legfontosabb tünetei: Az *incestus*, a *poligámia* és a *prüdéria*. A férfiak többségénél mind a három megtalálható egyszerre, egyeseknél váltakozva jelennek meg, másoknál valamelyik uralkodóvá válik, a többi rejtve marad. Valójában csak azok a férfiak lehetnek immúnisak az apaszindrómával szemben, akiket az asszonyok hidegen hagynak, tehát azok, akiknek a libidójuk gyenge: a nagyon öregek és a homoszexuálisok. A következőkben ezeket a tünetegyütteseket egymástól elkülönítve vizsgáljuk meg.

Adoptálás és incestus viszony

Azok a férfiak akiket a partner kiválasztásában főként az ivadékgondozó ösztön vezet, kimondottan gyermeket asszonyt választanak, ami egyértelmű azzal, hogy a nőknek fiatalabbnak, butábbnak, kisebbnek és gyengébbnek kell lenniük. Így kerülnek abba a kényszerhelyzetbe, hogy adoptált gyermekkel kell kielégíteniük nemcsak az ivadékgondozó, hanem szexuális ösztönüket is. A választás következménye az lesz, hogy együtt hálnak egy emberrel, akit tulajdonképpen gyermeknek tekintenek, és azzal incestus viszonyt tartanak fenn. Természetesen nem tudatosul bennük, hogy mindennek lényeges eleme a vérfertőzés. Nehéz megérteni, hogy a férfi aki ivadékgondozási ösztöne kielégítése végett tart el egy nőt, az egészről miért csak a szexualitást fogja fel. Nem ismeri fel, hogy a nő által kiváltott összes altruisztikus érzés, a vágy, hogy ápolja, megvédje, dolgozzon és harcoljon érte, egy apának a gyermekei iránt táplált érzelme, és semmiképpen nem a szeretőnek a partnere iránt érzett szenvedélye. Az adoptálás esetében tehát a férfi aligha tud különbséget tenni atyái érzelmei és szeretői érzelmei között. Ha szerencsés, megismerheti a szerető érzelmeit, az örökbefogadóét azonban

nem. Mikor eljön az új nő, és megérinti a nagy érzés, hogy rátalált az igazira, s ezt összeveti korábbi érzelmeivel, rendszerint megállapítja, hogy azok egészen mások voltak, értük valóban nem lett volna képes áldozatra. Íme a bizonyíték, hogy az új a hatalmas, régen várt szerelem. Az új asszonyt háza úrnőjének tekinti, ellentétben az előzőekkel, akikről csak mint ágyasokról nyilatkozik. Csak akkor tud először azonosulni érzelmeivel, amikor apává lesz, tehát későn. Ekkor megállapítja, hogy saját gyermekei iránt többé-kevésbé ugyanazt érzi, mint a felesége iránt. Egy kis őszinteséggel be kellene látnia, hogy a feleségét nem szexuális vonzereje miatt, hanem a védenc tökéletes tulajdonságai miatt vette el. Természetesen, más okból, a szexuális partneri tulajdonságai nélkül még egyszer bizonyára nem venné el. A gyermekasszony férje érzi, hogy valami nem egészen stimmel, de hogy mi, azt nehezen tudná megfogalmazni. Feltehetően felötlik benne, hogy a szerelmi aktusban túl sokat kíván az asszonytól. Kímélni szeretné, holott sem lelki, sem fizikai okok miatt nem szorul kíméletre, mégis több-kevesebb lelkiismeret furdalást érez, ha szeretkeznek. **Soha nem fog megszabadulni attól a kényszerképzettől, hogy szívességet tesznek neki, amiért hamarosan hálásnak kell lennie.** Valamikor a lányok még szűzen mentek férjhez, és a partnerek életkörülnbsége nagyobb volt, mint manapság, ami egyértelművé tette az örökbefogadás és az incestus kapcsolatát. A férfiek kénytelenek voltak az adoptáltat rögtön a ceremónia után kvázi megerősokolni. Hála az újmódi szexuális erkölcsöknek, a férfiaknak nagyon kevés alkalmuk van arra, hogy ilyen helyzetbe kerüljenek. A házasság, amely korábban az incestus viszony alapfeltétele volt, egyre inkább a többször jóvátéthő dolgok közé tartozik.

A férfinak mint kényszerített apának nem marad más kiútja, csak az, hogy áttörje a feleségét körülvevő incestus korlátokat. Mivel az asszony nem valódi, csupán pseudo(ál)gyermeke a férfinak, ez bizonyos vonatkozásokban megkönnyíti a helyzetet, mivel az incestus viszony sem valóságos, csak pseudoincestus. Az ilyen fokú önmanipuláció következményei természetesen nem maradnak el. A pszichoanalitikusok tudják, hogy a férfiak milyen mértékben képesek a vérfertőzéssel szembeni gátlásaikat, legalábbis vágyképzeteikben, leépíteni, és az igazi incestus viszonyt megközelíteni. Az analitikusok szerint természetes, hogy az apákban a lányukkal kapcsolatos szexuális vágyfantáziák ébrednek. A pszichoanalízis, amely valóban hajlamos arra, hogy mindenütt komplexusokat lásjon, gyakran megkísérli,

hogyan megszabadítsa őket ezektől a képzelgésektől. Ilyen esetekben az analitikusoknak egyedül az ad munkát, hogy a betegeknek lelkiismeret-furdalása van, de általában nem nehéz meggyőzni őket arról, hogy mindez "normális".

A statisztika bizonyítja, hogy a valóságos incestus (nemi kapcsolat első- és másodfokú rokonok között) az apák és lányaik között a leggyakoribb. Egy svéd felmérés szerint az elmúlt húsz évben a vérfertőzések 60%-a közöttük jött létre, 20% a testvérek között, és csak 1% az anyák és fiaik között. A fennmaradó 19%-ban nagyapák és leányunokák, valamint unokatestvérek között szövődtek kapcsolatok. Az a férfi, aki ivadékgondozási és szexuális ösztönét mindig ugyanazzal a nőnemű személlyel akarja kielégíteni, aki ráadásul még gyermeked is, kifejezetten skizofrén helyzetbe kerülhet. Nem csoda, hogy a nő szemében a férfi viselkedése gyakran excentrikusnak tűnik fel, mert hol imádja, hol gyűlöli, egyszer a lábai előtt hever, másszor megerőszakolja, néha meg akar halni érte, máskor bántalmazza. Ennek így kell lennie. Mivel az ivadékgondozó és nemi ösztön nem békíthető össze, a férfiak számára nincs más lehetőség, mint az, hogy egyik végletből a másikba essenek. Az érzékenyebbek az első adódó alkalommal kivezető utat keresnek az incestus viszonyból, és poligámiába vagy prüdériába menekülnek. A kevésbé érzékenyebbek megmaradnak az incestus mellett. Aztán a tiltott gyümölcs ízlelgetése lassan szexuális életük alapelemévé válik. A szükségletből, amelyet a közelmúltban mint erényt gyakoroltak, egyre inkább éhség, igazi perverzió lesz. Ha egyszer megszokták a "kislányokkal" tilos szerelmet, az asszonyokkal megengedett kapcsolat határozottan untatja őket. Láttuk, hogy különösen azok a férfiak kínlódnak ezzel, akik ösztöneik parancsára gyermeket nőket vesznek feleségül. Ők azok, akik bordélylátogatásaik során éretlen pundellákat kívánnak. Ezekben a kívánságokban mindenekelőtt szembetűnik a lényeg: **a tabuk szándékos megsértése.**

A férfipoligámia okairól

A gyermekasszony férje szabadulni szeretne a monogámia béklyójából, s a többnejűségben véli megtalálni lelki békéjét. Vonzalmait megosztja: a feleségéé az ivadékgondozási s egy másiké a szexuális ösztöne, azaz az egyiknek adni akar, a másiktól kapni szeretne, az egyiket jutalmazza, a másiktól követel, az egyiket kíméli, a másikat nem.

A férfipoligámia eredete abban keresendő, hogy a férfiak mind ivadékgondozási, mind szexuális ösztönüket a nőekkel elégítik ki. Ez azt a benyomást kelti, mintha képesek volnának egyszerre két nőt szeretni, a valóságban azonban csak az egyikbe szerelmesek, a másik ugyanis gyermek. A dolgok efféle összekeverése a nőknél aligha fordul elő, mivel a férfiakétól egyértelműen különbözik azon személyeknek a köre, akikkel ösztöneik révén kapcsolatba kerülnek: utódgondozási ösztönük a gyermekeikre, szexuális ösztönük, ha erre szükségük van, a férjükre irányul. Ebben az értelemben a nőket monogámnak, a férfiakat pedig poligámnak lehetne tekinteni. Úgy látszik azonban, hogy a legtöbb férfi nincsen tisztában a férfipoligámia mélyebb okaival. A férfiaknak több asszony kell, az asszonynak egyetlen férfi is elégséges, állítják a tévedők. Mivel a férfiak a védencükkel ugyanolyan szexuális viszonyt tartanak fenn, mint a szeretőjükkel (az utóbbival sokkal gyakrabban), ebből következik, hogy a poligámia okait a férfiszexualitásban kell keresni, amely alapvetően különbözik a nőitől.

Azokban a házasságokban, melyek lényege az asszony örökbefogadása, a férfiak poligám periódusának nyitánya mindig az első gyermek születése. Ezzel még a "legapább" férfiak ivadékgondozó ösztöne is kialszik, és többségüknél fellobban a nemi ösztön. Egy napon a vér hívó szava a szexuális partner után olyan erőssé válik, hogy korábbi fogadkozásukat feledve - miután gondoskodnak arról, hogy a védencet a nagyobb bajoktól megóvják - lelépnek a színről, és magukhoz vesznek egy szeretőt. Házasságra választott asszonyuk már van, most aztán ismét "ágybavalót" kívánnak. Ezt a lépést végtelenül megkönnyíti az a tény, hogy a gyermekasszony az igazi védenc megszületése után a minimumra korlátozza a szexuális partner szerepét. Egy nő számára, ha libidója normális, nem túlságosan vonzó egy olyan szerető, akit éppen azért szemelt ki, mert apának alkalmas. Lehetséges, hogy sok asszony ilyen helyzetben viszolyg a közösüléstől (l. az említett olasz statisztikát). A nők a szexuális partner szerepét elsősorban csalétekként használják, a valóságos cél az örökbefogadó férfi megszerzése, aztán a gyermek világra hozása. Ha ezt a célt elérték, a védenc viszony egyre többet veszít eredeti hangsúlyaiból, és mivel halovány szándék sem munkál a helyreállítás érdekében, út nyílik a legkönnyebb ellenállás felé. Az asszony szexuális partnerként legfeljebb csak krízishelyzetben kínálja fel magát, amikor egy másik nő veszélyezteteti védenci pozícióját, tehát félnie kell attól, hogy eltartója magára hagyja. Egészen pontosan: a gyermekes anyák a gyermekeiket is

bevonják a védencszerep-játékba, akik ezt el is játsszák az érdekükben, mégpedig sokkal meggyőzőbben, mint maguk az asszonyok. Az a férfi, aki saját gyermekeit óvja, anyjukat is óvni kényszerül, mert a gyermekeknek szükségük van rá. "Én szeretem a feleségemet és a gyermekeimet!" - állítja büszkén a családfő, mintha az érzelmek azonosak lennének - neki persze azonosak is! A fentiek szerint az asszonyokat örökbefogadó férfiak számára a poligámia nemcsak a legjobb, hanem az egyetlen menekülési lehetőség. Tudvalevő azonban, hogy nem minden férfi poligám. Ennek egyszerű oka van: a férfiak semmit sem kapnak ingyen ezen a világon, sem az ivadék gondozási, sem a szexuális teljesítményekért nem jár nekik fizetség. A poligámiához olyan anyagi helyzetben kell lenniük, hogy egyszerre több asszonyt tudjanak eltartani, de általában nincsenek abban a helyzetben. A törvényes többnejűség feltétele a vagyoni javak igazságos elosztása, ezért a többnejűség mindig az adott ország társadalmi jogviszonyait tükrözi.

Mivel a nőkért fizetni kell, a gazdag férfi sok nőre tehet szert, a vékonypénzű pedig örül, ha egyre. Ezért a keleti (valamikor szocialista - a ford.) országokban élő férfiak kilátásai különösen rosszak, ami szexuális vágyképzeteik megvalósítását illeti. Minél egyenlőbb a gazdasági javak elosztása, annál rosszabbak a többnejűség esélyei. Mivel az átlagnépességben, eltartóképességük szempontjából, az asszonyok többsége számára a férfiak nagyjából egyformák, ezért, elsősorban a nyugati országokban, a második nő privilégiuma a főnököké, mert csak ők képesek kettőt eltartani. A fejlődő országokban, például Latin-Amerikában, a bigámia szokása gyakorlatilag intézményesített. A jól szituált mexikóinak két háza van: az egyik a feleség (casa grande), a másik a szerető (casa chica) számára. A férfi csak addig tartja fenn a bigámiát, amíg abban a helyzetben van, hogy mindkét házról megfelelően gondoskodhat. Teljes mértékben a gazdasági helyzetétől függ, hogy valaki poligám-e vagy monogám. **A gazdagok nem poligámabbak a szegényeknél, hanem gazdagabbak, a szegény férfiak nem monogámabbak a gazdagoknál, hanem szegényebbek.** Az eddigiek alapján a poligámia következő formáit különítjük el: *szimultán (egyidejű), szukcesszív (egymás után következő), sporadikus (időszakos) és szimbolikus (jelképes)*.

Hogy a férfi a poligámia melyik formáját választja, az végső soron a vágyai megvalósítására fordítható vagyonától függ. A szimultán és szukcesszív poligámia a

gazdagok, a sporadikus és szimbolikus poligámia a szegények sajátossága.

A szimultán poligámia

A *szimultán* a valódi poligámia: a férfinak több nője van, és valamennyit meg akarja tartani. A *szukcesszív poligámia* bizonyos időre szól: a férfinak két felesége van, és arra vár, hogy az egyikén túladjon. A *sporadikus poligámia* alkalmoszerű többnejűség, a *szimbolikus* a szexuális ösztön kiélése szexuális partner nélkül. Általában a jómódú férfiak szimultán vagy szukcesszív poligámiát választja, a sporadikus és szimbolikus poligámia számára értéktelen. A szimultán poligámia esetében a védenc és a szexuális objektum közötti különbség élesen kiütözik. Az örökbefogadó kitart a védenc mellett, akit ha lehet még nagyobb gonddal vesz körül, a szexuális kapcsolat azonban - különösen a poligám szakaszban - terhessé válik vele. **Ha a férfi szexuális partnerre lel, legszívesebben felfüggeszteni a szexuális viszonyt saját védencével. Ugyan nem akar bonyadalmat - ez hozzátartozik oltalmazó szerepéhez -, olykor mégis megteszi, ráadásul olyan direkt módon, ahogyan csak lehetséges.** A valódi szexualitást, annak minden finomságával, kizárólag szeretőjével gyakorolja. Mindenféle alakoskodás, a felfedezéstől való félelem és az anyagi teher ellenére, a férfi - tehát az, aki szexuális és ivadék-gondozó ösztönét különböző személyek segítségével éli ki - sokkal kiegyensúlyozottabbnak látszik szimultán poligám korszakaiban, mint monogám periódusaiban. Ebben az elégedettségben a férfiak poligám beállítottságának bizonyítékát kellene látni.

Ekkor azonban valami egészen meglepő történik: annak ellenére, hogy új szerelem köszöntött rá, a továbbiakban mégis a hites feleség - értsd alatta: védenc - iránti érzelmeit emlegeti szeretetként. Ezzel szemben a szerető iránti vonzalmat mint bódulatot, múltó örültséget tartja számon. A feleségét illető érzelmekkel ellentétben, úgy beszél erről a viszonyról, mint valami közepszerű vagy még inkább szégyenteljes kapcsolatról. Komolyan gondolja, hogy a nő csapdába csalta, és "csak alantas ösztönöket" követel tőle. Ha ugyanezt a hites felesége hozza szóba, akkor azt állítja: fogalma sincs "mit is akar tőle a másik", akivel az egész "csak szex", amelynek semmi köze a szerelemhez.

Ennek a viselkedésnek igen egyszerű a magyarázata: a szexuális partner és a védenc megkülönböztetése teljesen önkényes. Az természetes, hogy a szerető szexuális partnerként kínálja fel magát, hisz kilátásait csak ez javítja, ugyanis ivadékgondozási ösztönét az örökbe fogadott asszony és gyermekei messzemenően kielégítik. Ne feledjük azonban, hogy a szerető is éppen olyan nő, mint a másik, félig védenc, félig szexuális objektum, gyermek és vamp egyszerre, azzal a ragyogó képességgel, hogy mindig azt az arcát mutassa, amelyet éppen a legjobban díjaznak. A legtöbb esetben a szeretők feltűnően hasonlítanak a feleségekhez. A férfi általában ragaszkodik egy bizonyos "típushoz", melynek jelmezét a szerető könnyedén magára ölti. A "mellékfeleség" nagyon gyakran nemcsak szebb a törvényes feleségnél, hanem fiatalabb, ráadásul butább is. Ezek a tulajdonságok rejtik a csapdát, tudniillik bármikor fennáll annak a lehetősége, hogy egy óvatlan pillanatban a szerető egyszer csak védencé alakul. Így kap a szimultán poligám férfi a megálmodott szerető helyett újabb terhet a nyakába. Az új védencsel ismét családot alapít, további gyermekeket nemez, és ha még szeretője is akad, a végén nagyobb dilemma elé kerül, mint annak előtte. Mivel szexuális ösztöne, amely az előző manőver során olyan fontos volt számára, most ismét kielégíthetetlen, ezért új, legális feleségének, akit eredetileg védelmezni akart, már csak kárt okoz.

A poligám férj legnehezebb feladata, hogy a helyzetből adódó bonyadalmakat elkerülje, és védencét lehetőleg hatásosan oltalmazza az új szexuális partnerrel szemben. A többi poligám szokását követve egyfajta öngyomosást végez, melynek célja, hogy ne essen ismét kísértésbe, és hogy az új kapcsolatnak méltóságot adjon. Ezért a szexuális partner iránti érzelmeit kezdettől fogva tagadja és bagatellizálja. Így a gyanú árnyéka sem vetődhet rá, hogy a szeretőjét szereti., valójában azonban súlyos megpróbáltatásokat vállal, hogy vele lehessen, érinthesse és megérintsék. Mások előtt viszont úgy tesz, mintha viszonya közészerű, olcsó, alacsony szintű és primitív volna, vagyis "csak szex".

A szexuális partner leértékelésével párhuzamosan halad a védenc felmagasztalása. Alapjában véve az ivadékgondozó ösztönnek semmi köze a férfiak és a nők valódi szerelméhez, mert ezt az ember csak gyermekek, öregek és betegek vonatkozásában éli meg. A gyermekek anyjaként adoptált nő a férfi szemében egyre inkább "tisztává, a legfontosabbá, az élet értelmévé" emelkedik, és a szerető így lesz

mindennek az ellenkezője. Köztulajdonná válnak a szexuális partnerrel kapcsolatos élmények: a férfimindenkor hajlandó felvilágosítani a barátait, hogy hányszor és mit csinált vele. A védencekkel fenntartott szexuális kapcsolat viszont mindaddig, amíg fennáll:

tabu.

Ha

a férfi fülébe jut, hogy valaki a védencéről mint "szexuális partnerről" beszél, és annak "tisztségét bemocskolja" (amit egyébként maga is megtesz), indulatában odáig juthat, hogy a szexualitást valami "piszkos dolognak" gondolja, és így is nyilatkozik. Nem is olyan régen még a férjek párbajoztak asszonyaik híréért, azokért, akikkel csak kötelességből alszanak együtt, és bármilyen hihetetlennek tűnik, néha a fogukat is otthagyták miattuk.

A védenc nőt viszont, aki ebből az egész fogalomzavarból csak hasznot húz, és akinek végül is az egész köszönhető, a dolog meg sem érinti, mert soha nem keveri össze a szexualitást az ivadékgondozási ösztönnel. Ha egy nő olyan férjet kap, aki megcsalja, akkor azonnal egy szeretőhöz csapódik, és soha nem jut eszébe, hogy érzelmeit másként hívja, mint szerelemnek. Mivel olyan asszony csak elvétve akad, aki a férfit védencnek tekinti - csak a beteg vagy túlzottan intellektuális férfiak élvezhetik nagy néha partnerük anyai ösztöneit -, az asszonyok soha nem esnek kísértésbe, hogy saját ivadékgondozási ösztönüket szerelemnek tartsák, a szerelmet pedig a zavarodottság jelének tüntessék fel. A nők számára a szerelem a szexuális ösztön kielégülése és a szexualitás élvezete. Nekik nem kell határokat húzniuk, a szexualitást nyugodt lelkiismerettel "szerelemnek" nevezhetik, nem úgy, mint a férfiak, akiknek az gyakran "csak szex". Ezt a férfiak előtt természetesen titokban tartják; hivatalosan és önmaguk számára is a szeretet mindig "felebaráti".

A szukcesszív poligámia

Akárcsak a szimultán poligám férfinak, a szukcesszív poligámnak is két felesége van. Az utóbbinak azonban a poligámia terhes, és csak arra vár, hogy az egyik - többnyire az idősebben - az első kínálkozó alkalommal túladjon. Amíg a szimultán poligám férfi lehetőség szerint mindig poligám, a szukcesszív poligám a többnejűséget a monogámiával cserélgeti, amiben a csere ritmusát az asszonyokra költethető vagyona határozza meg. Attól függően, hogy az ivadékgondozási vagy szexuális ösztön kielégítését tartják-e értékesebbnek a szukcesszív poligám férfiakat

két csoportra lehet osztani.

1. azok, akik minduntalan védencet keresnek: *örök apák*

2. azok, akik folyton szexuális partnert keresnek: *örök szeretők*

Az *örök apák* a szukcesszív poligámia kétségtelenül gyakoribb variánsai. Ezek azok a férfiak, akik az ivadékgondozási ösztönt mindenek fölé helyezik, ezért a partner kiválasztásában elsősorban arra ügyelnek, hogy minél jobban hasonlítson egy gyermekhez. Mivel a nők huszonöt, legfeljebb harmincéves korukig képesek gyermeknek látszani, az örök apáknak, legkevesebb tízévenként, új partnert kell keresniük. A vagyon nagyságával nemcsak az élet során adoptált "gyermek" száma áll egyenes arányban, hanem jellemző az adoptálás módja is.

Az újjgazdagok előszeretettel vesznek magukhoz egészséges gyermekeket (vidékilány-típusok), a jó társaságból való, széplelkű férfiak viszont a beteges variánsokat (manökentípusok) részesítik előnyben. A választásban az a meghatározó, hogy a védenc mindenképpen gondozásra szoruló benyomást keltsen. Mihelyt a férfiakban felötlik, hogy képes magán segíteni, ez kiolthatja az egész gondoskodási automatizmust. Amikor az adoptált nő évek múltán végre felnőttnek látszik, akkor kicserélik egy éretlen gyermekre. Az alkalmas utód kiválasztásának ideje szukcesszív poligám férfiaknál a poligám szakasz, amely egybeesik a felesége terhességével. Mivel a gyermekszerep a legjobban fizetett női foglalkozás, az örök apa - ha valóban gazdag, és megfelelő hivatása van - rövid tétovázás után újabb befektetést kénytelen kilátásba helyezni. Amint megtalálja az új fogadott gyermeket, és egészen biztos abban, hogy annak szüksége van rá, a felnőtt lányának (volt feleség) hozományt ad (amely leggyakrabban egy ház, amelyikben laktak), ezenfelül fedezi megélhetése költségeit, egészen az újjraházasodásig. Fejlett országokban ezt "átképzési segély"-nek hívják. Ezután minden erejét az újabb adoptálnak szentelheti. Az új bébit természetesen nem babakocsiban sétáltatja, hanem Lincolnban vagy Mercedesben, nem a szomszédasszonyok, hanem inkább a barátok és kollégák csodálatára vár. Mindig ugyanaz az ábra. Természetesen senki nem kérdezi tőle, hogy beszél-e már a gyermek, vagy hogy előbújtak-e már a fogacskái, de barátságosan megjegyzi, hogy "milyen édes a kicsike". Az örök atya oly büszke lesz erre, mint egy igazi apa vagy anya. Az édes kicsike, akármilyen butácska, az örök apa

büszkesége, mivelhogy az ágyban "vad, mint egy tigris". Miután az örök apák nemcsak gazdagok, hanem a polgárok rétegéből kikerülnek, az ivadékgondozási ösztönre épülő szukcesszív poligámiának létezik egy polgári változata is. A kispolgár természetesen nem elég gazdag ahhoz, hogy minduntalan újabb védenceket keressen magának. Húsz-harminc évi kitartó gürcölés után azonban többségüknek mégis sikerül egy kis vagyont összekuporgatnia, és azt, elég gyakran, egy második örökbefogadásba fektetnie. A népnyelv ezt az akciót "második tavasz"-nak hívja. A bankszámla és az aktuális feleség életkora alapján pontosan ki lehet számítani ezen természeti jelenség bekövetkeztének időpontját. Mind a gazdag, mind a polgári sorból való örök apák természetesen azt gondolják, hogy a szexualitásért csinálják az egészet. A szukcesszív poligám férfi azonban, a szimultán poligámmal ellentétben, megszabadul a feleségéhez hasonló nőtípustól, azért, hogy ivadékgondozási ösztönét (és nem a szexuálist) máshol élje ki. Első feleségét már túl öregnek tartja, persze nem mint asszonyt, hanem mint gyermeket. Ezért a válás és újraraházasodás törvényszerűen bekövetkezik. A szimultán poligám férfi viszont éppen a válást akarja elkerülni minden erejével. A szukcesszív poligám férfi az új asszonyról soha nem beszél lekicsinylően, éppen ellenkezőleg, jelenlétében (annak ellenére, hogy a korábbi előző életének legnagyobb szerelme volt) a régit értékeli le. Mivel az új nőt nem szexuális partnernek, hanem védencnek tekinti, a legális örökbefogadással a legnagyobb védelmet adja neki.

Az örök agglegényekkel szemben az örök apák egyáltalán nem tartanak az impotenciától. Felfogásuk ugyanis nem az, hogy: "nézzétek, még olyan potens vagyok, hogy egy fiatal asszonyt is ki tudok elégíteni", hanem az: "nézzétek, még mindig olyat tudok, hogy ez az ártatlan gyermek hisz nekem". Az örök apa korábbi tapasztalataiból jól tudja, hogy házasságon kívül csak frigid nőkhöz juthat, a nem ilyenek csak kivételesen adják össze magukat húsz-harminc évvel idősebb férfiakkal. Itt azt az ellenvetést tehetnénk, hogy az asszonyok, akik védencként kínálják magukat a férfiaknak, időzített bombával játszanak, mert tudják, hogy egy fiatalabbert bármikor elhagyhatja őket. Ez azonban nem igazi veszély, mert ha bekövetkezne, helyzetük akkor is minden vonatkozásban elviselhetőbb volna, mint a "csak szexuális" partnereké. Ha a férfi fiatal nőt vesz el, ez egyben azt bizonyítja, hogy a korábbi idősebb feleségét is el tudja tartani, egyébként nem tehetett volna szert

fiatalabbra. Azokat a törvényeket is a férfinép alkotta, amelyek nemtársaikat arra kényszerítik, hogy az elhagyott feleségekről megfelelően gondoskodjanak. Ha véletlenül nem jön egy másik, aki átveszi a védenc gondozását, ami azért bizonyos idő múlva bekövetkezik, lévén a férfi és női lakosság arányszáma durván 1:1-hez, akkor a férfinak életfogytiglan el kell tartani az elhagyott asszonyt. Valójában csak a szerető státuszában lévő nők érezhetik magukat az elválás miatt. Az adoptált nőket a válás kevésbé viseli meg: ők a férjüket apjuknak tekintik, és különben is, a gyermekeknek teljesen mindegy, hogy az apjuk egyet vagy tízet tart el, a lényeg az, hogy gondoskodásnak ne érezzék hiányát. Az egyke természetesen nagyobb lábon élhet, mint az, akinek két-három testvére van, bár ha másként nem megy, meg kell elégednie a kisebb résszel. **Ha az alku gazdasági része létrejön, akkor a nők az eltartó apát felszabadítják, és szerető után néznek.**

A szexuális ösztön szukcesszív poligám formáját gyakorló örök aggregény viszonylag ritka. Ezek azok, akik tulajdonképpen asszonyokat keresnek, de mindig, mindenütt csak gyermekeket találnak. Mivel a szexualitásról nem akarnak lemondani, minduntalan belemennek az apa-gyermek kapcsolatba, de csak rövid ideig; partnereik túl együgyűek nekik, nem mint gyermekek, hanem mint nők. Mivel a gyermekek nem szeretik a szukcesszív poligámiát, továbbá az örök aggregények csak ritkán tesznek örökbefogadási ajánlatot, az elválás általában mindkét fél részéről fájdalommentes szokott lenni. Gyakran a pszeudogyermek kezdeményezi a szakítást, miután meggyőződött törekvéseinek kilátástalanságáról. Természetesen az örök aggregényekben is működik az ivadékgondozási ösztön, ezért választanak olyan védenceket, akiknek az asszonyoknál nagyobb a védelmi igényük. Általában *javíthatatlan idealisták*, elszántan küzdenek jogért és szabadságért. Elkötelezik magukat a társadalom perifériájára szorultak ügye mellett, vagy olyan hivatást választanak (orvos, gondozó vagy politikus), amely elsősorban a felebaráti szeretettel rokon, ezáltal ivadékgondozási ösztönüket kiélhetik. Nemtársaikkal ellentétben, teljesen immúnisak azokkal a nőekkel szemben, akik védencként kínálják fel magukat.

A sporadikus poligámia

A sporadikus poligámia a kisemberek soknejűsége. A gazdagokkal ellentétben

a szegények nem rendszeresen, hanem csak hébe-hóba elégíthetik ki szexuális ösztöneiket, mégpedig az alábbiakkal:

- nőkkel, akik nem vehetők meg (promiszkuitás)
- nőkkel, akiket bárki megvehet (prostituáltak)

A *meg nem vehető asszonyok* más férfiak feleségei. Idetartoznak azok, akik normális libidójuk ellenére egy férfihoz kötik magukat, akit - fogadott apjuk lévén - nem kívánnak, így arra kényszerülnek, hogy nemi vágyaikat az örökbefogadási viszonyon kívül elégítsék ki. Gyakran azok a nők is bekerülnek ebbe a csoportba, akik még nem döntötték el, hogy kihez tartozzanak, tehát hogy ki hajlandó őket adoptálni. Amíg várnak, egy másikkal játsszák az apa szexuális partnerének szerepét. Mivel az ilyen nők ingyen nem osztogatják kegyeiket, és mert számukra a szexualitás a cél, a kiszemelt férfiaknak nem szabad sokáig tétovázniuk, mert a grátisz szex felhozatala nagyon szerény, kereslete viszont óriási. Csak egy nagyon gazdag választhatja meg, hogy mikor és kivel óhajt hálni. Sőt azt is megteheti, hogy a korábbi apa ajánlatára licitál, és elrabolja a másként meg nem szerezhető asszonyt. A szegény nem válogathat sokat, minden viszonyt elfogad, mert sejti, hogy vissza nem térő alkalomról van szó. **A kisember promiszkuitása tudatos, mert szexuális készítése az első adódó partnerhez hajtja, legtöbbször kalandvágyból.** A meg nem szerezhető asszonyt, mivel neki már van egy otthon, és kettőt nem tud eltartani, nevezi a "*nagy kaland*"-nak.

Egyáltalán nem olcsók, de nem is elérhetetlenek, azok a *nők, akiket mindenki megvehet*. Az összeg nagyságát, amelyet a férfi szexuális ösztönének kielégítése fejében kapnak, matematikailag pontosan azoknak a férfiaknak a száma határozza meg, akiknek a rendelkezésre állnak. A szexualitás a mindennapi élet egyik aspektusa, amelybe a vagyoni helyzet és az osztálykorlátok szerepe kétségtelenül felismerhető: azt, hogy egy poligám férfi milyen partnert kap, végső soron jövedelme dönti el. Az "egyszemélyes asszonyok", akiknek exkluzív eltartóik vannak, a leggazdagabbak, mert eltartási szerződésüket automatikusan követi a végkielégítés és a nyugdíj. A szerződés nélküli kapcsolatok (például a szeretővel) csak addig kerülnek sokba, amíg a viszony tart; a férfinak éppen a megállapodás hiánya miatt nem kell fizetnie végkielégítést. **Igen előnyös a call-girl-ök szerelme, mert naponta csupán egy-két**

férfipartnerük akad, rendszerint a felkapaszkodott középosztályból. A partnerek számának a növekedésével azután a hölgyek ára zuhan, mivel a fizetőképes férfiak egyre szegényebb rétegekből jönnek. A napi öt partnerrel "dolgozó" bordélytündér a jól kereső vigécek és képviselők objektuma. Az autóskurva, napi tíz partnerrel, a közalkalmazottaké, az utcalány, napi harminc partnerrel, a melósoké. Igazi szexuális frusztrációt csak a munkanélküliek élnek meg.

A prostituáltakal folytatott nemi élet nem más, mint egy eleven tárgy segítségével végzett önkielégítés, annak is a legolcsóbb formája, amely nagyon távol esik a szexualitástól. Azok a férfiak, akik prostituáltakhoz járnak, csaknem mechanikusan oltják ki szerelmi vágyukat egy másnemű ember segítségével. Az aktusban csak szimbolikus jelentősége van annak, hogy egy másik élőlényt tartanak a karjukban. A prostitúció a szexualitást, az emberi érintkezés közmegegyezés nélküli formáját, a legdurvább módon, reflexes izom-összehúzódások tíz percig tartó **zakatolására** silányítja. A nőnek, aki az aktusban mindig ugyanazzal a begyakorolt ügyességgel váltja ki ezeket a kontrakciókat, csak annyi szerepe van, mint bármi más üregnek, amely a célra ugyanolyan jól megfelelne.

Lehetséges azonban, hogy az olcsó bordélyszex az otthon ülő védencet óvja. A prostituált ugyanis részben vagy teljesen átvállalja az adoptált asszonytól a szexuális partner terhes kötelességeit. A bordély látogatását talán éppen ezért nem tartják a közönségesség jelének, ellenkezőleg: néha az örökbe fogadott nő iránt érzett fenntartás nélküli odaadás bizonyítéka. Nincs baj akkor sem, ha a poligámia kiderül, az ellenfél ugyanis "csak egy prostituált", aki divatos felfogás szerint "nem igazi nő". **Az "igazi nők" azok, akik a másik védenc státuszát veszélyeztetik.** A prostituált ebből a szempontból teljesen ártalmatlan: bizony szenzációt keltene, ha a férfi elhagyná az eltartottat azért, hogy egy utcalányt vegyen el.

Alapjában véve csak a férfiak tartják erkölcstelennek a prostitúciót. Szenvednek attól a tudattól, hogy egy nőt, egy örökbefogadásra tökéletesen alkalmas lényt, csak úgy egyszerűen meg lehessen venni, és kevéske pénzen kívül semmi más ne kelljen adni érte. Csak az a kibúvó teszi az egészet többé-kevésbé elviselhetővé, hogy a többi férfi ugyanazt csinálja a nővel, amit ők, éppen ezért olyan olcsó a dolog, amilyen. **Az asszonyok nem ítélik el a női prostitúciót.** A feministákat kivéve, a

normális asszonyok, akik a nemekről a férfiak mércéje szerint gondolkodnak, nem tartják nemtársaikat igazán kiszolgáltatottnak, és csak higiénikus szempontból látnák szívesebben, ha eltartójuk a szimbolikus poligámiát gyakorolná, s a havonkénti bordélylátogatás helyett inkább a *Playboyt* vagy a *Penthouse-t* forgatná - odahaza.

A szimbolikus poligámia

Kifejtettük, hogy a szimbolikus és sporadikus poligámia a kisemberek többnejűsége. Az, hogy a szegény ember melyik forma mellett dönt, nem elsősorban anyagi helyzetétől függ (mind a két variáns hozzávetőleg ugyanannyiba kerül), hanem főként a temperamentumától. Az *extrovertáltak* (kitárulkozók) inkább a sporadikus poligámiaira hajlamosabbak, az *introvertáltak* (zárkózottak) pedig a szimbolikusra. Azt hiszem, a férfiakat eléggé próbára teszi az, hogy egy idegen másiktól a nyílt utcán leszólítsanak, és attól a legintimebb dolgot kérjék, ami két ember között egyáltalán megtörténhet. **Az introvertáltak ahhoz túlságosan érzékenyek, hogy prostituáltakhoz járjanak, így a képzelt szexualitást részesítik előnyben.** Természetesen léteznek jó módú introvertáltak is. Mivel nekik nem jelenten nehézséget a szexuális partner felhajtása, ezért érzékenységük ellenére nem kellene megmaradniuk a szimbolikus szerelemnél. Csak azok a gazdagok érdeklődnek a náluk alacsonyabb társadalmi rangú sorstársaik szexuális szimbólumai iránt, akik az élő szexuális partnerrel nem tudnak mit kezdeni, például idősebb urak, vagy olyan férfiak, akiknek a libidójával gond van. Az emberek különfélék: az egyik fantáziáját a képek indítják meg, a másikat az szavak, a harmadik a kettő kombinációját szereti. A szimbolikus poligám férfiak számára fenntartott kínálat mindezeket hűségeesen figyelembe veszi, és minden fogyasztónak a megfelelő szexuális pótszert kínálja. Azoknak a férfiaknak, akiknek a vizuális fantáziája túlteng, rendelkezésére állnak a pornográf képek és filmek, amelyek szöveg nélkül is kielégítenek minden vágyképzetet. Másoknak, akiket a szavak hoznak izgalomba - ezek az okosabb variánsok -, ott a bőséges pornográf irodalom. Végül mindazoknak akik egyikből sem akarnak kimaradni, segítenek a férfimagazinok.

A férfiújságokban a kép a szöveg hatását, a szöveg pedig a kép hatását erősíti, tetemes haszonhoz juttatva a kiadókat. Amikor Hugh Hefner sok évvel ezelőtt Amerikában beindította a *Playboy* magazint, a cenzúra nem tudta eldönteni, hogy a

kísérőszöveget vagy a képeket tartsa-e túlzásnak, a hatást azonban a kettő kombinációja érte el. A lap bombasiker lett, népszerűsége a mai napig növekszik, és a konkurencia hiába erőlködik, a férfiak legkeresettebb szexuális pótszere maradt.

A siker nem a képeken pompázó szexbombák idomainak köszönhető elsősorban, ugyanis ezeknél vannak izgatottabbak is a konkurens újságokban, hanem annak, hogy Hefner valóban helyesen ítélte meg az introvertáltakat: kétoldalas reklámokon hívja fel az asszonyok figyelmét arra, hogy ők fizessék elő az újságot, ajándékképpen a férfiaknak. De mivel a Playboyt csak kevés nő olvassa, hiszen férfiújság, a hirdetések nem az asszonyokhoz, hanem inkább a férfiakhoz szólnak, és azt sugallják: "Lám csak, más feleségek előfizetik a férjüknek a Playboyt, hát akkor mi rossz van abban?". A rövid történetek, a kitűnően válogatott interjúk, valamint a karikatúrák tökéletessé teszik az alibit, annak ellenére, hogy ezeket a vásárlók zöme figyelmen kívül hagyja.

Ezzel a lappal Hefner megtört egy női kiváltságot, valószínű, hogy ő az első férfi, akinek sikerült a családapák szexuális frusztrációját a kereskedelemben értékesítenie, és ezzel olyan területet körülkerítenie, amely addig az asszonyok kizárólagos monopóliuma volt. Mivel a kiadó férfi, ezért kitűnően ismeri nemének szexuális vágyakozásait, tehát ezen a szinten tökéletesebben elégíti ki az ösztönöket, mint a nők. Kétszázmillió előfizetőjével bizonyára Hefner a világ legsikeresebb kerítője.

A szimbolikus szexuális objektumok (olyan nők, amilyenek talán nem is léteznek) a poligám introvertáltakat csak felizgatják, de nem elégítik ki. A kivezető út számukra az önkielégítés vagy a kielégülés egy védenc segítségével. A szexuális pótszerek serkentő hatásának köszönhetően a szimbolikus poligám átmenetileg megfeledezhet eltartói kötelezettségeiről, és nőnek tekintheti fogadott gyermekét. Ha van egy kis fantáziája, talán még azt is el tudja képzelni közben, hogy a védenc helyett egy széplányt tart a karjában a dupla középoldalról.

Csak a férfiak prúdek

Mint mondtuk, az apaszindróma fő ismérvei: az *incestus* a *poligámia* és a

prüderia. A legtöbb férfin mind a három ismerv felfedezhető egyszerre. A férfiak incestus viselkedését és a poligámiát már említettük, most az apaszerep harmadik ismervéhez, a prüderia tárgyalásához értünk. Egy férfi akkor prüd, ha szexuális késztetését tagadja. A meghatározásból egyértelműen következik, hogy csak a férfiak lehetnek prüdek. A nők későbbi hatalmi taktikájuk érdekében már a pubertás előtt elrejtik szexuális érdeklődésüket (vö. A frigidek hatalma című fejezettel). A szexualitás ellen ágáló nőnek nem kell semmilyen elfojtott vágyat kendőzni; ahol semmi nincs, ott nincs mit leplezni, ezért csak kevés felnőtt nő prüd. A prüderia tipikus férfitulajdonság.

Ennek ellenére nem mindegyik, önmagát prüdnek mutató férfi prüd valójában. Az alábbiakban különbséget teszünk:

- a megjátszott prüderia (az intézők prüderiája) és
- a valóságos prüderia (az apák prüderiája) között

A megjátszott prüderiát azok a férfiak gyakorolják, akiket a nők azzal bíztak meg, hogy a világot a nekik megfelelő módon rendezzék be. Akinek hatalom van a kezében, az nyilvánvalóan használni is fogja, és mindent elkövet azért, amiben a kedvét leli, de semmit nem tesz azért, amiben nem. A semmi élvezettel nem járó dolgok csúcsán a mindennapi pénzkeresés megaláztatásai állnak. A nők ezért átengedik azoknak, akiknek nincs elég hatalmuk saját sorsuk irányítására. Persze a hivatással járó versengés is lehet jutalmazó, példa erre a sok asszony, akik gazdagok, mert jól kereső férjük van, ennek ellenére hivatalba járnak (közülük kerülnek ki a férfiasan pedáns nők emancipált típusai). A férfiaknak azonban nincs más választásuk, mint hogy engedjenek a kényszernek. A nők szerepe ebben a világban a nagy cégek részvényeseihez hasonló, akik az egész üzletből édeskeveset értenek, alig tesznek érte valamit, amit igen, azt kizárólag a saját érdekükben. A házakat szükségleteiknek megfelelően építik, a törvényeket úgy fogalmaztatják, hogy őket védje, a pénzt úgy fektetik be, hogy nekik fialjon. A fogyasztási javak nagy részét úgy készítetik, ahogyan azokat vásárolni szeretnék. A férfiak - a törvényalkotók - saját törvényeikkel küldik háborúba magukat, a nőket otthon marasztalják, a hímnemű tőzsdelovagok a nők erszényét duzzasztják, így az ipari országokban az ő kezükbe kerül a részvények legnagyobb része, ráadásul

férfiak (papok) buzdítják a saját nemtársaikat szenteskedésre, hűségre és monogámiára.

Ha az ember a részvényesek szokásos évi összejövetelén megkérdezi a férfiakat, hogy akarják-e folytatni a pénzcsinálást, természetesen igenlő lesz a válasz, csak a nyereség lehetne nagyobb. Ha a férfiak kérdeznék az asszonyokat, hogy nekik jó-e és csinálják-e tovább, akkor azt válaszolnák, hogy: "ez így remek, csak a jövőben egy kicsit jobban iparkodjatok". Hogy mi az, amit tovább kell csinálniuk, és miben kell még igyekezniük, az nem az asszonyok gondja, a rendszer ugyanis olyan tökéletes, hogy maguknak a férfiaknak kell rájönniük a mulasztásukra és megítélniük a felelősöket.

A férfiak fedezik fel a rendszer bizonyos gyenge pontjait, és a vezető posztokra saját soraikból mindig a legrátermettebbeket javasolják. Az egyetlen, amit az asszonyok megkövetelnek, annak bizonyossága, hogy a tisztségviselésre kiválasztott személy elismerje a női "védenc státuszt", tudniillik ez minden hatalmuk alapja. Ugyanezt a célt szolgálja a makulátlan magánélet felmutatása is: egy férfinak, aki az asszonyok érdekével kapcsolatos hatalmi pozícióba akar kerülni, először is örökbe kell fogadnia egy nőt, és ezzel a többi védencnek tanúsítania, hogy a múltjában sem válások, sem hűtlenségek, sem egyéb ballépések nem fordultak elő. Ha ezeket a feltételeket nem teljesíti, akkor hiába a szakértők meleg ajánlása, az asszonyok aligha fognak rá szavazni. Mivel a szakértők is tisztában vannak ezzel, az ilyen jelöltet fel sem terjesztik "felelős" posztokra. Azoknak a férfiaknak, akik a női impérium szervezetében magas hivatalra pályáznak, nevezetesen államfők, miniszterek, vallási vezetők, tábornokok, bírók vagy bankárok akarnak lenni, úgy kell élniük, hogy tevékenységük megfeleljen a női ideáloknak: a megunt feleséget nem szabad elhagyniuk (mindenki ismeri a magas tisztségviselők életfogytiglan cipelt asszonyait), a fiatalkori bűnök, például a mellékfeleségek felvonultatása számukra tilos, azonos neműeket nem kívánhatnak stb. Röviden: a tisztségviselőknek vagy *prűdeknek* kell lenniük, vagy úgy kell csinálniuk, mintha prűdek lennének, egyébként az előrejutásra nincs semmi esélyük. Nyilvános fellépéseiken bizonyítaniuk kell, hogy a családjukat mindenek elé helyezik, a szabad szerelmet elítélik, a homoszexualitást nem képesek megérteni, meg ilyesmiket. Egy meggondolatlan mondat, egy lopott csók, egy titkos randevú, és a karrier örökre tönkre mehet.

A valóságos prüdériát - az apák prüdériáját - sokkal nehezebb felismerni, mint a megjátszottat, mert éppen az ellenkezője annak, amit valójában bemutat, ugyanis a férfiak szexuális szabadosságának a bizonyítéka. Eredete abban keresendő, hogy a férfi - egy apa - aki a nőt védencnek tekinti, a szerelmi aktusban a *gyengébb nem megerősöklését* látja. Ezáltal keletkezik a büntudat, amelyet az ember csak úgy képes leküzdeni, ha meggyónja. A büntudat kitergetésének direkt és indirekt módszerei vannak: az első, a "férfibeszélgések", a második a "disznó viccek", mindkettő a férfiprüdéria megnyilvánulása.

Nem tudjuk pontosan, hogy egy átlagférfi mennyi időt áldoz arra, hogy a barátaival **a szexről társalogjon, de valószínűen többet, mint magára a szerelemre.** Valójában nincs egyértelmű magyarázata annak, hogy két férfi, feltéve ha nem homokos, miért cseveg a szexről. A szexuális aktus legfeljebb különemű partnerek között lehetne társalgási téma. Azt, hogy a férfiak csak egymás között tárgyalják meg szexuális élményeket, csupán az indokolhatja, hogy büntudatot éreznek, amiért a nemi aktusban a nőt bántalmazzák. Ez a tény még inkább szembetűnik a közvetett megnyilvánulásokban, amilyenek a disznó viccek. Azok a férfiak, akik úgy érzik, hogy a nővel való szeretkezés tilos dolgok közé tartozik, a trágársághoz mindig olyan vicchőst választanak, akik tilos dolgot cselekszenek. Éppen ezért a férfiviccek tipikus alapmotívuma a szexuális aktus, amelyben a főhős egy naiv gyermek, nagytosztú nőgyógyász, egy apáca vagy egy pap. A férfivickekben ezek a viszonylatok nem komoly valóságok, hanem mesék, ezért a publikum számára rendkívül tanulságosak. A mókamesterek célját úgy kell tekinteni, mint ürügyet a csoportterápiára, amely a pszichológiai intézmények híján kocsmákban és férfiklubokban is folyhat. A poénokat követő tetszésnyilvánítás nem más, mint *felszabadító nevetés*, amely a társaság kollektív lelkiismeret furdalásának enyhülését fejezi ki.

A férfiprüdéria egyik elterjedt formája a ragaszkodás a szűz menyasszonyhoz. Elsősorban azoknál a férfiaknál - mondjuk református lelkészek - fordul elő, akiknél a megjátszott prüdéria a valósággal kéz a kézben jár. Az érintetlen menyasszony iránti igénnyel a vőlegény félreérthetetlenül kinyilvánítja, hogy a házasságban megvetendőnek tartja a szexualitást. A nőt egyszerű teszt alkalmazásával ítéli meg: ha ágyba bújnak vele, akkor rosszak, ha nem, akkor jók. Csak akkor, ha jók, tehát ha

bebizonyítják, hogy őt egyáltalán nem kívánják, csak akkor gondoskodik róluk egy életen át.

Az a férfi, aki a szexualitást 23 éves koráig távol tartja magától, és azután egy szüzet vesz feleségül, pontosan azt kapja amit óhajtott: egy frigid nőt, s mivel a nő frigid, ezért rövid időn belül visszatér a szimultán vagy sporadikus poligámiához, és szexuális ösztönét, úgy, mint a házassága előtt, a "rosszakkal" elégíti ki. A "jó" gyermekei anyja lesz, egy merőben aszexuális lény, akinek az eltartása önmagában hordozza jutalmát. Általános tévedés az, hogy a nőt a férfi társadalom szexuális absztinenciára kényszeríti: annak, aki el tudja tartani magát, nem kell érintetlennek maradnia, ugyanis annyi szeretőt szerezhet, amennyit csak akar. A prűdéria imént említett formái az asszonyoknál alig fordulhatnak elő; ugyan vannak köztük prűdek, de ezek kivételesek és nem szabályok. A háziasszony keveset beszél a szexuális élményeiről, ritkán mesél viccet, és nem jut eszébe, hogy érintetlen vőlegényt kívánjon. Mivel alig akad férfi, aki a gyermeket játssza, ezért csak elenyészően kevés asszony gondolja, hogy tilos dolgot cselekszik, ha velük hál, emiatt tiszta a lelkiismeretük, és ily módon indítékuk sincs a kibeszélésre. Éppen ellenkezőleg: a szeretkezés sok asszony számára értéktelen. Az USA-ban 75%-ra teszik azoknak a nőknek az arányát, akik a szeretkezésben nem jutnak el az orgazmusig, így az aktus számukra a legtisztább felebaráti szeretet, áldozat, amelyre büszkék lehetnek.

5. A SZERELEM MONOGÁM, FÉLTÉKENY ÉS HÚSÉGES

Mi a szerelem?

A szexualitásról azt állítottuk, hogy a férfi és nő szerelmének alapja. Mégis miért szeretünk általában csak egy partnert és nem többet? Miért nem fekszik le az ember, ha már választhat mindennap egy másikkal? Miért vagyunk hűségesek, amikor szeretünk, s miért vagyunk türelmetlenek és féltékenyek? Miért jellemzi a férfiak és nők szerelmét egy meghatározott személyhez való

ragaszkodás? Ennek megítéléséhez ismerni kell a "személy" mibenlétét, legalábbis tisztában kell lennünk az "én" szerkezetével. Azt, hogy valaki vagy valami milyen, Wagn szerint elsősorban a másik határozza meg, mint ahogy azt is, hogy valaki mi nem. A másik, a saját rendszerünk tartozéka a meghatározandó, a tárgy. Ez a rendszer-tárgy kapcsolat nemcsak a fizikai folyamatokra, hanem a lelkiekre is érvényes. Az ÉN-tárgy rendszerét emberek alkotják, s az alábbiak szerint működik: mások tesznek azzá engem, ami vagyok, mások meghatározása nélkül nem volnék individuum, nem lennének jellemvonásaim, senkitől és semmitől nem különböznék. Minél kevesebb ember határoz meg, annál megbízhatóbb lesz számomra a felajánlott definíció, és egyúttal csökken annak a veszélye, hogy a minősítésem ellentmondásos legyen. Azt a szerencsét, amelyben egy egyén pontos meghatározottsága révén, azaz idegen mértékek elfogadásával önkéntes alávetettség állapotába kerül, nevezi Wagn a "szolgaság vágyának". Ennek ellentéte volna az egzisztenciális szorongás, amelynek oka a szabadság által okozott meghatározatlanságban keresendő. Az ideális definíció - hogy a könyv témájához visszatérjünk - olyasvalaki lehet, aki erre a szerepre tökéletesen alkalmas, és ez kétségtelenül a szerető. Noha elsősorban ember vagyok, másodsorban már szexuális lény: az embereket elválasztó legnagyobb különbség mégiscsak az emberi faj kétneműsége. Éppen ezért egy másneműtől fogadjuk a legszívesebben, hogy meghatározzon bennünket. Ennek kettős előnye van: a másik az én rendszerembe tartozik, és így egyetlen, tehát rólam alkotott véleménye másokéval ellentétes lehet, azonkívül ő a szexuális ellenpólusom. Ki tudna engem mint egy nőt egy férfinál jobban meghatározni? Egyedül csak a szeretőm képes a legpontosabban megfogalmazni, hogy milyen vagyok mint ember és mint szexuális lény. Ez az alapja annak, hogy a szerelem minden fölé emel vagy mindennél jobban lesújt minket, ha úgy adódik.

A boldog szerelem a kölcsönös és önkéntes alávetettség állapota. A szerelmesek abban a helyzetben vannak, hogy tökéletesen meg tudják határozni egymást, mindegyikük minden pillanatban tisztában van azzal, hogy kicsoda és valójában milyen, mindegyik a másik kiemelten minősített esete. Egymás objektumai (tárgyai) és rendszerei is egyúttal, egymásnak egyszerűen "minden". Ennél pontosabb definíció két személy között egyáltalán nem létezik: "a partnerem az egyetlen, aki engem egészben meghatároz, a lelkemet szavakban, testemet a szerelmi aktusban". Barát vagy ellenség bármit állíthat a szellememről, szexuális partnerem megítélheti a

testemet, de csak a szerelmem képes arra, hogy az egész személyiséget uralja. Minden babusgatásával azt bizonyítja, hogy milyen vagyok: szép és kívánatos. Minden kérdése és válasza meghatározza, hogy ki is vagyok valójában: egy másik ember, akivel élvezet együtt lenni, aki mindenki másnál érdekesebb, valaki, akit csak ő ismer. Azáltal, hogy a szerelmem éppen engem választott, valami egyedülállót tett velem: engem szeret és nem mást. Ha a szerelem boldog, akkor a meghatározások napról napra pontosabbak lesznek, minden randevú után egyre jobban tudom, hogy ki vagyok ÉN. Mások mondhatnak rólam bármit, egyetlen szavukat sem hiszem. Egyedül a szerelmemnek szabad megmondania, hogy milyen vagyok. Mivel a definíciói egyre pontosabbak lesznek, függésem tőle állandóan növekszik, de vele ugyanez történik, mint velem. Azt mondom neki, hogy hozzá tartozom, tegyen velem, amit akar, és hogy nem tudok nélküle élni. Ez nem is túlzás: valóban nem tudnék nélküle élni, mivel nem tudnám, hogy kiért kellene tovább élnem, mivel nélküle nem tudnám, hogy vagyok-e egyáltalán. Ő az én rendszerem. Ha elhagy, akkor azonnal definíció-éhség jön létre, a teljes szabadság állapota, amelyre én (ha a szerelem tényleg komoly volt, azaz tökéletes lelki és testi kiszolgáltatottsággal járt) csak lehangoltsággal, kétségbeeséssel, öngyilkossággal - tehát saját létem veszélyeztetésével -, egzisztenciális szorongással válaszolhatok. Azt hiszem, hogy a sokszor megmosolygott szerelmi csalódás a legnagyobb szerencsétlenség, amely embert egyáltalán érhet, ez a legnagyobb szabadságérzés, amit az élet egyáltalán nyújthat.

Milyen a szerelem?

A szerelem testi és lelki valóságunk egyetlen személy által történő tökéletes meghatározása, amelynek szükségszerűen a következő törvényszerűségei vannak:

1. A szerelem monogám

Abba belemehetek, hogy egyszerre két partner szeressen, de én csak egyet tudok szeretni. A bigámia nagyon pontatlanul működő definíció: vélekedésem, hogy mindkét partnerhez tartozom, minden részletében, beleértve a szerelmet is, ellentmondásos. Ha a személyiséget különböző személyek határozzák meg, akkor fogalmam sincs, hogy valójában ki vagyok, ezért nem is lehetek boldog. Éppen ebben keresendő a szexuális objektum és a védenc különbsége: az ember képes egyszerre

több védencet is szeretni, de csak egyetlen szeretőbe lehet szerelmes. A védencek gyenge meghatározók. Az eltartó csak annyit tud meg tőlük magáról, hogy szükség van rá, semmi egyebet. Hogy melyik személyes tulajdonságára tartanak igényt, azt nem közlik vele, nekik teljesen mindegy. Szükség esetén képesek a régit egy jobbért becserélni (l. az apáknak nincs hatalmuk című fejezetet). A védenc és az eltartó intellektuális színvonalának számottevő különbsége miatt a védencek sem érzik magukat meghatározottnak, függésük az eltartóktól főként "fizikai".

2. A szerelem féltékeny

Ha a kedvesem a szerelmével rajtam kívül egy másikat is meghatároz, akkor elveszítem a személyiséget. Éppen olyan leszek, mint az, akit a szerelmem ugyanúgy szeret mint engem (mivel a szerelem monogám, ő valójában senkit sem szeret, csakhogy ez bennem nem tudatosul), tehát született egy hasonmásom. Ahhoz, hogy megint egyetlen ÉN legyek, meg kell semmisítenem a hasonmást, vagy egy új szeretőt kell keresni magamnak.

A féltékenység nem feltétlen ismérve a szerelemnek, de a szerelem általában nem létezhet féltékenység nélkül. A türelmesség nem a szerelem bizonyítéka, hanem éppen az ellenkezője. Aki kész arra, hogy szeretőjét megossza egy másikkal, ezzel félreérthetetlenül kimondja, hogy mint szexuális partner már nem érdeklődik, hanem csak felebaráti szeretetet vagy barátság köti hozzá. Az ember csak olyan kapcsolatban féltékeny, amelyben a másiktól meghatározást vár. Az eltartottam csak mint eltartót definiál, ezért csupán akkor vagyok rá féltékeny, ha engem nem tekint többet eltartójának. Egyébként tehet, amit akar, anélkül, hogy a féltékenységet kiváltaná. Egy barát nem határozhat meg engem mint szerelmi partnert, rá csak akkor kell féltékenynek lennem, ha más iránt is barátságot mutat. Az ún. "nyitott házasság", amelyben eltűrik, hogy a szerelmi partner másokkal is hálhasson, nem a szerelemre, hanem a barátságra épít. A szexuális érintkezés, amely a nyitott házasságokban élők között bekövetkezik, nem más, mint baráti szolgálat, amihez a szerelemnek semmi köze sincs.

3. A szerelem hűség

Ha valami olyant teszek, amiről a szerelmesem nem tud, akkor a definíciója

többé nem illik rám. Szexuális hűtlenség csak azután lehetséges, amikor a partner definíciójának nem tulajdonítok többé értéket, amikor már nem szeretem. Ha egy olyan partnert csalog meg, akit még szeretek, azt később be kell neki vallanom. Bármilyen kellemetlen számomra a beismerés, csak ezután érhetem el, hogy ismét ő legyen a tökéletes meghatározóm.

Van "örök" szerelem?

A szerelem férfi és nő között tarthat akár egy egész életen át. Egyáltalán nem elképzelhetetlen, hogy két ember, akik tizenhét évesen megszerették, hetvenéves korukban is szeretik egymást. Az, hogy ilyen szerelem csak igen ritkán fordul elő, elsősorban éppen az említett szerelemkoncepcióból adódik: egyrészt a szerelem férfi és nő között a felebaráti szeretettel keveredik, másrészt hiányzik hozzá a megfelelő szerelmi partner.

Mit jelent a megfelelő szerelmi partner? Emlékezzünk vissza a férfiak és nők szerelmének feltételeire:

- A lehető legnagyobb fizikai ellentét
- A lehető legnagyobb intellektuális hasonlóság

A külső jegyek ellentétességét a legtöbb kapcsolatban megtaláljuk (l. a Ki a szexuális partner? című fejezetet). A biológia törvénye arra irányul, hogy ugyanazon faj szélsőséges öröklési faktorai optimálisan keveredjenek. Általában olyan partnert választunk, aki fizikai megjelenésében egyértelműen különbözik tőlünk. A partnerek intellektuális hasonlósága rendszerint hiányzik, pedig erre az alábbi okokból szükség volna:

1. Amennyiben a szexuális partner sokkal butább, akkor az okosabb kímélni kezdi. Aki a szexuális vágyait egy nála jóval értéktelenebb személlyel elégíti ki, annak az az érzése támadhat, hogy fájdalmat okoz neki. A butákkal fenntartott nemi viszony kóros szexuális viselkedéshez (incestus, poligámia) és lelkiismeretfurdaláshoz (prüdéria) vezet.

2. Ha a szexuális partnerek intellektuális hasonlósága hiányzik, akkor nem képesek definiálni egymást. Ha az egyik szellemileg gyengébb a másiknál, akkor nem tudja elmondani, hogy a másik milyen, ha az egyik sokkal okosabb, akkor hiába beszél, a buta nem érti meg.

Más szóval: férfiak és nők tartós szerelméhez a partnernek mindenben azonosnak kell lenniük, kivéve azokat a jegyeket, amelyek fajlagosan a nemhez kötik - azokban a lehető legnagyobb mértékű különbség kívánatos. A szerelmi kapcsolat attól függően tart hosszabb vagy rövidebb ideig, hogy ezek a feltételek milyen mértékben teljesülnek.

Régi szerelmek - szerelmi kalandok - akkor jönnek létre, ha az egyik partner intellektuálisan alacsonyabb szinten áll a másiknál. Ezek házassággá is alakulhatnak, amely két különböző embert örökre egymáshoz láncol - ez nem változtat semmit azon a tényen, hogy szerelmük alapja egy kihasznált alkalom volt. Joggal kérdezhetjük: egyáltalán hogyan alakulhat ki különbözők közt szerelem? Hogyan lehetséges, hogy a férfi, ha csak átmenetileg is, a védenca iránti olthatatlan vágyakozását egy asszony iránti nagy szerelemmel cseréli fel? Miért képes a nő a férfiért lelkesedni, amikor alapvetően képtelen megérteni? Emlékezzünk arra, hogy a szerelem totális meghatározottság testi és lelki értelemben egyaránt. Egy szerelmi kalandban a testünk lehet a meghatározás tárgya, elsősorban akkor, ha szeretőnk külső megjelenése érzelmeinknek és esztétikai érzékünknek megfelel. Szép vagy és kívánatos, mondja nekem a szeretőm ölelése, szép vagy és kívánatos, mondja neki az enyém. A testünknek szóló hízelgőbb definíció megélését a lelki életünk egy kis csalással segíti: ha a szerelmem butább, mint én, akkor idealizálom, ha én vagyok a butább, akkor "idealizálom" magamat.

a) *A másik idealizálása.* Egyáltalán nem nehéz oly mértékben idealizálni egy butábbat, akivel az ember hálni óhajt, hogy az iránta érzett vágyat már-már szerelemnek tartsuk. Ennek egyik módszere az, hogy a másik butaságát elszánt kitartással az intelligencia különleges formájaként tüntetjük fel. Az intelligencia érthető és logikus cselekvésekben nyilvánul meg, és ezek révén kiszámítható, mérhető és ellenőrizhető. A butákkal való bánásmód ezzel szemben nélkülözi a rációt, következményei ellenőrizhetetlenek és kiszámíthatatlanok. Ám a butaságnak is

lehetnek frappáns hatásai: a buták nélkülözik a súlyos helyzetek felbecsüléséhez szükséges fantáziát, ezért környezetük számára a veszély pillanataiban biztosnak és meggyőzőnek látszanak. A buta könnyedén dönt, mivel nem gondolkodik elvontan. Számára egy meggyőző helyzetből csak egyetlen kivezető út létezik, és ez nagyon sokszor éppen a helyes út. Mivel nem tud sokat, és ezért képtelen összevetésre, intellektuális kérdések feletti ítéleteiben néha meglepően következetes.

Gyakran hónapokig tart, amíg az ember rájön a buták rossz rendszerére, és egy újat csinál, amely megbízhatóságában a hiányos absztrakciókra, tudatlanságra és érzéktelenségre épített butákét éppen csak megközelíti. Ha az új rendszer elkészül, akkor az ember többé már nem képes a butát idealizálni, és akkor már nem is szereti. Az együgyű a szellemileg összetett partnert nem tudja definiálni, mert fogalmai hiányosak: a gyermek, aki apjának azzal hízeleg, hogy ő a legnagyobb, megható lehet, de hihető soha, mert az apa tudja, hogy gyermekei, csekély tapasztalatukkal, más férfiakkal összevetve őt nem minősíthetik megbízhatóan.

Aki rájön, hogy a szeretője valójában ostoba, hamarosan semmi örömet nem lel az ölelésben, függetlenül attól, hogy szépnek találja-e vagy sem. Egy hülyével megosztani az ágyat, az a világ egyik legnagyobb magányossága. A szerelem az ilyen viszonyban átváltozik szexualitássá, és ha közben nem jön létre az adoptálás, a kapcsolat rövidesen megszakad.

b) *Saját személyünk idealizálása.* Szeretöm, a rendkívül képzett X. professzor, odavan értem. Mindenekelőtt, állítja, egy bizonyos "y" minőségem tetszik neki, mely ritka, és amivel nem minden nő rendelkezik. Fogalmam nincs, hogy mit ért ezalatt, de azért hízelgő számomra, ugyanis én vagyok a különleges "y" minőségű nő, egy hovatovább speciális emberfajta - így idealizálom magam.

Az idő múltával a dolog mégis unalmassá válik, az az "y" minőség semmit nem mond nekem, ugyanis az én értékskálámon ez az izé egyáltalán nem szerepel. A professzor és én nem értjük egymást, mert hiányzik a közös nyelv. Az, hogy egy különösen jól képzett férfi szeret, bizonyos mennyiségű definíciót tartalmaz, annyit, amennyi egy jól képzett férfi szeretőjévé tesz, de hogy ki vagyok, arról semmit nem árul el. Amennyiben az adoptálás nem jön létre, akkor rövid időn belül elhagyom

sokoldalú szeretőmet, és egy nála sokkal butábbat keresek, aki az én nyelvemet beszéli, és világnézetemben osztozik. A professzor számomra mint szerelmi partner nem megfelelő, a kapcsolatom vele "csak szex" volna, és mint egyéniséget soha nem tudna definiálni.

A "csak szex", az összeborulás szerelem nélkül, nemi élet két olyan ember között, akik alapján nem értik egymást. Eltérő intellektusú szexuális partnerek csak akkor maradhatnak együtt, ha mindegyiknek van egy másik, aki másképpen is tudja definiálni. A "csak szex" lelki hűtlenséget jelent - kedvelt szabadulási kísérlete azoknak az emberpároknek, akiket kívülálló okok maradék életükre egymáshoz láncoltak. Az asszonyoknak van egy "legjobb barátnője", aki a női rendszer merev szabályai alapján a nőiességet definiálja, az összes nő nevében megítéli, hogy mint nő mennyit ér, figyelembe véve gyermekei számát, lakásberendezésének minőségét, öltözködésének eleganciáját, a férj társadalmi helyzetét stb. A férfinak barátai, munkatársai vannak, akik a személyiségéhez részdefiníciókat szolgáltatnak. Ezek a részdefiníciók mint manőverek lehetővé teszik az össze nem illő partnereknek, hogy együtt maradásuk alapját továbbra is a szeretetben határozzák meg. "Csak szex" több szexuális partnerrel is lehetséges. Az a férfi, akinek a felesége és a szeretője is buta, az előbbivel kettős, "csak szex" és "eltartó" kapcsolatba lép, a szeretőjével viszont "csak szex" kapcsolata van, anélkül hogy eltartaná. Személyiségjegyeit viszont a többi kapcsolata definiálja.

Közepes ideig tartó szerelemről akkor beszélünk, ha szellemileg hasonló, fizikai megjelenésükben különböző partnerek egymástól eltérően változnak meg. Például:

- a) Az egyik elkötelezi magát a létfenntartás (egzisztencia-teremtés) küzdelme mellett, a másik mindkettőjükért harcol. Ennek az lesz az eredménye, hogy az egyik napról napra sokoldalúbb lesz, míg a másik megragad azon a színvonalon, ahol a kapcsolat kezdetén volt. Egy bizonyos idő után túlságosan különbözni fognak, többé nem tudják egymást meghatározni, így szerelmüknek vége szakad.
- b) Az egyik partner ingatag, és nincs határozott véleménye a környezetéről. A labilitás gyakran az átlagosnál intelligensebb férfiak jellemvonása. A tényeknek több arca van, amelyekről legkevesebb két vélemény alkotható, melyekben igazság is,

hamisság is előfordulhat. Egy átlagosan intelligens ember ezzel a ténnyel nincsen tisztában, mivel a dolgoknak csak az egyik oldalát látja. Az átlagon felül intelligens ember azonban ismeri a sokféleséget, és ezért ítéleteiben állandóan az egyik végletből a másikba esik. Az ilyen meggyőződés-változások természetesen nem hagyják érintetlenül a labilisak feleségét, mivel a legtöbb intelligens férfi a labilisak világához tartozik. A labilis férfi szeretője ellentmondó definícióknak van kitéve, egyszer jó, másszor rossz, egyszer imádják, másszor átkozzák. A férfi meghatározása általában pontos, nem lehet állítani, hogy nem az, csak hogy a definíció alapvető jellegzetesége, hogy rövid időre szól. Bizonyos idő múlva a partner egyáltalán nem hisz neki, bizonytalanná válik, és keres egy megbízhatóbb definiálót.

c) A szerelem amiatt is véget érhet, hogy az intellektuális hasonlóság megmarad, a külső megjelenés ellentétessége pedig mindig kisebb lesz. Egy mérnöknő, aki férfi kollégáinak tudásával együtt attitűdjeiket is átveszi - haját rövidre vágatja, úgy beszél, nevet és mozog, mint ők -, a partnerének mint nő egyre kevésbé imponál. Egy fodrász, aki manikűrözni, illatosítani és festeni kezdi magát, nem biztos, hogy attraktívnek tűnik partnere szemében, aki még manikűr, illatosító és festék nélkül szerette meg; ugyanis átalakult formájában számára férfiatlannak tűnik.

Mindenki tudja, hogy *"nagy szerelmek"* borzasztó ritkán fordulnak elő. Ehhez két alapfeltételnek kell hibátlanul teljesülnie: a partnerek nemhez kötött tulajdonságainak szöges ellentéte (a férfi igen férfias, a nő igen nőies) és tökéletes azonosság más - nem nemhez kötött - területen (a két ember egyformán intelligens és érzékeny). Ezek a feltételek ugyancsak ritkán valósulnak meg. Azok a nők, akik külső megjelenésükben egyértelműen különböznek a férfiaktól - *a nagyon nőiesnek látszó asszonyok* - biológiai okokból sokkal keresettebbek, mint a többiek, mert a biológia alaptörvénye az, hogy az extrém öröklési faktorok egy fajon belül optimálisan keveredjenek. Keresettségük biztosítja számukra a túlélést a versenyen kívül is; a férfiak, akik utánuk vágyakoznak, készek arra, hogy társaságukért mindent megadjanak. Egy nagyon nőiesnek látszó nőnek óriási akaraterővel kellene rendelkeznie ahhoz, hogy a férfiak megújuló korrupciós kísérletének ellent tudjon állni, ha vállalni akarná ugyanazt az egzisztenciaharcot, mint amazok. **Ő azonban a dolog könnyebb oldalát választja, és hagyja, hogy a férfi küzdjön érte. A nőies nőknek nem kell intelligensnek lenniük azért, hogy jól éljenek,**

ezért aztán általában nem is azok. A nagy szerelem két feltétele közül csak az egyiket valósítják meg: a lehető legnagyobb mértékben különböznek a partnertől külső jegyekben.

Azok a nők, akik a férfiaktól külső megjelenésben nem egyértelműen különböznek - *a kevésbé nőies asszonyok* - biológiai okok miatt nem annyira kapósak, mint a többiek: a férfiak ostromainak ritkán vagy soha nincsenek kitéve.

Fennmaradásuk érdekében a kevésbé nőies nőknek ugyanolyan egzisztenciaharcban kell részt venniük, mint a férfiaknak, és éppen úgy kénytelenek okosodni. Ezért a kevésbé vonzó asszonyok a szerelemben szintén csak egy feltételt teljesítenek: a partnerrel való intellektuális azonosságot. A másik fontos feltételnek, ami a külső megjelenés különbségét illeti, többnyire nem képesek megfelelni. Mindezekből az alábbi következtetések vonhatók le:

1. Akit a férfi partneréül választ, annál a nagy szerelem feltétele mindig hiányzik (a nő vagy nőietlen, vagy túlságosan buta).

2. Akit a nő társául választ, annál a szerelem két feltétele közül az egyik mindig hiányzik (a férfi vagy nem elég férfias, vagy túlságosan buta, illetve túlságosan intelligens).

3. Mivel a biológiai törvények teljesebbé mindig elsőrendű - az ösztön sokkal erősebb, mint a pszichológiai igény -, ezért a buta, de nőiesnek látszó nők intelligens férfiakat választanak, az okos férfiak pedig a nőietlen nőket részesítenek előnyben.

Ezek a következő tévedésekhez vezetnek:

a) A férfiak azt gondolják, hogy az intelligencia nőietlenné teszi az asszonyokat. Valójában az ellenkezője igaz: a nőietlenség teszi az asszonyokat okossá.

b) Az asszonyok azt hiszik, hogy az intelligencia elijeszti a férfiakat, a valóságban ennek az ellenkezője az igaz: az intelligencia nem riasztja el a férfiakat, de az asszonyok nőietlenségétől sokkal jobban félnek, mint a butaságuktól (ez persze prioritás kérdése).

Ördögi körben mozgunk: a férfiak nem találnak szerelemre alkalmas nőt, a nők pedig, akiknek a férfiak szerelme értékesebb, mint a védelmük, nem tudnak szeretők lenni. Mivel azt hiszik, hogy a férfiak kerülnek az okos nőket, veszni hagynak mindent ami a horizontjukat kitágítaná, és így egyre jobban távolodnak a szerelemtől. Miután azonban minden szabály alól van kivételek, egy életen keresztül tartó, nagy szerelemek is előfordulnak.

NYILVÁNOS APÁK, NYILVÁNOS GYERMEKEK

Az újságírók, mint nyilvános apák

A nyugati világ matriarchális, amelyben a férfiak patriarchákat játszanak; e nélkül nem létezne matriarchátus. A játékoknak mindig játéknak kell maradnia: ha egy napon komolyra fordulna, az a nőuralom végét jelentené. Azért, hogy ez semmiképpen se történhessen meg, az asszonyok a tömegkommunikációt és az ott dolgozó újságírókat használják fel törvényen kívüli eszközökkel, és a nőideál védelmének szolgálatába állítják őket. Az újságíróknak kell közölniük a többi férfival, hogy a nők gyengék, támogatásra szorulnak, és a rájuk irányuló szeretetnek a felebaráti szeretet ismérveit kell hordoznia.

Az igazi patriarcha olyan férfi:

- a) aki másokról gondoskodik, és
- b) ezt ürügyként felhasználja arra, hogy előírja, hogyan éljenek.

E tulajdonságok közül az asszonyoknak csak az "a" pont alatti kívánatos, a másokra nincs szükségük. Az "a" tulajdonság azonban nem működne "b" nélkül: tudniillik aki a pénzt keresi, az határozza meg, hogy mire lehet kiadni, egyébként semmi örömet nem lenné benne. Az értékes "a" tulajdonság megőrzése érdekében a férfiak azt kell hinnie, hogy a "b"-nek is birtokában van. Más szavakkal: ahhoz, hogy a férfiak munkaerejének gazdasági hasznosítása zavartalanul folyhasson, fenn kell tartani azt a tévhitüket, hogy valóban elnyomják a nőket. Azt kell sugallni nekik,

hogy a megkeresett pénzért cserébe szolgáskorba kényszeríthetik, és szexuálisan kizsákmányolhatják őket.

Ezt a cselet azonban személyes okok miatt, elég nehezen veszik be: tudják, hogy feleségük az automatizált háztartásban minden, csak nem rabszolga. A nagy átlagot tekintve az összes gazdasági döntés az asszonyoké: a statisztika szerint egyedül határozzák el a bevásárlást, és csak nagy néha, bizonyos technikai képzettséget igénylő fogyasztási eszközök, például autók, háztartási gépek megvételénél kéri ki a férjük véleményét. Gyakorlatilag minden társadalmi kérdésben a nők a meghatározók: az antikoncepció célzott használatával eldöntik a gyermekek számát, és mivel ők vannak otthon, a nevelésüket is. Többnyire ők választják ki azokat a barátokat és rokonokat, akikkel a férfiak kapcsolatot tarthatnak. Szexuális kizsákmányolásról pedig szó sem eshet, mert például az USA-ban, Kinsey szerint, tízéves házasság után heti kettő a coitusok gyakorisága. Ez még egy frigid nőnek sem kizsákmányolás, a többieknek pedig végképp nem az.

Szerepüket illetően a férfiak legkönnyebben a közvélemény megdolgozásával verhetők át. Habár a többségük biztos abban, hogy senkit sem zsákmányol ki, és senkit nem gyötör szexuálisan, de abban már kevésbé, hogy más férfiak nem ludasak-e a dologban. Mivel az újság, a rádió és a televízió naponta ismétli ugyanazt, egyszer csak komolyan kezdi venni. Amikor jól képzett férfiak azt magyarázzák az együgyűeknek, hogy a normális szexuális érintkezés voltaképpen egyenlő a partnernő megerőszakolásával, és ha igaz lenne, hogy egy teljesen automatizált háztartásban végzett, rövid ideig tartó monoton munka, emellett a gyermekek és barátnők egész napos társasága, és az örökös várakozás a férj hazatérésére, az emberi rabszolgaság kifinomult formája, akkor számolni kellene olyan brutális típusok felbukkanásával, akik az asszonyokat gonosz módon valóban gátolják önmaguk megvalósításában. A férfiak hajszája az örökbefogadottak napi kenyeréért ezáltal bizonyos értelmet nyerne. A *nyilvános apák* azok a férfiak, akik saját nemtársaiknak hamis adatokat szállítanak az asszonyokról, és ezzel fenntartják a női védenc státuszt. Ezek a napilapok és folyóiratok nőkérdéssel foglalkozó újságírói, aztán azok a rádiós és tévés szerkesztők, akik tárcákat firkálnak az elnyomott nőkről, **a minden színben játszó emancipált filmgyártók,** írogató nagypofájúak, akik önéletrajzi regényeket hazudnak tele arról, hogy gyötörték szexuálisan ártatlan partnernőiket stb.

Ezeknek a *nyilvános apáknak* közös tulajdonsága, hogy nem vezetik őket alantas indítékok. Néhányukat kényszerítik valótlanúságok kimondására, mások maguk is hinni szeretnék, amiről locsognak, a harmadik csoport el is hiszi amit mond. Éppen ezért megkülönböztetünk:

1. kényszerített nyilvános apákat,
2. önkéntes nyilvános apákat és
3. buta nyilvános apákat

Kényszerített nyilvános apák

Általában újságírók, akikre a kiadóknak és producereknek szükségük van, hogy a hamis nézeteket terjesszék. Annak az újságírónak, aki nem kockáztathatja az állását - családja van -, azt kell írnia, amit a kiadó elvár tőle. Nagyon úgy néz ki, hogy a sajtószabadság a kiadók szabadsága, bár alapjában véve nemcsak az övék. Egy kiadónak, aki abból él, hogy írásokat közöl, figyelembe kell vennie a piac törvényeit, és ez egyértelmű azzal, hogy olyasmit kell írnia, amit az emberek megvesznek. **A sajtószabadság tehát végső soron a fogyasztók szabadsága, amely arra való, hogy saját újságjukban a saját véleményüket olvashassák.** Az imént említett okok miatt a férfiak és a nők is azt szeretnék olvasni, hogy az asszonyokat elnyomják, ezért az újságírónak kevés lehetősége van arra, hogy az ellenkezőjét publikálja. A kapitalista társadalomban nem a tömegkommunikáció manipulálja az embereket, hanem az emberek a tömegkommunikációt. Még abban a játékban is mindig a nők adogatnának, ha egyszerre a férfiak szeretnék olvasni az igazságot a saját szerepükről. Mindkét fél olvas ugyanis, de kétségtelen, hogy ebben is az asszonyok a nagyobb fogyasztók. Ahogy előbb említettük, a vásárlási döntések, a lakberendezéstől kezdve a mindennapi fogyasztási cikkekig, főként a nők kezében vannak, ezért a legtöbb reklámkampány őket célozza meg. Mivel a nyugati újságkiadókat nagyrészt a hirdetőik tartják fenn, ezért ha egy újság vagy magazin vezércikke nem tetszik az asszonyoknak, és emiatt nem veszik meg, akkor attól a naptól kezdve a lapból automatikusan kimaradnak a hirdetések. A férfiaknak, még ha akarnák sem volna esélyük arra, hogy olyan nyomdaterméket hozzanak létre, amelyik mindkét nemhez szól, és amelyben az asszonyokról alkotott saját véleményüket közölhetnék.

Ugyanez vonatkozik a tévéadásokra is, amelyeket a reklámok díjaiból tartanak fenn. A legtöbb nyugati országban a televízió reklám-televízió. Ez azt jelenti, hogy abban is csak azt lehet bemutatni, ami átcúszik a női cenzúrán. Érdekes azonban, hogy az egész nem az "elő-", hanem az "utócenzúra" módszerével működik, az alábbi szabályok szerint: ha egy termék nem kap kegyes elismerést, akkor előállítója tönkre van téve. Ezt öncenzúrával próbálják meg elkerülni. Néhány csekélységet persze megkockáztathat az ember, hogy a nőkről a szokásostól eltérő, kissé valóságosabb képet fessen. Az ilyesmi anyagi hasznot hozhat, felkeltheti némelyik újság iránt az érdeklődést, de a győzelem végül mégiscsak az asszonyoké. Minden cikk fejében, amelyben valaki a nőket kritizálja, száz másikat kell megjelölni, amelyben felmagasztalja őket.

Elsősorban a férfi olvasóknak készült sajtótermékekből lehet következtetni arra, hogy a férfiak semmit nem akarnak tudni a valóságos szerepükről. Egy modern női lap, például a *Cosmopolitan*, talán vehetné a bátorságot, hogy az atyák társadalmán élvezkedjen, ezt azonban csaknem kizárólag asszonyok olvassák, akik alapján véve jól tudják, hogy mivé tették a férfiakat. A férfiújságokat viszont - *Time*, *Newsweek*, *L'Express*, *Der Spiegel* - apukák gyártják apukáknak, s ezekben a férfit, mint a női nem brutális elnyomóját szokás ábrázolni. Mi értelme volna akkor az előfizetők küzdelmének, ha mindazokról, akikért harcolnak, kiderülne, hogy nem igényelnek védelmet, és valaki rávezetné őket arra, hogy valójában ők azok, akiket a legmélyebb rabszolgasorsba taszítottak. A férfiújságok kiadói és az asszonyok egy húrón pendülnek: még ha tisztában is volnának azzal, hogy ki kit nyom el, akkor is ügyelnének arra, hogy újságaikban ne a valóságot közöljék.

Önkéntes nyilvános apák

Az intelligencia bizonyos mértéken felül veszélyes lehet az egyén számára. Az átlagosan intelligensek, ahogy említettük, a tényeknek mindig csak egyetlen aspektusát látják, ezért adott helyzetben könnyen döntenek, és az életüket viszonylag egyszerűen rendezik be. A dolgoknak azonban általában több oldala van. Az átlagon felüli intelligensek egyszerre látnak át mindent: aktuális véleményükhöz más vélemények társulnak, amelyek a sajátjaik is lehetnének. Mi igaz, és mi hamis? Ha így vagy úgy viselkedik, ez is, az is bekövetkezhet. A túlzott intelligencia döntéské-

telenséghez és szorongáshoz vezet. Az intellektüelek leghőbb vágya, hogy valaki megmondja nekik, hogyan viselkedjenek. Állandóan védelmet keresnek, de nehezen találnak. Kit is fogadnának el gyámolítóként? Egy butább szóba sem jöhet, kapcsolatuk egy náluk okosabbal pedig valóságos csapás lenne. Úgy ahogy némelyik nő a nőietlenségének köszönheti intellektusa kifejlődését, a férfiaknál sokszor a férfiatlanság magyarázza az átlagon felüli okosságot. Szembetűnő, hogy az ún. intelligens férfiak testileg sokkal kevésbé robusztusak. **Osztálytársaik elpáholásának lehetetlensége miatt a nagy gondolkodók inkább a világmindenség titkainak tanulmányozásába fognak:** egy okos fiú automatikusan visszavonul egy olyan területre, ahol megtalálja az önbecsülését, amit másutt hiába keresne. **A gyermekkoruktól szemüvegesek például szenvedélyes olvasók, ezért gondolják sokan, hogy az olvasás rontja a szemet. A valóságban a szemüvegesek azért olvasnak, mert gyenge a szemük, és a többitől eltérő alkatuk felismerése következtében helyezik el magukat egy másik értékskálán.**

Az intellektuális férfiak számára csak két lehetőség létezik: vagy beismerik szorongásukat, vagy azért is álarc mögé rejtik. Csak kevesen választják az első lehetőséget. Egy nő kimutathatja az aggodalmát, a férfi ezt nem teheti meg. Mivel az aggódó férfi nem védencet keres magának, hanem olyat, aki őt oltalmazza, tehát egy anyát, emiatt sokkal nehezebb dolga van, mint a többieknek. Aligha sikerülhet olyan *anyát találni*, aki lelkileg felette áll, és emellett fizikai valóságában szöges ellentéte, azaz egy személyben teljesíti mindkét alapfeltételt. Az anya elnyerésével viszont mindig beköszönt a hivatásbeli siker. Amikor az intellektüel, legyen az író, festő, rendező, komponista, ismertté válik azáltal, hogy a többi intellektüel számára plasztikusan ábrázolja elnyomoríttatását, amivel azok könnyen azonosulnak, akkor hamarosan megkapja ráadásul az asszonyt, aki védőszárnyai alá veszi. Most már kezdődhet a sebek kitakargatása, mert azok csak ezután válnak igazán érdekessé. Életművében mindig az asszonyok az erősebbek és hatalmasabbak, s a férfiak reménytelenül ki vannak szolgáltatva nekik. A művész hivatású férfiakat az asszonyokkal kapcsolatos viselkedésük alapján *imádókra* és *hencegőkre* lehet osztani. Ők az Ingmar Bergmanok vagy Norman Mailerek, akik mindkét szerepviselésben egyformán jók.

A legtöbb intellektüel a Norman Mailer-mintát, az *örök imádót* részesíti

előnyben. Mivel szorongásuk könnyebben felfedezhető, félelmükben imitálják a férfit, amivé válni szeretnének, és miután csak kevés jó színész van közöttük, gyakran túllőnek a célon. Ha ezek a túlzások egyszerre jelennek meg az intellektüelek nagyobb csoportjában, akkor groteszk méreteket ölthetnek. Ha valaki manapság készületlenül belép egy szerkesztőségbe, tévéstúdióba vagy reklámirodába, tehát olyan helyre, ahol különösen sok túlérzékeny üldögél a maga kis zugában, az a benyomása támadhat, hogy egy teherhajóra került. A férfiak, akikkel a klimatizált, szőnyegekkel bélelt irodákban találkozik, úgy néznek ki, mintha a következő pillanatban felugranának kazánt fűteni, bálát cipelni, vagy horgonyt vetni. Kopott bőrdzsekijükben és vastag kordnadrágjukban, szakállasan vagy borostásan, pipával a szájukban zord tengerészekre, teherautósofőrökre vagy építőmunkásokra emlékeztetnek, de semmiképpen nem olyanokra, akiknek az összes testi teljesítménye abban merül ki, hogy az ujjuk között meg tudják tartani a ceruzát. Ez a túlkompenzáló férfifajta, amelyik a férfiaságot csak utánozza, és ebben túl messzire megy. Mindent úgy akarnak tenni, mint a többiek, de mivel a szándék mögött nincs természetes szükséglet, elvétik az arányokat. Férfiasnak tartják, ha whiskyvel és más tömény italokkal gyilkolják magukat, kapadohányból sodort cigarettával rongálják az egészségüket, és szombatjaikat hangos focilelátókon töltik. Elismerően füttyögetnek az utcán a szőke csinibabák után, kényelmetlen sportkocsikba préselik magukat, vagy nagy fordulatszámú BMW motorokon száguldoznak. Minden vérontásnak ellene vannak, mégis fanatikus ellenségei a városi sebességkorlátozásnak. Ők azok, akiknél jobban senki nem fél a haláltól, mert el tudják képzelni, mégis egyik cigarettáról a másikra gyújtva biztosítják maguknak a korai kimúlást tüdőrákban. Félénken közelednek a nőkhöz, de nagyon kapósnak tüntetik fel magukat, ők a veszélyeztetettek, "frusztráltak" és "progresszívek", és tisztában is vannak ezek jelentésével. A nőkről viszont egymás között a legközönségesebb proli zsargonban beszélnek ("bébik", "nőstények", akiket "haza kell vágni" és "jól megkefélni" stb.). És amíg példaképeik, a kétkezi melósok vasárnapi ruhában feszítenek, ők a hétvégéket ugyanabban a munkagúnyában töltik. Intellektuális rendezvényeiket - koncertek, színház, képzőművészeti kiállítások - kizárólag agyonmosott farmeröltönyben látogatják, ugyanis a vad ösztönember látszatát minden körülmények között meg kell őrizni. Csak azokon a területeken hívják segítségül fejlettebb intelligenciájukat, ahol

példaképeiket meg sem közelítik, és itt nyilvánvaló gyengeségeiket erényként tüntetik fel. Egy okos férfi általában nem képes egy szöveget a falba verni, pénzdolgozóban tájékozatlan, gőze nincs arról, hogy egy autó hogyan működik, és ha egy biztosíték kiég, azonnal hívja a házmestert. Ilyen dolgokhoz érteni a gyengeelméjűség biztos jele volna; kitűnő fickónak tartja magát, de annyira nem primitív, hogy az ilyen alantas munkákat el is végezze. Úgy ahogy az asszonyoknak nem kell érteniük semmihez, csak azért, mert nőneműek, az okos férfiaknak sem kell érteniük semmihez, mert valami egészen máshoz értenek.

A *túlkompenzálók* azok a férfiak, akik elvont gondolkodásra való hajlamuk miatt általában olyan helyeken dolgoznak, ahol leginkább nőkre lenne szükség: lapkiadóknál, televíziónál, pszichológiai intézetekben, ahol nagy kedvvel foglalkoznak a "nőkérdéssel", amelynek felbecsülhetetlen érdemeket szereznek. Az igazi imádókkal ellentétben ők nem áztatják az asszonyokat azzal, hogy "ti vagytok a legnagyobbak". Magától értetődik, hogy az ilyen férfiak ezen a területen is túlkompenzálnak, éppen ezért szentelik magukat a női témáknak. Azzal hencegnek, hogy "mi vagyunk a legnagyobbak, vegyétek már észre, szegénykéim, hogy tökéletesen elnyomunk és kizsákmányolunk titeket". Ezt másképpen nem is lehetne csinálni: csak úgy titkolhatják el, hogy maguk is védelemre szorulnak, ha mindenkit védelemre szorulóknak festenek le, olyanoknak, akik csak tőlük remélhetnek oltalmat. Az átlagember egyértelműen erősnek látszik. Az entellektüelnek előbb keresnie kell egy gyengébbet, akinél erősebbnek tűnik.

A fentiek miatt az intelligens férfiak a legjobb szövetségesei azoknak a nőknek, akik védenc státuszukat meg akarják őrizni. Ebben a férfi és női érdekek hibátlanul fedik le egymást: az asszonyoknak a gyenge imágója kell, az intelligens férfiaknak pedig az erős imágójára van szükségük. Az újságíró, aki mindennap arról ír, hogy a gonosz férfiak miképpen nyomják el szegény nőket, anélkül, hogy ezt maga is tenné, teljesen megfelel a jó újságírással kapcsolatos női várakozásnak. A tévészerkesztő, aki felháborodik a "szexuális partner" kifejezésen, és saját nemtársainak a nőkkel való kapcsolatukban a felebaráti szeretetet - úgymint áldozatkészség, lemondás és türelem - ajánlja, a női mérce szerint a legjobb televíziós programot készíti.

A sors iróniája, hogy éppen azok a férfiak közlik az asszonyokkal, hogy védelemre szorulnak, akik maguk is igénylik a védelmet, és éppen azok igyekeznek

meggyőzni őket arról, hogy mennyi gyötrelmek vannak kitéve az ágyban, akik szexuális szempontból a leggyengébbek. Mivel az érdekük kölcsönös - beleértve a többi férfit is -, senki sem fogja közelebről megvizsgálni az ügyet. Csak azok a nők cáfolhatnák meg ezt a felfogást, akik nem ácsingóznak oltalomra, de mivel ilyen nagyon kevés akad, a véleményük nem sokat nyom a latban.

Buta nyilvános apák

Vannak férfiak, akik nemcsak mondogatják, hogy elnyomják az asszonyokat, hanem el is hiszik. Ők a buta nyilvános apák, akik tudatlanságuk miatt a legegyszerűbb tények összefüggéseit is képtelenek átlátni. A szellemi képességek gyengesége nem érinti szükségszerűen a gondolkodás egész szféráját, annak csak egy részére is szorítkozhat. Engels, Marx, Bebel, Freud hiába voltak okos férfiak, a nemek viselkedésének elemzésében egyértelműen kudarcot vallottak (vö. A gyengébb nem az erősebb című fejezettel). Ez azzal magyarázható, hogy a nők által nevelt férfiak - és melyiket nem nő nevelte? - már nincsenek abban a helyzetben, hogy elfogulatlanul vélekedjenek. A mai pszichológia kiindulópontja, hogy az ember értékítéleteinek többségét még kicsi korban a vele legszorosabb kapcsolatot tartó személy - tehát az anya - határozza meg. Az elszánt nőjogi harcosok valamennyien jól szituált polgárotthonokból származtak, ahol az anyjuk elsőrangú védenc volt. Ezek az asszonyok az agymosás ismertített módszereivel védték kivételes helyzetüket. Az igazi családi rabszolgákkal, az apjukkal a fiúk - éppen az asszonyért és a családért végzett kényszermunkája miatt - csak nagy ritkán találkozhattak. Persze az is lehet, hogy a felsorolt forradalmárok csak ügyes demagógok voltak, akik az elnyomott nő meséjét politikai célok szolgálatába állították. Ez a magyarázat egyszersmind könnyebbé tenné más területeken felmutatott intellektuális teljesítményeik elismerését. A kivétel Freud lenne, aki tudatában volt annak, hogy milyen képtelenségeket agyalt ki az asszonyokról, de nincs kizárva, hogy ő is túlkompenzáló volt.

A korábbi nőjogi harcosok tévedései azonban megbocsáthatók, mivel a férfiak szavazati jog bevezetése előtt és az ösztönéletre vonatkozó újabb keletű ismeretek nélkül sokkal jobban el tudták (volna) nyomni a nőket, mint manapság. Amikor egy entellektüel, egy bizonyos J. K. Galbraith professzor a Harvardról, az amerikai asszonyokat a férfiak cselédeiként emlegeti, és 1974-ben olyanokat mer papírra vetni,

mint "a demokratizálódás mai folyamatában a férfilakosságból csaknem mindenkinek rendelkezésére áll egy nő mint szolgálólány", akkor ezt kétféleképpen lehet magyarázni, vagy nem akarja látni a tényeket, vagy nem képes azokat felfogni (hülyének tettei magát, vagy valóban az).

Tudniillik ezzel a kijelentésével tagadja a nyugati ipari országokban jelenleg is érvényes tényeket, nevezetesen:

1. A férfiakat besorozzák katonának, a nőket nem.
2. A férfiakat küldik háborúba, nem a nőket.
3. A férfiakat később menesztik nyugdíjba, mint az asszonyokat (holott a közismerten rövidebb élettartam miatt őket kellene korábban nyugdíjazni)
4. A férfiaknak gyakorlatilag semmi befolyásuk nincs a saját fajuk szaporodására

(nekik még nem találtak ki fogamzásgátló pirulát, a terhesség megszakításába sincs beleszólásuk, ezért el kell fogadniuk azokat a gyerekeket, akiket az asszonyok akarnak, nem tehetnek mást).

5. A férfiak eltartják a nőket, a nők soha vagy csak átmenetileg a férfiakat.
6. A férfiak egy életen keresztül dolgoznak, az asszonyok csak átmenetileg vagy soha.

7. Annak ellenére, hogy a férfiak életfogytiglan dolgoznak, és az asszonyok csak átmenetileg, a férfiak összességükben szegényebbek, mint a nők (az USA-ban az asszonyok kezében van a magánvagyonok 61%-a).

8. A férfiak csak "kölcsönzik" a gyerekeiket, az asszonyok viszont megtarthatják őket (mivel a férfiak egy életen keresztül dolgoznak és az asszonyok nem, a férfiakat egy esetleges különválásnál, azzal az érveléssel, hogy nekik dolgozniuk kell, automatikusan megfosztják a gyerekektől).

A férfiak hátrányos helyzetének listája tetszés szerint bővíthető. Az újságíró, aki ezen tények ismerete ellenére még mindig azt gondolja, hogy az asszonyok a férfiak rabszolgái, és ezt el is hiszi, hivatást tévesztett, mert képtelen a logikus gondolkodásra.

Nyilvános gyermekek

Mit ér egy vád koronatanúk nélkül? Ha a nyilvános apák bizonyítani akarnák, hogy valóban elnyomják a nőket, akkor ehhez tanúkra lenne szükségük. A bökkenő csak az, hogy ha senki sem érzi magát áldozatnak, akkor nem lehet elkövetőről beszélni. Azokat a nőket, akik a vád szempontjából kívánatos látszatabizonyítékokat szállítják, nyilvános gyermekeknek hívjuk. Csak a női nem önjelölt szószólói hánytorgatják fel minduntalan a férfiaknak, hogy az asszonyok rabszolgának, megkínzottnak, kihasználtnak, félreértettnek és alábecsültnek érzik magukat. E célból szolgáltatnak hamis bizonyítékokat úgy, hogy bizonyos helyzeteket dramatizálnak, vagy tragikus egyedi eseteket tipikusként ábrázolnak. A férfi és nőnemű nőjogi harcosok, akárcsak a temetést játszó gyermekek, kiásnak egy gödröt, megölnek egy gyíkot, elhantolják, majd a sír fölött zokogásra fakadnak. A jelenet sikere természetesen attól függ, hogy hol rendezik meg a temetést: a gyermekek, akik fájdalmukat a szüleikkel tudatni akarják, ott bögnek, ahol hallják őket, tehát lehetőség szerint a lakásban. Az asszonyok, akik a férfiakat meg akarják győzni sanyarú sorsukról, rendszerint ott ássák el a döglött gyíkot, ahol rengetegen szereznek tudomást róla, vagyis a nagyvárosokban, kiváltképpen New Yorkban. Az, hogy az összes közül ez a legalkalmatlanabb hely, hiszen a nők itt élnek a legjobban, aligha csökkenti az általános meghatódottságot. A nyilvános gyermekek a nyilvános apák közelségében játsszák meg magukat, s a legtöbb és legbefolyásosabb *nyilvános apa* New Yorkban él. Ott állítják elő a leggyakrabban idézett és utánzott újságokat, mint a *New York Times*, a *Time* és a *Newsweek*. Ezért az amerikai nyilvános apák véleménye mindenkihez eljut a világon. Ha az amerikai újságírók azt állítják, hogy a férfiak rabszolgáskorba taszítják az asszonyokat, európai, dél-amerikai és ausztrál kollégáik nem szeretnek szállni vitába ezzel a véleménnyel. A dolog ugyanis egyformán szolgálja mindenki érdekeit: az említett országokban élő *magánapák* ugyanazt akarják, olvasni, mint az észak-amerikaiak. Az, hogy az amerikai nőjogi mozgalom fedőszervezete, az ANSZ (Asszonyok Nemzeti Szövetsége) negyvenezer tagot számlál, még nem bizonyítja, hogy értelmes az ideológia. Amikor az amerikai viccgáros Alan Abel arra szólítja fel honfitársait, hogy öltöztessék fel a háziállatokat, mert meztelenségük sérti az emberi szeméremérzetet, rögtön negyvenezer meggyőződéses támogatót szerez mondvacsinált kampányához. Ezt a dolgot helyes arányaiban kell szemlélni; nem

csoda, hogy a jogaiban korlátozott nő mítoszának éppen ott van a legtöbb védelmezője, ahol az asszonyoknak a legjobb soruk van; mind a férfiaknak, mind a nőknek éppen ezért kell a legnagyobb erőfeszítéseket tenniük, hogy ezt a tényt véka alá rejtsék.

Az ANSZ sokkal nagyobb feltűnést kelt, mint bármelyik hasonló nagyságrendű csoport - ki hallott Európában egyáltalán Alan Abel prűdéria-tesztjéről? -, ami a szervezeten kívüli férfiak és nők azonos igényével magyarázható, nevezetesen azzal, hogy az asszonyokról alkotott fenti véleményt újból és újból hallani akarják. Így történhet meg, hogy amit a nőjogi harcosok propagandacéllal kigondolnak, legyen az abszurd, ügyetlen vagy ízléstelen, azt másnap a reggeli újságokban már olvasni lehet. Vagy azért, mert egy részét asszonyok írták, ugyanis sokan közülük újságírók, akik a nagy amerikai újságokban a nőkről szóló tudósításokat szilárdan kézben tartják, vagy azért, mert egy nyilvános apa tudatosan idézi őket. És innen kapnak szárnyra a világ maradéka felé olyan fontos hírek, hogy az amerikai feministáknak tetszik-e Kissinger vagy Marilyn Monroe, s hogy a hosszú nadrág, a rövid nadrág, a hüvelyspray, a leszbikus szerelem vagy a szexuális önmegtartóztatás mellett vagy ellen foglalnak-e állást, és ezt az európai újságok teljes komolysággal tálalják. Ki merne olyan gonosz sovinszta lenni, hogy a bátor nők szabadságharcáról szóló híreket kirekessze az újságjából?

No de miért csinálják ezt a nők? Mi előnyük származik az újságíró- és íróknak abból, ha a saját nemüket kisémmizettnek tüntetik fel? Miért akarják mindenáron az áldozatot játszani? Az anyagi javaktól eltekintve valóban oly sokat profitálnak a férfiak rossz lelkiismeretéből?

Az újságírók nem hősök. Felszedik az utcán heverő témát és megírják, néhány kivételtől eltekintve, éppen azt, amit az emberek olvasni szeretnének. Nem ők a felelősek a női imágóért, hanem azok, akik eladják nekik. Az élenjáró újságírók között nincs egyetlenegy sem, aki őszintén hisz az elnyomott nő létezésében, de mindaddig életben tartják ezt a verziót, amíg arra vevő van. Elsősorban Amerikában nőtte ki magát valóságos iparrá a szájalással történő "asszony-felszabadítás". Vannak speciális újságok, mint például a *Ms.*, amelyeknek olyan jól megy az üzlet, hogy elnyomottainak és felszabadítottjainak fényes papíron színes fotókat is szállít. A cselédlányról szóló mesét még a Grimm fivérek is megirigyelhetnék. Nőkérdéssel foglalkozó újságírónak lenni, az újságírói hivatás más formáival ellentétben, azzal a

kétségtelen előnnyel jár, hogy pofonegyszerű. Nőnemű koronatanúként a női rabszolgaságot kitergetni, ehhez sem bátorságra (ha nem tilos, akkor az ember nem szerez ellenségeket), sem stílusra (hogy miként ír az ember, az tökmindegy, a lényeg az, hogy nemtársairól mint elnyomottakról szóljon), sem tárgyi tudásra (az elhivatottság bizonyítása szükségtelen, egy vagina is elég), sem ötletre (ezeket szállítják a férfiak) nincs szükség.

Az "elnyomott nőket", ahogy láttuk, férfiak találták ki. Nem Beauvoir, Friedan, Millet és Greer ötlete volt (hogy juthatna az asszonyok eszébe, hogy őket elnyomják?), hanem Marx, Engels, Bebel és Freud kiagyálása. Ehhez a "játászdiból" rendezett gyászszertartáshoz az intelligens nők időnként a szükséges "döglött gyíkot" prezentálják. Saját érdekeiket a következő módszerekkel szolgálják:

1. Esettanulmányok
2. Belső vallomások
3. Féligaz statisztikák

Az *esettanulmányokban* - többnyire valóban tragikus - egyéni sorsukat mesélik el. Ezt aztán mások úgy tekintik, mint mintaadó esetet. A *belső vallomásokban* elmondják a férfiaknak, hogyan érzik magukat bizonyos helyzetekben. Germanie Greer megmagyarázta a Playboy olvasóinak, hogy a közösülés az asszonyok számára közel jár a megerőszakoláshoz. Gloria Steinem felvilágosította a Spiegel olvasóit, hogy azért van olyan kevés orvosnő, mert orvost nőként alig tudunk elképzelni. Ellen Frankfort szóvá teszi a női sebészek hiányát, mondván: az asszonyok nem szívesen választják ezt a hivatást, mert a hosszú álldogálásban visszeret szerezhettek, és a visszeres láb nem tetszik a férfiaknak. Ha végletes egyszerűsítéssel akarják ábrázolni, hogy az asszonyok hogyan érzik magukat a hétköznapiakon, akkor a faji kisebbséghez hasonlítják őket: az amerikai nők azt állítják, hogy úgy bánnak velük, mint a négerekkel a saját hazájukban, a többi nyugati országban élő asszony viszont azt hangoztatja, hogy amerikai négerként bánnak velük ("mi vagyunk a társadalom négerai"). Amíg az esettanulmányokat és a belső vallomásokat dramatizálják, a *féligaz statisztikák* módszere tudományosan hüvös. Ennek az a lényege, hogy az első részben egy vizsgálatot vagy mintavételt idéznek, a másodikban pedig véletlenül megfelelnek az összefüggésekről. Sajnálkoznak, hogy milyen kevés a női

politikus, de azt elhallgatják, hogy az asszonyok a maguk 51-52%-os szavazati többségével bármelyiket be tudnák futtatni, csak akarniuk kellene. Örülnek a dolgozó nők nagy számának, azt azonban nem hozzák nyilvánosságra, hogy ezeknek csak a fele dolgozik teljes munkaidőben, és csupán nagyon kevés élete végéig (a statisztikákba mindig mások kerülnek bele), és hogy a női hivatásgyakorlás a férfiakéval egyáltalán nem vethető össze, mivel az asszonyok sohasem tartják el a férfiakat vagy gyermekeiket.

Elítélik a dolgozó nők kettős megterhelését, azt azonban szőnyeg alá söprik, hogy a statisztika szerint a munkaviszonyban álló apák ugyanannyi időt töltenek "mellékes munkával", mint dolgozó feleségük, mert elintézik a hivatalos ügyeket, az adóbevallást, a háznál adódó javításokat, autó-karbantartást, kerti munkát és néha a gyermekek felügyeletét. Panaszkodnak a férfitársadalomra a nők néha valóban alacsonyabb bére miatt, arról viszont nem esik szó, hogy a bértárgyalások a szakszervezetek és az alkalmazottak között folynak, a nőknek viszont csak töredéke szakszervezeti tag, és az is csupán "hallgatólagosan".

Bizonygatják, hogy a nők (mint takarítónők, vécés nénik stb.) a legpiszkosabb munkát végzik, arról azonban mélyen hallgatnak, hogy az összes valóban kellemetlen munka - úgymint bányász, szemetes, utcaseprő, szippantó, sírásó, halottkém, mészáros, igazságügyi orvos, proktológus, bőr- és nemibeteg gondozó orvos, kórboncnok stb. - férfifoglalkozás.

A férfiak szemére vetik, hogy törvényekkel akadályozzák a terhességmegszakítást ("a hasam az enyém"), azt ellenben senki sem tudja, hogy több férfi van a terhesség-megszakítás legalizálása mellett, mint nő, és hogy ezt az ügyet elsősorban a konzervatív pártok ellenzik, melyeknek választói többségükben asszonyok. Hibáztatják a férfiakat, hogy fogamzásgátló tablettákat szednek velük, azt viszont elhallgatják, hogy a nemzetközi gyógyszergyárak, mind ez ideig sikertelenül hatalmas összegeket fektettek a férfitabletták kutatásába, míg azok a pénzek, amelyeket a női pirulák előállítására fordítottak, ezerszeres hasznot hoznak. Arról sem beszélnek, hogy ezekkel a pirulákkal egyoldalú függésben tarthatják a férfiakat. Azt a tényt, hogy több nő jár pszichológushoz, mint ahány férfi, általában a nők sanyarú sorsának bizonyítékaként értékelik, arról viszont nincs szó, hogy sokkal több férfi lesz öngyilkos, és különben is a férfiak fizetik a pszichológusnál elsuttozott

méregdrága gyónásokat.

A nyilvános gyermekek nem akarják leépíteni az "apákat", éppen ellenkezőleg: mivel az életben mindenért őket lehet felelőssé tenni, ezért először is igazi apát faragnak belőlük. Nem az önállóságra és az egyéni felelősségre nevelést, hanem a mindent megengedő, nem tekintélyuralmi nevelést kívánják. A nők az örök gyerekzobában senyvednek, és éppen úgy, mint a gyermekek, szeretnének kés-villa-ollóval és tűzzel játszani.

Tulajdon nemű gyermekeikből a nyilvános gyermekek kreténeket csinálnak. Azt hiszem van némi különbség aközött, ha valaki kijelenti, hogy nem akar mást tenni, mint ha azt mondja, hogy nem is képes másra. *Ha a nők nem akarnak mást*, akkor egy szintre kellene helyezni őket a gazdagokkal, ugyanis butaságuk a luxus egyenes következménye lenne, mivel ők választották ezt az életmódot, a hivatalok és tisztségek megtagadása függetlenségük bizonyítéka volna. Ha akarnák, tudnának a sorsukon változtatni, minden csak rajtuk múlik.

Ha a nők nem képesek másra, akkor úgy kell őket tekinteni, mint a született idiótákat. Mindazt, hogy több évtizedes választójoguk, szavazati többségük, anyagi jólétük, a tanulás és hivatás gyakorlásának szabad választása ellenére, ellenállva minden törekvésnek, semmire nem jutottak, csak velük született szellemi csökkentélműségükkel lehetne magyarázni. Az ilyen személyek nem képesek a saját sorsukon változtatni, és ki vannak szolgáltatva környezetüknek, ezért van szükségük a férfiak kíméletére és felebaráti szeretetére. Nem hiszem, hogy a feministák tudatában lennének annak, hogy mennyit ártanak a nőknek. De hiszen ők is gyermekek, még hozzá nyilvánosak. A gyermekek pedig - legyenek bár nyilvánosak - nem vonhatók felelősségre.

A FÉRFI SAJÁT TÖBBNEJŰSÉGÉNEK ÁLDOZATA

A poligámia mindig a férfiakat csalja meg

Az asszonyok arról panaszkodnak, hogy a férfiak csak szexuális objektumot látnak

bennük. Milyen szép is lenne, ha így lenne! A valóságban azonban a férfiaknak alaposan meg kell mozgatniuk a fantáziájukat ahhoz, hogy a feleségüket szexuális objektumnak tekintsék. A legtöbb asszony olyan férfit választ, akivel szemben alávetettnek érzi magát: "nekem olyan ember kell, akire felnézhetek" - ez a jelszó. Egy kiszolgáltatott azonban nem szexuális objektum, hanem a gondoskodás tárgya, tehát gyermek. Akit az ember szexuális objektumként elfogad, azzal testileg ellentétesnek és lelkileg azonosnak kell lennie. A butaság nem nemhez kötött tulajdonság, nem a *férfiasság* az ellentéte, hanem az *intelligencia*. Nem nőiessé teszi az asszonyokat, hanem csak gyermekdedé.

Egy védenc a partnerétől a szexuális ösztön helyett az ivadékgyondozó ösztön működését kívánja, és ezzel taszítja poligámiába: mivel a férfinak az a szükséglete, hogy a nőt óvja, ezért a szexuális aktus során lelkiismeret furdalása van. Emiatt keres magának egy másik nőt, de az is kiszolgáltatott, a lelki nyavalya továbbra is megmarad, úgyhogy megy a következőhöz stb. A homoszexuális férfiak többsége a nők szerelméből kiábrándult alak, akik hosszú ideig hiába keresték a nők között "felnőtt" szexuális partnert, s ezért inkább a saját nemükből veszik a szerelmet a gyermeki butaság helyett.

Bár az átlagos poligámok tulajdonképpen nem a feleségüket csalják meg, hanem egy másik férfit, az csak ritkán tudatosul bennük, hogy egy asszony, aki a férjben apát lát, azt nem is tudja felszarvazni. Az örökbefogadottaknak a partnerük nem a szeretőjük, a többi nőre is csak abban az esetben féltékenyek, ha eltartottságuk kerül veszélybe. Az természetes, hogy minden eltartott leginkább egyke szeretne lenni a családban, de ha a "nővér" már ott van, hát legalább ne legyenek előjogai. Ha mindent szépen elosztanak, feltéve, hogy az apának egyszerre több fogadott gyermek eltartására is futja, akkor már teljesen mindegy, hogy mit tesz a másikkal. A poligám férfiaknak éppen ezért nem a nőekkel, hanem a férfiakkal szemben kellene lelkiismeret furdalást érezniük. Mivel a férfi és női lakosság száma nagyjából egyenlően oszlik el, minden férfi, aki megengedheti magának, hogy két nőt tartson, valakitől elveszi a partnerét. Egy sejk, akinek mondjuk száz szexuális objektuma van, nem árt az asszonyoknak, akik a háremben rendes ellátást kapnak. A szexuális "kizsákmányolás" eloszlik, tehát minimális, a nőknek nem kell a gyermekeiktől elválniuk, és mindig van társaságuk. Ez a helyzet valójában csak a szegény férfiak

számára megalázó, a sejk ugyanis 99 partnert vesz el tőlük.

A bigámia nem sokkal előbb emlegetett dél-amerikai formájánál is a férfiak a vesztesek és nem a nők. A "machismo" (így hívják a kétasszony-tartást) igazi vesztese egy másik macho, mert minden kétfesleges macho elveszi valaki egyetlen asszonyát. Mivel a gazdag macho az eltartott asszonyoktól viszonzásképp csak hűséget kér, és mivel az érintetlenség a fiatal lányok értékét növeli a vásáron, a szegény machonak csak rossz kilátásai vannak az ingyen szerelemre. Ennek egyenes következménye a bordélyházak intézménye, amely világszerte egyforma: a sok szegény ördögnek, akitől elvették a partnerét, meg kell osztoznia a nők maradékán. De hála a tökéletes agymosásnak, a szegény macho éppúgy nem veszi észre, hogy mi is történik vele valójában, mint a gazdag. Ő is meg van győződve arról, hogy a férfiak elnyomják az asszonyokat, és ha összekapar annyit, hogy fél órára bérelhet magának egy szexuális partnert, azonnal úgy érzi, hogy minden nő felett áll. Egészen biztos, hogy szegény dél-amerikai férfiak, ha az álmukból egyszer felébrednének is, a hírhedt machismót, a kétnejséget soha nem fogják elfelejteni. Éppen az asszonyok erkölce - azoké, akik egy életen keresztül hagyják, hogy eltartsák őket - akadályozza meg a felejtést. A machók, akik kurvákhoz járnak, mert másképpen nem jutnak nőhöz, biztosan nem a legendás "latin-amerikai férfitársadalmat" képviselik. A pénzért megvehető nők nem áldozatai a hozzájuk járó férfiaknak - egyszerűen csak az ún. tisztességes nők megvásárolhatósága hajtja őket a karjaikba.

A nők felebaráti szeretetre vágnak

A nők kezében van a választás lehetősége, hogy mit csináljanak a férfiaktól: apát vagy szeretőt. Tőlük függ, hogy mit váltanak ki bennük: együttérzést vagy szerelmi vágyat. Mindaddig, amíg az asszonyok a gyermekszerepet játsszák, egyértelműen az együttérzésre apellálnak. Ennek folyamánya: amíg minden kapcsolatukban gyengébbek, fiatalabbak és butábbak akarnak lenni, addig náluk értékesebb férfiakat szerezhetnek, tehát a felebaráti szeretet mellett döntenek. Megtévesztően bánnak a férfiakkal: úgy néznek ki, mintha felnőttek lennének, de gyermek módjára viselkednek, szenvedélyt követelnek, de belül hűvösek maradnak, gyengédségről beszélnek, de pártfogást értenek alatta. A nők mindkét nemet megfosztják a szerelemtől: maguk önként lemondanak róla, a férfiakkal pedig

azzal kell beérniük, amit szerelemként kapnak. "Aki igazán szeret, az elsősorban a partnere boldogságára gondol" - így szól a szerelem női definíciója. A férfi ennek próbál megfelelni. De ha megteszi, amit a nő elvár tőle, azaz kizárólag az ő boldogságát tartja szem előtt, akkor nem lesz elégedett, hiszen a jó közérzete elsősorban önmaga boldogságán múlik.

Láttuk, hogy a nőknek nem jelent nehézséget a férfiösztönök manipulációja. Csak kicsivel kell gyengébbnek, hidegebbnek és butábbnak lenniük a férfiaknál, máris eltartják őket. A kérdés persze az, hogy ha valami ilyen könnyen megy, az elegendő alap-e arra, hogy meg is tegyék. Elég-e a személyes előny önmagában egy eljárás jogosságának igazolására? Az embernek nem kell mindent megcselekednie csak azért, mert módjában áll. Egy művelt ember például nem kínozza az állatokat, holott megtehetné. Mikor lesznek az asszonyok oly mértékben civilizáltak, hogy abbahagyják a férfiak gyötrését? Mikor fejezik be végre, hogy szeretőjükből eltartót csináljanak, csak azért, mert erre hatalmuk van? Mikor szüntetik meg a szerelemben a barbarizmust?

Mindaddig, amíg ezt nem teszik meg, a férfiak számára a poligámia marad az egyetlen kivezető út, és nem is kell lelkiismeret furdalást érezniük miatta. Amíg az asszonyok gyermeket játszanak és hagyják, hogy minden ok nélkül eltartsák őket, addig fennmarad a férfiak joga több nőre. Megengedhetik maguknak, hogy minden lányban, akivel életük során találkoznak, mindaddig keressék az asszonyt, amíg meg nem találják. Poligámiájuknak egyetlen áldozata van csupán, ahogy mondtuk, mégpedig ők maguk. Végül is nekik kell eldönteniük, hogy érdemes-e ebben tönkremenni.

Epilógus

Provokatív könyvekből is lehet klasszikus alkotás.

A hetvenes évek elején a nőmozgalmak fellángolása közepette rukkolt ki Esther Vilar Der dressierte Man (Az idomított férfi) című vitairatával, amely azonnal bestseller szerzővé avatta. Az írónő fordított egyet az emancipáció lándzsáján, és nemtársairól, akiket mint a férfiak megrögzött kizsákmányolóit ábrázolt, lerántotta a leplet. Az idomított férfit további könyvek követték, úgymint a Das polygame eschlecht (A férfi joga két nőre) és a Das Ende der Dressure (Az idomítás vége), amelyekben megfigyelései

és gondolatai kiteljesedtek.

Csak első pillantásra tűnik úgy, hogy Esther Vilar a férfiak pártján áll. Valójában amik ellen küzdött és küzd, azok bizonyos szerepek és minták, a női nemnek járó előnyök kényelmes intézményei, manipulációk és hatalomvágy, a nemek egymás közötti érintkezésében megnyilvánuló függések és rabszolgaság. Az idomítás vége című könyvében nagyon is aktuális perspektívát vázol fel: a munkavégzés alapvető reformját, az ötórás munkanap bevezetését javasolja, melynek következtében elsősorban a férfiak szabadulnának meg a maguknak kreált kisebbségérzettől. Ma még távolról sincs vége a férfi-nő vitának. A nőmozgalmak, annak ellenére, hogy meghódítottak bizonyos területeket, nem tudták megalkotni az "új férfi" és "új nő" típusát. Kíméletlenül harapós és veszekedős hangvételével Vilar még napjainkban is képes arra, hogy az újmódi bornírt gondolatokat kisöpörje a fejekből.